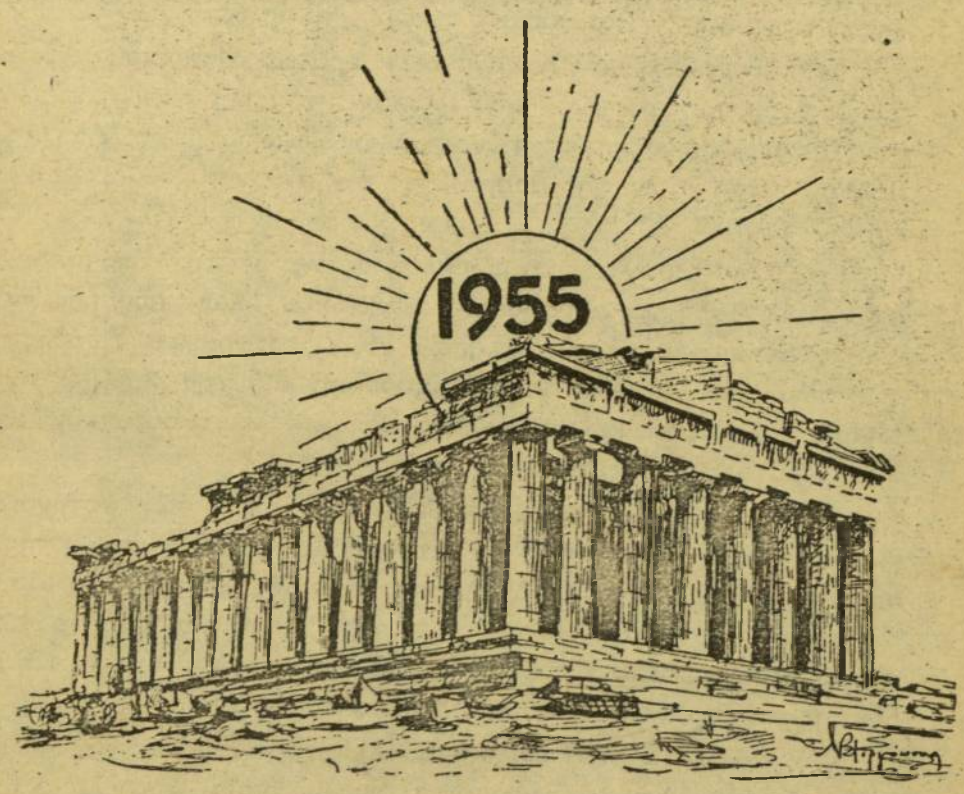
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ, ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Ν ΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΗ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1955 | ΤΕΥΧΟΣ 39ΟΝ

Τὸ ἔτος 1955 ἀνέτειλεν. Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰσέρχεται οὕτω εἰς τὸ 35ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της. Ἡ ἀνασκόπησις τῆς μακρᾶς αὐτῆς πορείας, τῆς ὁποίας τὴν τροχιὰν ἐχάραξαν οἱ μόχθοι, οἱ κίνδυνοι καὶ αἱ θυσίαι μιᾶς ὁλοκλήρου γενεᾶς τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἀποτελεῖ πλέον μίαν παράδοσιν.

Μέσα εἰς τὴν τριακονταπενταετίαν αὐτὴν ἐσφυρηλατήθησαν τὰ ἰδανικὰ τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων, μὲ πολὺν κόπον, μὲ ἄφθονον ἱδρῶτα, μὲ δραματικὴν πολλάκις ἔντασιν προσπαθείας καὶ μὲ θυσίας

εἰς αἷμα κατὰ τὴν πάλιν ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ πάσης μορφῆς ἐγκλήματος κατὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ ἀτόμου, τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Κράτους.

Μὲ αὐτὰ τὰ ἰδανικὰ συνεχίζουν οἱ ἀστυνομικοὶ τὴν ὑπηρεσίαν των σταθερῶς, μὲ συμπύκνωσιν τῆς ἐνεργητικότητος, τῆς θελήσεως καὶ τῆς δράσεως αὐτῶν, παρὰ τὰς δυσχερείας αἱ ὁποῖαι προεβλήθησαν κατὰ καιροὺς καὶ κατὰ διαφόρους τρόπους.

Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ὑπομνήσωμεν πράξεις ἐξαιρέτους, νὰ τιμήσωμεν ὀνόματα προσφιλῆ, ποὺ ἔδωσαν τὴν ζωήν των ἢ ἠναλώθησαν ἐξ ὁλοκλήρου χάριν τῶν ὑψηλῶν ἰδεωδῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἤτοι χάριν τῆς ἀσφαλείας, τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἔθνους.

Ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ προτιμῶμεν σήμερον, μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ νέου ἔτους 1955 νὰ συστήσωμεν ἀνανέωσιν ὅλων τῶν ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν δυνάμεων τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ τῶν φίλων του, εἰς μίαν γενικὴν ἐξόρμησιν διὰ τὴν θεμελίωσιν νέων ἔργων πολιτισμοῦ καὶ κοινωνικῆς δράσεως εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, ὅπου τοῦτο ἀσκεῖ εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν.

Πρέπει ν' ἀνασυνταχθοῦν αἱ θελήσεις ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν καὶ νὰ παρασχεθοῦν ἐντὸς τοῦ ἔτους 1955 νέα δείγματα ἐξαιρέτου δράσεως εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀποστολῆς των, ἵνα οὕτω ἀποδειχθῇ ὅτι δικαίως τὸ Κράτος ἐνεπιστεύθη τὴν Ἀσφάλειαν τῆς Πρωτευούσης καὶ ἄλλων μεγάλων πόλεων εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, καὶ ἐπαξίως ἠγαπήθη αὕτη ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

Τὸ παρελθὸν μιᾶς ὁλοκλήρου τριακονταπενταετίας ἔχει δημιουργήσῃ ὡς ἐλέχθη παράδοσιν πλέον, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἐγγύησιν τοῦ μέλλοντος.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» μὲ τὴν λῆξιν τοῦ ἔτους 1954 στρέφουν τὴν σκέψιν πρὸς τοὺς πρωτεργάτας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, οἵτινες ἀπῆλθον τοῦ κόσμου τούτου, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἐπιζῶντας παλαιμάχους αὐτῆς· εἰς δὲ τοὺς νεωτέρους, οἱ ὁποῖοι θὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας, ἀπευθύνουν ἀνατέλλοντος τοῦ 1955 τὰς καλλιτέρας εὐχάς, πλήρεις πίστεως καὶ ἀγάπης.

Ν. Α.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1955)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΙΓ.' Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗΝ (1941 - 1944)

12.—Ἡ Ἀστυνομία ἐναντι τῶν Φασιστῶν, τῶν Ναζὶ καὶ τῶν Κομμουνιστῶν κατὰ τὸ 1941 μέχρι τῶν μέσων τοῦ 1942.
13.—Οἱ κομμουνισταὶ προπαρασκευάζουν καὶ ἀρχίζουν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.
14.—Ἐνίσχυσις τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ὑπὸ τῶν κατακτητῶν καὶ ἐκμετάλλευσις τούτου.
15.—Ποία ἡ στάσις τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κατὰ τὴν περίοδον 1943—1944.

12. Ἡ Ἀστυνομία ἔναντι τῶν Φασιστῶν, τῶν Ναζὶ καὶ τῶν Κομμουνιστῶν κατὰ τὸ 1941 μέχρι τῶν μέσων τοῦ 1942.

Ὅταν οἱ Γερμανοὶ εἰσήρχοντο εἰς τὰς Ἀθήνας ἦσαν σύμμαχοι μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν καὶ ἤρχοντο ὡς ἐλευθερωταὶ καὶ τῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι εἴτε ἦσαν κατάδικοι εἰς τὰς φυλακάς, εἴτε ἐτέλουν ἐν ἐκτοπισμῷ, εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ἢ τῶν χώρων τῆς Ἀκροναυπλίας. Ἡ πρώτη πρᾶξις τῶν Γερμανῶν ἦτο ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν κομμουνιστῶν. Οὕτω οἱ ἐν ἐκτοπισμῷ τελοῦντες ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἑστίας των, οἱ δὲ ἐν ταῖς φυλακαῖς ἠλευθερώθησαν. Οἱ ἴδιοι οἱ Γερμανοὶ ἠλευθέρωσαν τότε καὶ τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Κ.Κ.Ε. Νικόλαον Ζαχαριάδην, ὅστις ἦτο κατάδικος εἰς τὰς φυλακὰς Κερκύρας. Παραλλήλως ἐπετράπη εἰς τοὺς Βουλγάρους κομμουνιστὰς καὶ παρέλαβον ἀπὸ τὸν χῶρον ἐκτοπισμοῦ Ἀκροναυπλίας σημαίνοντας Ἕλληνας κομμουνιστάς.

Ἡ Ἀστυνομία ἐθεᾶτο καὶ παρηκολούθει τὰ διαδραματιζόμενα, φόβος δὲ συνεῖχε τὰ μέλη αὐτῆς, διότι ἔβλεπον ὅτι τρεῖς Φασιστικοὶ ὀργανισμοὶ ἡ Ἰταλία τοῦ Μουσσολίνι, ἡ Γερμανία τοῦ Χίτλερ καὶ ἡ ΚΟΜΙΝΤΕΡΝ, συνειργάζοντο κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς μοναδικῆς τότε συμμάχου της, τῆς Ἑλλάδος. Τὸ μέλλον διεγράφετο μελανόν. Ἦτο ἐνδεχόμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ Ἑλλὰς νὰ διαμελισθῇ καὶ ἡ Ἰταλία νὰ λάβῃ ὡς δῶρον ἀπὸ τὸν Χίτλερ διὰ τὴν ἀφοσίωσίν της, ἀνάλογον μερίδιον πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις, ἀπὸ τὴν Πολωνίαν. Καὶ ὅμως οἱ Ἕλληνες ἀστυνομικοὶ δὲν ἐκάμφθησαν καὶ τότε. Ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν θέσιν ἐναντίον τῶν τριῶν Φασισμῶν τοῦ Χίτλερ, τοῦ Μουσσολίνι καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ. Παρηκολούθουν τὰς κινήσεις τῶν τριῶν συνεργαζομένων συγκροτημάτων καὶ ἀντελήφθησαν ὅτι οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ μολονότι ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς δὲν συνεπάθουν καθ' ὁλοκληρίαν τὸν Ἰταλικὸν φασισμὸν καὶ ἐστρέφοντο κατὰ τῶν Ἰταλῶν οὐχὶ ὅμως καὶ κατὰ τῶν Γερμανῶν, διότι ὁμολογουμένως τὸ Γερμανοσοβιετικὸν σύμφωνον εἶχε προκαλέσει γενικὴν ἀναστάτωσιν εἰς τὴν ὅλην πορείαν καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ προσανατολισμὸν τῶν κατευθύνσεών του. Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1941 κηρύσσεται ὁ πόλεμος τῶν Γερμανῶν κατὰ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Οἱ ἐδῶ Γερμανοὶ σπεύδουν ν' ἀνεύρουν καὶ συλλάβουν τοὺς Ἕλληνας κομμουνιστὰς τοὺς ὁποίους εἶχον οἱ ἴδιοι ἀπελευθερώσει καὶ ζητοῦν τὴν συνδρομὴν τῆς Ἀστυνομίας.

Ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀδιαφοροῦν. Ἀδιαφοροῦν διότι, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις εἶναι ὑποχρεωμένη πλέον νὰ πολεμήσῃ παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Συμμάχων καὶ τῆς Ἑλλάδος, διότι οἱ κομμουνισταὶ τῶν Ἀθηνῶν πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ἐνθυμηθοῦν

τὴν φορὰν αὐτὴν ὅτι εἶναι Ἕλληνες καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι Ἕλληνες δὲν δύνανται νὰ παραδοθοῦν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ἀστυνομίαν εἰς χεῖρας τῶν κατακτητῶν. Ἔτσι, ὅλοι οἱ ἀστυνομικοί, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε εἶχον ἀναλάβει τὴν δίωξιν τῶν ἐπιδιωκόντων τὴν βιαίαν ἀνατροπὴν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος διασκορπίζονται εἰς διαφόρους Ὑπηρεσίας καὶ ἐπιδεικνύουν ὄχι μόνον ἀδράνειαν ἀλλὰ καὶ ἀνυπακοὴν εἰς τὰς διαταγὰς καὶ ἀπειλὰς τῶν κατακτητῶν νὰ συλλάβουν κομμουνιστὰς καὶ νὰ τοὺς παραδώσουν εἰς αὐτούς, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα διευκολύνουν τὴν ἀπόκρυψιν καὶ διαφυγὴν τούτων.

Γερμανοὶ ἀστυνομικοὶ (Γκεσταμπὸ) διαμαρτύρονται καὶ ἀπειλοῦν ἀκόμη τοὺς Ἕλληνας ἀστυνομικοὺς ἀλλ' οὐδεὶς κλονίζεται, οὐδεὶς παραδίδει Ἕλληνας εἰς τοὺς κατακτητάς. Τὸ ἔτος 1941 λήγει καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ ἔτος 1942, ὁπότε νέα φάσις παρουσιάζεται, διότι ἀρχίζουν νὰ ἐμφανίζωνται αἱ πρῶται ἐνεργητικαὶ ἐκδηλώσεις Ἐθνικῆς ἀντιστάσεως. Κατὰ τὴν Ἐθνικὴν ἑορτὴν τοῦ 1942, ὁ λαὸς ἀνεξαρτήτως κοινωνικῶν πεποιθήσεων συγκροτεῖ διαδηλώσεις εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδούς, παρὰ τὰς ἀπαγορευτικὰς διαταγὰς τῶν κατακτητῶν. Διατάσσεται ἡ ἀστυνομία νὰ τὰς διαλύσῃ, ἀλλ' ἀρνεῖται καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ θεῶνται μ' εὐχαρίστησιν τὴν πρώτην αὐτὴν ἐνεργητικὴν ἐκδήλωσιν Ἐθνικῆς ἀντιστάσεως. Ἰταλοὶ καὶ Γερμανοὶ Ἀξιωματικοὶ ραπίζουν Ἕλληνας ἀστυνομικούς, ἀλλ' οὐδεὶς κινεῖται κατὰ τῶν διαδηλωτῶν. Ἐξ ἀφορμῆς τῶν περιστατικῶν τούτων ἐγένετο τότε ἐπίσημος δήλωσις τῆς Ἀστυνομίας πρὸς τοὺς κατακτητὰς ὅτι αὐτὴ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει θὰ ἐπεμβαίνῃ, ὁσάκις λαμβάνουν χώραν πατριωτικαὶ ἐκδηλώσεις, περιοριζομένη μόνον εἰς τὴν δίωξιν τῶν κοινῶν ἐγκλημάτων. Τοῦτο ἠναγκάσθησαν νὰ τὸ παραδεχθοῦν οἱ κατακτηταί. Τὴν τακτικὴν αὐτὴν ἔναντι τῶν κομμουνιστῶν ἀκολουθεῖ ἡ Ἀστυνομία μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως, μολονότι τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα διὰ τῶν διαφόρων ὀργανώσεών του ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 1942 μετέτρεψεν τὸν Ἐθνικὸν ἀγῶνα, εἰς κοινωνικὸν τοιοῦτον, μὲ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα πολλαπλῶς ἔβλαψαν τὴν Ἑλλάδα.

13. Οἱ κομμουνισταὶ προπαρασκευάζουν καὶ ἀρχίζουν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον

Ἀπὸ τὸ 1942 αἱ κομμουνιστικαὶ ὀργανώσεις ἀνασυγκροτοῦνται ὡς ὀργανώσεις ἐπαναστατικαί, μὲ συνθήματα ἐθνικοαπελευθερωτικὰ καὶ κοινωνικά. Κατὰ τὸ στάδιον αὐτὸ τῆς ἀνασυγκροτήσεώς των ἀναπετοῦν τὴν Σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τῶν κατακτητῶν καὶ καλοῦν πρὸς συνεργασίαν τοὺς Ἕλληνας ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν πεποιθήσεων. Πρὸς τοῦτο καὶ ἵνα μὴ δώσουν ὑπόνοιαν εἰς τοὺς ἐθνικόφρονας πολίτας, ὅτι τοὺς παρασύρουν πρὸς τὴν κομμουνιστικὴν ἰδεολογίαν, ἱδρύουν τὴν ὀργάνωσιν ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐθνικὸν Ἀπελευθερωτικὸν Μέτωπον (Ε.Α.Μ.) ἡ ὁποία εἶναι ἀνεξάρτητος τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀλλὰ πλαισιοῦται ἀπὸ δοκιμασμένους κομμουνιστὰς ὡς ἡγετικὰ στελέχη. Παραλλήλως ὡς στρατιωτικὴ ὀργάνωσις ἱδρύεται ὁ Ἑλληνικὸς λαϊκὸς ἀπελευθερωτικὸς στρατὸς (Ε.Λ.Α.Σ.) μὲ τὰ αὐτὰ συνθήματα καὶ μὲ τὸν σκοπὸν τὴν ἔναρξιν ἀνταρτοπολέμου κατὰ τῶν κατακτητῶν. Τέλος ἐντὸς τῶν πόλεων συγκροτοῦνται καὶ αἱ ὀργανώσεις Ἐθνικὴ Πανελλήνιος ὀργάνωσις νέων (Ε.Π.Ο.Ν.) καὶ ἡ ὀργάνωσις προστασίας λαϊκοῦ ἀγῶνα (Ο.Π.Λ.Α.) τῆς ὁποίας ἁρμοδιότης ἦτο ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀποφάσεων τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ Ε.Α.Μ. τῶν σχετικῶν μὲ θανάτωσιν ἀντιφρονούντων ἢ ἀντιδρώντων εἰς τὰς ἀνωτέρω κομμουνιστικὰς ὀργανώσεις ἀτόμων κλπ.

Αἱ ὀργανώσεις αὗται ἀνησυχοῦν τοὺς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι κατέχουν τὰ μυστικὰ τῶν κομμουνιστικῶν μεθόδων, διότι βλέπουν ὅτι ταχέως ἀνδρούμεναι αὗται θὰ ἐπιδιώξουν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, προκαλοῦσαι ἐμφύλιον πόλεμον καὶ τρομοκρατίαν.

Καὶ δὲν διεψεύσθησαν. Λήγοντος τοῦ ἔτους 1942 καὶ ἀπὸ τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ 1943 οἱ σκοποὶ τοῦ Ε.Α.Μ., Ε.Λ.Α.Σ., Ε.Π.Ο.Ν., Ο.Π.Λ.Α., γίνονται πλέον συγκεκριμμένοι. Δὲν περιορίζονται εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ ρίπτουν συνθήματα καθαρῶς κομμουνιστικά.

Πάντα μὴ ἀσπαζόμενον τὰ συνθήματα αὐτὰ θεωροῦν ἐχθρὸν καὶ τὸν καταδικάζουν ἐξοντωτικῶς.

Κηρύσσεται πλέον ἐπισήμως **ὁ ἐμφύλιος πόλεμος**. Τὸ Ε.Α.Μ., Ε.Λ.Α.Σ., Ο.Π.Λ.Α., δὲν ἀνέχονται τὴν ὕπαρξιν οἱασδήποτε ἄλλης ἀνταρτικῆς ἀπελευθερωτικῆς ὀργανώσεως ἢ ὁμάδος. Ἡ Ε.Κ.Α. τοῦ Συνταγματάρχου Ψαρροῦ καὶ ὁ Ε.Δ.Ε.Σ. τοῦ Στρατηγοῦ Ζέρβα καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐθνικαὶ ὁμάδες ἀνταρτῶν ἐν Πελοποννήσῳ κηρύσσονται ὑπὸ διωγμὸν καὶ ἐξόντωσιν. Ὁ Συνταγματάρχης Ψαρρὸς σφάζεται ἀπὸ τὸν Ε.Λ.Α.Σ., δολίως καὶ διαλύεται τὸ σύνταγμά του. Αἱ ἐν Πελοποννήσῳ ὁμάδες διαλύονται πᾶσαι καὶ φονεύονται οἱ ἀρχηγοί των. Ὁ Ζέρβας πλήττεται ἐπανειλημμένως ἀλλὰ κατορθώνει νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ δράσῃ εἰς Ἤπειρον. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξαπολύεται τρομοκρατία διὰ συλλήψεων ἐθνικοφρόνων πολιτῶν.

Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὀξύνεται καὶ ἐντείνεται. Οἱ κομμουνισταὶ διὰ τῶν ὀργανώσεών των ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΕΠΟΝ, ΟΠΛΑ, προπαρασκευάζουν δραστηρίως τὴν ἐξέγερσιν διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας. Οἱ κατακτηταί, ὡς ἀντίπαλοί των, καταλαμβάνουν δευτερεύουσαν θέσιν, διότι κύριος ἐχθρὸς θεωρεῖται ὁ Ἕλλην ἐθνικόφρων καὶ αὐτὸς δέον τελικῶς νὰ καταβληθῇ.

14. Ἐνίσχυσις τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ὑπὸ τῶν κατακτητῶν καὶ ἐκμετάλλευσις τούτου

Οἱ κατακτηταὶ Ἰταλοὶ καὶ Γερμανοί, καὶ ἰδίᾳ οἱ Γερμανοί, διαγνώσαντες ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τοῦ ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ὄχι μόνον ἠνέχθησαν τὰς ὀργανώσεις αὐτάς, ἀλλ' ἐμμέσως τὰς ἐβοήθησαν ποικιλοτρόπως.

Σημαίνοντες κομμουνισταὶ περιελθόντες εἰς χεῖρας των ἀφέθησαν ἐλεύθεροι ἢ τοῖς ἐδόθησαν εὐκαιρίαι νὰ δραπετεύσουν. Εἰς περιπτώσεις ἀπαγωγῶν Ἑλλήνων ἐθνικιστῶν, ἐνῷ ἠδύναντο οἱ Γερμανοὶ νὰ ἐπιτύχουν ἄμεσον ἀπελευθέρωσιν, ἄφηνον νὰ γίνουν οἱ φόνοι, ἵνα ἐντείνεται ὁ ἐμφύλιος πόλεμος.

Παραλλήλως συνεκρότησαν διὰ τὴν δίωξιν τῶν κομμουνιστῶν διαφόρους ὀργανώσεις, δῆθεν ἐθνικιστικάς, ἐνῷ πράγματι ἦσαν συγκροτήματα Ἑλλήνων κακοποιῶν, εἰδικῶς ἐκπαιδευομένων ὑπὸ τῶν Γερμανῶν κατὰ τὸ πρότυπον τῶν Ἔς—Ἔς κλπ. διὰ τὴν διάπραξιν φόνων τῶν κομμουνιστῶν ἢ τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν πρακτόρων τῶν Συμμάχων καὶ ἐνέτειναν οὕτω τὸν ἐμφύλιον πόλεμον. Ἔτσι ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἔλαβε μορφὴν ἀλληλοσφαγῆς λήγοντος τοῦ 1943 καὶ τὸ 1944.

Ἡ τότε κατοχικὴ Κυβέρνησις εὑρέθη εἰς μίαν κατάστασιν τοιαύτην, ἡ ὁποία ἐπέβαλε τὴν προστασίαν τῶν ἐθνικοφρόνων πολιτῶν ἀπὸ τῶν ἐγκλημάτων τῶν κομμουνιστῶν. Ἐζήτησεν λοιπὸν ὅπλα ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ἵνα συγκροτήσῃ Τάγματα Ἀσφαλείας ἀπὸ ἐθνικόφρονας πολίτας καὶ προστατεύσῃ τὰς πόλεις. Οἱ Γερμανοὶ ἔδωσαν ὅπλα, διότι οὕτω ἐνέτεινον τὸν ἐμφύλιον πόλεμον καὶ εἶχαν ὠφέλη, δεδομένου ὅτι, οὕτω δὲν θὰ ἔμενε πλέον καιρὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας νὰ δράσουν εἰς εὐρείαν κλίμακα κατ' αὐτῶν. Τὸ ἂν τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας ὠφέλησαν ἢ ἔβλαψαν τὴν Ἑλλάδα θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ κριθῇ πολὺ βραδύτερον. Πάντως τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας ἀπετέλεσαν ἀντίδρασιν εἰς τὰ ἐγκλήματα τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἂν μὴ τι ἄλλο ἐμάκρυναν τὸν χρόνον τῆς κομμουνιστικῆς ἐξεγέρσεως ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Ἑλλάδος. Οὕτω ἐν μέσῳ ἀλληλοσφαγῶν, τρομοκρατίας καὶ πλήρους συγχίσεως ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀθηνῶν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1944.

15. Ποία ἡ στάσις τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κατὰ τὴν περίοδον 1943—1944

Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ 1943—1944, τῆς προπαρασκευῆς δηλαδὴ τῆς ἐξεγέρσεως ὑπὸ τῶν ὀργανώσεων Κ.Κ.Ε., ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΟΠΛΑ, διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας εἰς Ἀθήνας, ἡ Ἀστυνομία Ἀθηνῶν ἐδοκιμάσθη σκληρῶς.

Ὅλοι γενικῶς οἱ ἀστυνομικοὶ παρέμειναν πιστοὶ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἀντιδράσεως (σαμποτάζ) πρὸς πᾶσαν διαταγὴν τῶν Γερμανῶν καὶ τῆς προστασίας τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν τῶν διωκομένων ὑπ' αὐτῶν, ἀδιακρίτως κοινωνικῶν πεποιθήσεων. Ἀπετέλει ἀρχὴν νὰ μὴ παραδίδεται εἰς τοὺς Γερμανούς, Ἕλλην πολίτης (ἐξαιρουμένων τῶν κοινῶν ἐγκληματιῶν τῶν συνεργαζομένων μὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ ὑπηρετούντων εἰς Ἔς - Ἔς κλπ.), οἱονδήποτε ἀδίκημα καὶ ἂν διέπραξε καὶ ὑπὸ οἱονδήποτε πρόσχημα.

Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν τρομοκρατῶν κομμουνιστῶν τῆς ΟΠΛΑ καὶ τοῦ ΕΛΑΣ οἱ ὀρθῶς σκεπτόμενοι ἀστυνομικοί, πιστοὶ εἰς τὸ καθῆκον των, ἄφοβοι καὶ συνετοὶ ἐτάχθησαν παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀόπλων καὶ ἀνυπερασπίστων ἐθνικιστῶν πολιτῶν καὶ διεκήρυξαν ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψουν οὐδεμίαν ἐγκληματικὴν ἐνέργειαν κατ' αὐτῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν συμφωνοῦν μὲ τοὺς κομμουνιστάς. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου ἔπεσαν ἀρκετοὶ ἀστυνομικοὶ ἀνήκοντες ἰδίᾳ εἰς τὸ Μηχανοκίνητον Τμῆμα τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν.

(Συνεχίζεται)

Ἀποτελεῖ ὑψίστην τιμὴν διὰ τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων καὶ τὸ Περιοδικὸν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» ἡ ἔξοχος κριτικὴ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Χίου Παντελεήμονος Φωστίνη, τὴν ὁποίαν ἀναδημοσιεύομεν εἰς τὸ παρὸν τεῦχος καὶ τὴν ὁποίαν παρακαλοῦνται, ὅπως ἀναγνώσουν μετὰ προσοχῆς ἅπαντες οἱ κ.κ. Βαθμοφόροι συνδρομηταί μας καὶ βέβαιοι ὄντες ὅτι προσφέρουν ὑψίστην ὑπηρεσίαν εἰς τὸ Σῶμα, καταβάλλουν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐγγραφὴν ὡς συνδρομητῶν τοῦ Περιοδικοῦ, ὅλων γενικῶς τῶν ἀστυνομικῶν καὶ προπαντὸς ὅλων τῶν Βαθμοφόρων.

Ἀστυνομικοὶ μὴ παρακολουθοῦντες τὸ Περιοδικόν μας διαπράττουν βαρύτατον σφάλμα κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Η ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Ὑπὸ κ. **ΣΠΥΡΟΥ Δ. ΓΑΛΑΝΟΥ** τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Χημείας τῶν τροφίμων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Μέλους τοῦ Ἀνωτάτου Χημικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους καὶ Καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων.

Εἰσαγωγή.
I. Πότε χαρακτηρίζεται τρόφιμόν τι ὡς ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγείαν.

Εἰσαγωγὴ

Αἱ φυσικαὶ καὶ χημικαὶ σταθεραὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων γίνεται ἡ γνωμάτευσις τῶν διαφόρων εἰς ἔλεγχον ὑποκειμένων τροφίμων, εὐφραντικῶν καὶ λοιπῶν εἰδῶν κοινῆς χρήσεως, ὑπόκεινται εἰς συχνοτάτας μεταβολάς. Αἱ μεταβολαὶ αὗται ἐπιβάλλονται ἐκ τῶν ἑκάστοτε ἐμφανιζομένων νέων ἐρευνῶν καὶ ἀνακαλύψεων τῆς ἐπιστήμης, ὡς καὶ ἐκ τῶν συνεχῶν προόδων τῆς βιομηχανίας. Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους δὲν εἶναι δυνατὸν αἱ χρησιμοποιούμεναι διὰ τὴν γνωμάτευσιν σταθεραὶ νὰ ἰσχύουν ἀμετάβλητοι ἐπὶ μακρότερον χρόνον, ὡς ἐπίσης δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἰσχύουν εἰς ὅλα τὰ Κράτη αἱ ἴδιαι, διότι σημαντικώτατα ἐπηρεάζονται αὗται καὶ ἐκ τῶν γενικωτέρων συνθηκῶν τῆς παραγωγῆς τῶν κρατουσῶν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς.

Αἱ εἰς τὰ διάφορα Κράτη ἰσχύουσαι σταθεραὶ δὲν πρέπει νὰ ἐμφανίζωνται ὑπὸ τὴν μορφὴν νόμων, διότι ἡ νομοθετικὴ μηχανὴ εἶναι ἀρκετὰ δυσκίνητος, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ προσαρμόζηται ταχέως εἰς τὰς ἑκάστοτε δημιουργουμένας νέας συνθήκας, ὅπως ὅμως πρέπει νὰ γίνηται πρὸς προστασίαν τοῦ δημοσίου συμφέροντος.

Πρέπει ἑπομένως νὰ εἶναι εὐχερὴς ἡ μεταβολὴ τῶν σταθερῶν αὐτῶν.

Αἱ σταθεραὶ τῆς γνωματεύσεως δύνανται νὰ λαμβάνουν μονιμωτέραν μορφὴν μόνον ὅταν προβλέπεται ὅτι θὰ ἰσχύσουν αὗται ἐπὶ σχετικῶς μακρότερον χρόνον, ὡς συμβαίνει π.χ. εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς χρησιμοποιήσεως δηλητηριωδῶν χρωμάτων πρὸς χρῶσιν τροφίμων, εὐφραντικῶν καὶ ἀντικειμένων κοινῆς χρήσεως.

Αἱ σταθεραὶ τῆς γνωματεύσεως κατὰ κανόνα περιλαμβάνονται εἰς τὸν εἰς ἑκάστην χώραν ἰσχύοντα Κώδικα τῶν τροφίμων, ὅστις πρέπει πλὴν αὐτῶν νὰ περιέχῃ δι' ἑκάστην ὁμάδα τροφίμων γενικὴν περιγραφὴν τῆς παρασκευῆς αὐτῶν καὶ τῶν κρατουσῶν ἐμπορικῶν συνθηκῶν. Ἐπίσης πρέπει ἐν τῷ Κώδικι νὰ ἐκτίθενται αἱ ἐπισήμως ἀναγνωριζόμεναι μέθοδοι ἀναλύσεως, ὡς καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως τῶν μεθόδων αὐτῶν, παρουσία προσμείξεων ὀφειλομένων εἰς νοθείας. Τέλος δέον νὰ ὑποδεικνύονται καὶ εἰδικαὶ ὁδηγίαι, ἀναλόγως τοῦ εἴδους, διὰ τὴν δειγματοληψίαν ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνηται μετὰ τῆς μεγαλυτέρας βεβαιότητος ἡ ἀντιπροσωπευτικότης τοῦ δείγματος. Ὁπωσδήποτε τὸ σημαντικώτερον μέρος τοῦ Κώδικος δέον νὰ ἀποτελοῦν τὰ ὅρια ἢ σταθεραὶ τῆς γνωματεύσεως ἐξ ὧν θὰ δύναται νὰ συναχθῇ τὸ συμπέρασμα ἐὰν τὸ ἐξεταζόμενον προϊὸν εἶναι κανονικὸν ἢ εἶναι ἐνδεχομένως τοῦτο ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγείαν ἢ νοθευμένον ἢ ἠλλοιωμένον ἢ ἀποτελεῖ ἀπομίμησιν γνησίου προϊόντος ἢ ἔχει ψευδῶς δηλωθῇ ἢ εἶναι μειωμένης θρεπτικῆς ἀξίας ἢ θὰ δύναται ἐπίσης νὰ καθορισθῇ ἡ ποιότης τούτου.

Αἱ εἰς τοὺς Κώδικας ἀναφερόμεναι σταθεραὶ πρέπει ὑποχρεωτικῶς νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν ἐξέτασιν τῶν τροφίμων Χημικῶν Ἐργαστηρίων, ὡς καὶ τῶν Ἀγορανομικῶν Ἀρχῶν διὰ τὴν ἐνδεχομένην δίωξιν ὑπευθύνων. Ἐπίσης δὲ ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τῶν ἐνεργειῶν τῆς Εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς καὶ τῶν Δικαστηρίων. Οὐχὶ μικροτέραν συνδρομὴν παρέχουν αἱ σταθεραὶ

αὐται τῆς γνωματεύσεως εἰς τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν παρασκευήν, τὴν συσκευασίαν καὶ τὸ ἐμπόριον ἐν γένει τῶν εἰδῶν αὐτῶν βιομηχάνους, βιοτέχνας καὶ ἐμπόρους, διότι ἡ γνῶσις αὐτῶν τοὺς προστατεύει ἀπὸ τοῦ νὰ ἔρχωνται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ἀγορανομικὸν Νόμον.

Ἐν τοῖς ἑπομένοις θὰ ἐκτεθοῦν αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ αἱ διέπουσαι τὴν γνωμάτευσιν καὶ θὰ παρασχεθοῦν καὶ διὰ παραδειγμάτων αἱ βάσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ὁ χαρακτηρισμὸς προϊόντος τινὸς ὡς ἐπιβλαβοῦς εἰς τὴν ὑγείαν ἢ ὡς νοθευμένου ἢ ὡς ἠλλοιωμένου, δηλαδὴ ἀποσυντεθειμένου, ἢ ὡς ἀπομιμήσεως ἢ ὡς ψευδῶς δηλωμένου ἢ ὡς μειωμένης ἀξίας ἢ ὡς ἀώρου.

Ι. Πότε χαρακτηρίζεται τρόφιμόν τι ὡς ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγείαν

Ὡς ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγείαν θεωρεῖται ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ βλάψῃ τὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ τὸ ἔχον τὴν δυνατότητα νὰ προκαλέσῃ βλάβην τῆς ὑγείας. Ὡς βλάβη τῆς ὑγείας χαρακτηρίζεται καὶ ἡ ἔστω καὶ ταχέως παρερχομένη διαταραχὴ τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τοῦ ἀτόμου.

Γενικῶς χαρακτηρίζονται ὡς ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν τὰ τρόφιμα τὰ ὁποῖα εἶναι τυχὸν προσμεμειγμένα μετὰ βλαπτικῶν ὑλῶν, ὡς τοιαῦται δὲ ὕλαι θεωροῦνται τὰ ἐπιβλαβῆ μέσα συντηρήσεως ἢ λευκάνσεως, αἱ ὑπερβολικαὶ ποσότητες ἐπιτρεπομένων μέσων συντηρήσεως, τὰ δηλητηριώδη χρώματα κλπ.

Ἐπίσης ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν εἶναι τὰ εἰς προκεχωρημένον βαθμὸν ἀποσυντεθειμένα τρόφιμα. Τοῦτο ἰσχύει ἰδίως διὰ τὸ κρέας καὶ τὰ ἐκ κρέατος προϊόντα, ὡς καὶ γενικώτερον διὰ τὰ πλούσια εἰς λευκωματοειδεῖς ὕλας τρόφιμα.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἀντικειμένων τῆς κοινῆς χρήσεως τὰ προκαλοῦντα βλάβην τῆς ὑγείας αἴτια εἶναι κυρίως τὰ δηλητηριώδη μέταλλα ἢ μᾶλλον αἱ διαλυταὶ εἰς τὸ ὕδωρ ἑνώσεις αὐτῶν.

Περαιτέρω αἱ προκαλοῦσαι τὴν ἀηδίαν ἰδιότητες τροφίμου τινὸς εἶναι δυνατὸν νὰ δράσουν βλαπτικῶς ἐπὶ τῆς ὑγείας.

Εἰς ἑκάστην συγκεκριμμένην περίπτωσιν βάσιν τῆς δικαστικῆς κρίσεως πρέπει νὰ ἀποτελῇ ἡ γνωμάτευσις ἐμπείρου πραγματογνώμονος.

Πρὸς διευκρίνισιν τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων παρέχονται κατωτέρω παραδείγματά τινα βλαπτικῶν διὰ τὴν ὑγείαν ἰδιοτήτων μερικῶν τροφίμων, εὐφραντικῶν καὶ εἰδῶν κοινῆς χρήσεως.

1) Τὸ γάλα καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ προϊόντα. Ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγείαν εἶναι τὸ δηλητηριῶδες ἢ μολυσμένον γάλα, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ λόγῳ ἐλαττωμάτων ἢ ἀκαθαρσιῶν προκαλοῦν τὴν ἀηδίαν τοιοῦτον. Ἐπίσης τὸ γάλα τοῦ ὁποίου ἔχει ἐξουδετερωθῇ ἡ ὀξύτης ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου καὶ τοῦ βαθμοῦ ἐξουδετερώσεως ἢ εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουν προστεθῇ μέσα συντηρήσεως.

Τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν ἀναλόγως καὶ διὰ τὴν γιαούρτην, τὸ ἀφρόγαλα, τὸ ἀπισχναθὲν γάλα, τὸ συμπεπυκνωμένον μετὰ ἢ ἄνευ σακχάρεως, ὡς καὶ τὴν κόνιν τοῦ γάλακτος. Τὸ ἀφρόγαλα χαρακτηρίζεται ὡς ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγείαν ἐπὶ πλέον ὅταν ἔχουν προστεθῇ εἰς αὐτὸ μέσα πυκνώσεως.

2) Τὸ βούτυρον. Ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγείαν χαρακτηρίζεται τὸ νωπὸν ἢ λυωμένον βούτυρον τὸ ὁποῖον ἔχει παρασκευασθῇ ἐκ μολυσμένου γάλακτος, τῆς μολύνσεως προερχομένης εἴτε ἐξ ἀσθενείας τοῦ ζώου, εἴτε διὰ μολύνσεως ἐκ τῶν ἔξω, ἐφ' ὅσον βεβαίως τὸ αἴτιον τοῦτο τῆς βλαπτικότητος εἰς τὴν ὑγείαν δὲν ἔχει ἀρθῇ διὰ καταλλήλου ἐπεξεργασίας τοῦ γάλακτος ἢ τοῦ ἀφρογάλακτος, ὡς εἶναι λ.χ. ἡ παστερίωσις εἰς 80—85 % ἢ ἡ ἀνάλογος θέρμανσις κατὰ τὴν τῆξιν τοῦ νωποῦ βουτύρου πρὸς παρασκευὴν τοῦ λυωμένου. Περαιτέρω ὡς ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγείαν θεωρεῖται τὸ νωπὸν ἢ λυωμένον βούτυρον τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν παρασκευήν του ἐμολύνθη διὰ παθογόνων μικροοργανισμῶν εἴτε δι' ἐπαφῆς μὲ ἀσθε-

νοῦντα ἄτομα, εἴτε διὰ παραμονῆς εἰς χώρους διαμονῆς ἀσθενῶν, εἴτε κατ' οἱονδήποτε τέλος ἄλλον τρόπον. Ὁμοίως τὸ νωπὸν ἢ λυωμένον βούτυρον τὸ περιέχον μέσα συντηρήσεως ἢ ἀπηγορευμένα χρώματα, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τῶν οἰκείων νομοθεσιῶν ἐπιτρέπεται τυχὸν χρῶσις αὐτῶν, καὶ τέλος τὸ ἐντόνως ταγγόν, δυσαρέστου ὀσμῆς, εὐρωτιῶν, προσμεμειγμένον μετ' ἀκαθαρσιῶν ἢ τὸ καθ' οἱονδήποτε ἄλλον τρόπον προκαλοῦν τὴν ἀηδίαν βούτυρον.

3) Ὁ τυρός. Ὅταν οὗτος ἔχει μολυνθῇ διὰ παθογόνων μικροοργανισμῶν ἢ ἔχει παρασκευασθῇ ἐξ ὁπωσδήποτε ἐπιβλαβοῦς εἰς τὴν ὑγείαν γάλακτος. Περαιτέρω ὁ τυρὸς ὅστις περιέχει εἰς τὸν φλοιὸν ἢ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ μᾶζαν ἑνώσεις δηλητηριωδῶν μετάλλων, ἐξαιρέσει τοῦ τυροῦ Parmesan εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἀνεκτὰ ἴχνη ἑνώσεων χαλκοῦ. Ὁμοίως ὁ τυρὸς ὅστις περιέχει ἀπηγορευμένα μέσα συντηρήσεως ἢ ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν χρώματα ἢ εἶναι ἀποσυντεθειμένος ἢ ἔχει προσβληθῇ ὑπὸ βλαπτικῶν εὐρωτομυκήτων ἢ περιέχει προκαλοῦντας τὴν ἀηδίαν σκώληκας ἢ ἀκάρεα ἢ γενικῶς ἀκαθαρσίας εἰς βαθμὸν καθιστῶντα τοῦτον ἀνεπιθύμητον πρὸς βρῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Τέλος ὡς ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ὑγείαν χαρακτηρίζεται ὁ τυρὸς κατὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ ὁποίου ἔχουν προστεθῇ μέσα βλαπτικὰ τῆς ὑγείας ἢ ἔστω καὶ μέσα τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον τὸ ἀβλαβές. Ὁμοίως ἐπιβλαβὴς εἶναι ὁ λόγῳ ὑπερωριμάσεως ἠλλοιωμένος τυρός.

4) Ἐδώδιμα λίπη. Ὅταν τὸ λίπος προέρχεται ἐξ ἀσθενῶν ζώων ἢ ἐξ ἐπιβλαβοῦς εἰς τὴν ὑγείαν γάλακτος ἢ τὰ μαγειρικὰ λίπη καὶ αἱ μαργαρῖναι κατὰ τὴν παρασκευὴν τῶν ὁποίων ἔχουν χρησιμοποιηθῇ μὴ ἐπιτρεπόμεναι χρωστικαὶ ὕλαι ἢ ἔχουν χρησιμοποιηθῇ λιπαραὶ ὕλαι τῶν ὁποίων ἡ καταλληλότης πρὸς τροφὴν τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει λεπτομερῶς ἐρευνηθῇ. Ἐπίσης εἶναι ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν τὰ παντὸς εἴδους ἐδώδιμα λίπη τὰ ὁποῖα εἴτε ἐκ φύσεως εἶναι δηλητηριώδη ἢ ἔχουν καταστῆ ἀκατάλληλα πρὸς βρῶσιν διὰ τῆς κατεργασίας εἰς ἣν ἔχουν ὑποβληθῇ ἢ περιέχουν σημαντικὰς ποσότητας βαρέων μετάλλων ἢ μὴ ἐπιτρεπομένων μέσων συντηρήσεως ἢ περιέχουν μεγαλυτέρας τῶν ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων τυχὸν ἐπιτρεπομένων ποσοτήτων μέσων συντηρήσεως. Τέλος εἶναι ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν τὰ ἐδώδιμα λίπη τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν παρασκευὴν ἢ παραμονὴν αὐτῶν ἐμολύνθησαν κατὰ οἱονδήποτε τρόπον ὑπὸ παθογόνων μικροοργανισμῶν ἢ ἔχουν εἰς μεγάλον βαθμὸν ταγγίσῃ ἢ ἔχουν δυσάρεστον ὀσμὴν ἢ εὐρωτιοῦν ἢ εἶναι ἀκάθαρτα ἢ καθ' οἱονδήποτε ἄλλον τρόπον προκαλοῦν τὴν ἀηδίαν, ὡς ἐπίσης τὰ προσμεμειγμένα μεθ' ὑδρογονανθράκων, ὡς βαζελινῶν, βαζελινελαίων κλπ.

5) Ἐδώδιμα ἔλαια. Ὅταν ταῦτα περιέχουν ἀλκάλια, σάπωνας, ἀνόργανα ὀξέα, ἑνώσεις βαρέων μετάλλων ἢ ὀρυκτέλαια, ἐπίσης εἶναι ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν τὰ δηλητηριώδη ἐδώδιμα ἔλαια ὡς καὶ τὰ μεγάλου βαθμοῦ ταγγίσεως.

6) Τὸ κρέας καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ προϊόντα. Τὸ νωπὸν κρέας θεωρεῖται ὡς ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγείαν ὅταν ὑπὸ τῆς κτηνιατρικῆς ἐξετάσεως χαρακτηρίζεται ἀπερίφραστος ὡς ἀκατάλληλον πρὸς βρῶσιν ἢ ὅταν φέρηται εἰς τὴν κατανάλωσιν μὴ τηρουμένων τῶν σχετικῶν ὑγιεινολογικῶν διατάξεων τῆς κτηνιατρικῆς ὑπηρεσίας. Ὁμοίως τὸ εἰς μεγάλον σχετικῶς βαθμὸν ἀποσυντεθειμένον ἢ τὸ προσμεμειγμένον μετ' ἀκαθαρσιῶν ἢ τὸ ὑποστὰν σῆψιν θήραμα καὶ τέλος τὸ περιέχον βλαπτικὰς ὕλας, ὡς μέσα συντηρήσεως κλπ. Τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν ἀναλόγως καὶ διὰ τὰ διάφορα ἐκ κρέατος προϊόντα, ὡς ἀλλάντας κλπ.

Τὰ ἐκχυλίσματα κρέατος καὶ τὰ παρόμοια πρὸς ταῦτα προϊόντα θεωροῦνται ὡς ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν ὅταν εὑρίσκωνται εἰς κατάστασιν ἀποσυνθέσεως ἢ εἶναι παρασκευασμένα ἐξ ἀποσυντεθειμένων ὑλῶν ἢ ἔχουν χρησιμοποιηθῇ διὰ τὴν παρασκευὴν αὐτῶν μὴ ἐπιτρεπόμενα βοηθητικὰ μέσα ἢ περιέχουν οὐχὶ ἀμέμπτους ὑγιεινολογικῶς ἑνώσεις μετάλλων ἢ μέσα συντηρήσεως.

7) Κονσέρβαι κρέατος καὶ λαχανικῶν. Ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν εἶναι αἱ δηλητηριώδεις κονσέρβαι, ὡς καὶ αἱ περιέχουσαι μέσα συντηρήσεως, μέσα λευκάνσεως, μὴ ἐπιτρεπομένας χρωστικὰς ὕλας, ἑνώσεις ἀρσενικοῦ, ὑδραργύρου, νικελίου, ψευδαργύρου, περισσότερον τῶν ἴχνῶν μολύβδου ἢ μόλυβδον ὑπὸ μορφὴν μεταλλικῶν σφαιριδίων ἢ ἑνώσεις χαλκοῦ. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν κονσερβῶν λαχανικῶν δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὴν ἐπιτρεπομένην ποσότητα. Περαιτέρω θεωροῦνται ὡς ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν αἱ κονσέρβαι ἐκ κρέατος ὑπόπτου ἀπὸ ὑγιεινολογικῆς ἀπόψεως, ὡς ἐπίσης κονσέρβαι εἰς κυτία τῶν ὁποίων ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ κυτίου εἶναι ἐπικασσιτερωμένη διὰ μολυβδούχου κασσιτέρου ἢ τῶν ὁποίων τὰ κυτία εἶναι συγκεκολλημένα διὰ κράματος περιέχοντος περισσότερον τοῦ 10 ο)ο μόλυβδον. Ὁμοίως ἐπιβλαβεῖς εἶναι αἱ παντὸς εἴδους κονσέρβαι αἱ παρουσιάζουσαι σαφῆ εὐρωτίασιν ἢ αἱ σημαντικῶς μεταβεβλημέναι κατὰ τὴν ὄψιν, ὀσμὴν ἢ γεῦσιν καὶ παρέχουσαι οὕτω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν εἶναι πλέον κατάλληλοι πρὸς βρῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ αἱ παρουσιάζουσαι πραγματικὴν διόγκωσιν. Τέλος ὅταν οἱ τυχὸν χρησιμοποιούμενοι διὰ τὸ κλείσιμον τῶν δοχείων ἀπομονωτικοὶ δακτύλιοι ἀποτελοῦνται ἐκ καουτσούκ μὴ πληροῦντος τὰς σχετικὰς ὑγιεινολογικὰς ἀπαιτήσεις.

8) Ἰχθύες. Ὅταν οὗτοι περιέχουν ἐπὶ τοῦ δέρματος αὐτῶν τοὺς σκώληκας τοῦ Piphyllobothrium latum L, ὡς καὶ ὅταν ἡ βακτηριολογικὴ ἐξέτασις ἔχει ἀποδείξῃ τὴν ὕπαρξιν παθογόνων μικροοργανισμῶν. Ὁμοίως εἶναι ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν οἱ ἀποσυντεθειμένοι ἰχθύες.

9) Ὀστρακόδερμα καὶ μαλλάκια. Ὅταν ταῦτα εὑρίσκωνται εἰς κατάστασιν ἀποσυνθέσεως, ὡς ἐπίσης καὶ ὅταν εἶναι τεχνητῶς κεχρωσμένα ἢ ὁπωσδήποτε δηλητηριώδη καὶ μολυσμένα, ὡς π.χ. τὰ στρείδια τὰ προερχόμενα ἐξ ἀκαθάρτων ὑδάτων ἢ ἐκ τῶν μεταλλικῶν ἐπιφανειῶν τῶν πλοίων.

10) Αὐγὰ καὶ κονσέρβαι αὐγῶν. Ὅταν ταῦτα ἔχουν ὑποστῇ ἐπεξεργασίαν διὰ μὴ ἐπιτρεπομένων μέσων συντηρήσεως ἢ περιέχουν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν ξένα σώματα ἢ ἔχουν αἱματηρὸν ἢ μὴ κανονικῶς κεχρωσμένον περιεχόμενον, ὡς καὶ τὰ ἐπωασθέντα ἢ ἀποσυντεθειμένα αὐγά.

11) Μύκητες. Ὅταν μεταξὺ αὐτῶν περιέχονται καὶ δηλητηριώδεις. Βλάβην τῆς ὑγείας δύναται νὰ προκαλέσῃ καὶ ἡ βρῶσις βρωσίμων μὲν ἀλλ' ἀποσυντεθειμένων τοιούτων. Ταῦτα ἰσχύουν ἐπίσης καὶ διὰ τοὺς ὁπωσδήποτε διατηρημένους μύκητας. Ὁμοίως οἱ διατηρημένοι οἱ περιέχοντες μέσα συντηρήσεως ἢ οἱ κεχρωσμένοι δι' ἐπιβλαβῶν εἰς τὴν ὑγείαν χρωμάτων.

12) Σιτηρά. Ὅταν ταῦτα περιέχουν περισσότερον τοῦ 0,1 ο)ο κατὰ βάρος ἐρυσιβώδη ὄλυραν. Προϊόντα ἀλέσεως τῶν ὁποίων ἡ περιεκτικότης εἰς μὴ ἐκ σιτηρῶν προερχομένας προσμείξεις ὑπερβαίνει τὸ ἐπιτρεπόμενον μέγιστον ὅριον τοῦ 0,5 ο)ο κατὰ βάρος ἢ περιέχουν περισσότερον τοῦ 0,1 ο)ο ἐρυσιβώδη ὄλυραν θεωροῦνται ὡς ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν καὶ δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται δι' ἐδωδίμους σκοπούς. Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται πρὸς ἄλεσιν δι' ἐδωδίμους χρήσεις σιτηρὰ τὰ ὁποῖα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς χρησιμοποιήσεως αὐτῶν πρὸς σπορὰν ἔχουν ἀπολυμανθῇ διὰ δηλητηριωδῶν ἀπολυμαντικῶν ὑλῶν ἢ ἀκόμη καὶ νὰ ἀναμειγνύωνται ταῦτα μὲ ἄλλα κατάλληλα πρὸς ἄλεσιν σιτηρά. Τέλος σιτηρὰ περιέχοντα πλέον τῶν 20 χλστγρμ. ὑδροκυανίου κατὰ χιλιόγραμμον εἶναι ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀλέθωνται πρὸς παρασκευὴν τροφίμων.

13) Ἄλευρον καὶ προϊόντα ἀλέσεως. Ὅταν ταῦτα περιέχουν δυναμένας νὰ προκαλέσουν διαταραχὴν τῆς ὑγείας ὕλας ἀνοργάνου ἢ ὀργανικῆς φύσεως ἢ σημαντικὰς ποσότητας συστατικῶν ζιζανίων, ἐρυσιβώδους ὄλυρας ἢ ζωϊκὰ ὑπολείμματα.

14) Ἄρτος καὶ προϊόντα ἀρτοποιΐας. Ὅταν περιέχουν π.χ. θειϊκὸν θαλκόν, θειϊκὸν ψευδάργυρον, σάπωνα καὶ ἄλλας ὑπόπτους ὑγιεινολογικῶς ὕλας ἢ ἀκόμη καὶ ὅταν κατὰ τὴν διόγκωσιν αὐτῶν ἔχουν χρησιμοποιηθῆ πρὸς ἀνάπτυξιν ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἀνόργανα ὀξέα.

15) Ζυμωτικαὶ κόνεις. Ὅταν περιέχουν ὡς ὄξινον συστατικὸν ὄξινα θειϊκὰ ἅλατα, ὄξινα θειώδη ἅλατα, ὑδροχλωρικὸν ὀξύ, ἢ ἑνώσεις τοῦ μολύβδου ἢ χλωριοῦχον κάλιον κλπ.

16) Ζυμαρικά. Ὅταν ταῦτα εἶναι ἀποσυντεθειμένα εἰς βαθμὸν προκαλοῦντα τὴν ἀηδίαν ἢ περιέχουν ἀπαγορευόμενα χρώματα ἢ μέσα συντηρήσεως.

17) Ὄσπρια. Ὡς ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν θεωροῦνται ὅταν ἔχουν καταστῆ ἀκάθαρτα ἐκ ζωϊκῶν παρασίτων ἢ ἐντόμων ἢ ἐξ ἐκκριμμάτων αὐτῶν ἢ ὅταν ὁπωσδήποτε προκαλοῦν τὴν ἀηδίαν ἢ ὅταν ἔχουν ὑποβληθῆ εἰς ἐπεξεργασίαν διὰ μέσων συντηρήσεως ἢ δηλητηριωδῶν μέσων ἀπολυμάνσεως τῶν σπόρων ἢ περιέχουν περισσότερον τῶν 20 χλστγρμ. ὑδροκυανίου κατὰ χιλιόγραμμον. Περαιτέρω εἶναι ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν τὰ μὴ ὑποστάντα ἐκπίκρισιν λούπινα, ὡς καὶ ὡρισμένα ξενικῆς προελεύσεως φασόλια.

18) Μαγειρικὸν ἅλας. Ὅταν περιέχῃ δηλητηριώδεις ἑνώσεις μετάλλων ἢ εἶναι προσμεμειγμένον μετὰ μετουσιωμένου ἅλατος προοριζομένου διὰ βιομηχανικὴν χρῆσιν.

19) Πόσιμον ὕδωρ καὶ πάγος. Ὅταν περιέχουν δηλητηριώδη μεταλλικὰ ἅλατα ἢ παθογόνα μικρόβια. Περαιτέρω εἶναι ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγείαν τὸ δι' ἀπορριμμάτων ἀκάθαρτον καταστὰν ἐπιφανειακὸν ὕδωρ, ὡς καὶ ὁ ἐκ τοιούτου ὕδατος παρασκευαζόμενος πάγος.

20) Νωπὰ λαχανικά. Ὅταν εἶναι προσμεμειγμένα μετὰ δηλητηριωδῶν χορταρικῶν.

21) Ξηρὰ λαχανικά. Ὅταν περιέχουν μὴ ἐπιτρεπομένας ποσότητας χαλκοῦ.

22) Ξηραὶ ὀπῶραι. Ὅταν περιέχουν ποσότητα μεγαλυτέραν τῆς ἐπιτρεπομένης θειώδους ὀξέος ἢ χαλκοῦ ἢ ἄλλων δηλητηριωδῶν ἑνώσεων μετάλλων.

23) Καρποὶ καὶ ὀπῶραι. Ὅταν οὗτοι περιέχουν προσμείξεις δηλητηριώδους ἢ ὁπωσδήποτε ἐπιβλαβοῦς εἰς τὴν ὑγείαν εἴδους ἢ περιέχουν τοιαύτας ἀκαθαρσίας εἰς ποσότητα ὕποπτον διὰ βλάβην τῆς ὑγείας. Τοιαῦται προσμείξεις ἢ ἀκαθαρσίαι δύνανται νὰ ὀφείλωνται εἴτε εἰς σκόπιμον, ἢ ἐξ ἀμελείας πρόσμιξιν μετ' ἐπιβλαβῶν εἰς τὴν ὑγείαν καρπῶν ἢ σπερμάτων, εἴτε εἰς μὴ ἐπιτρεπόμενον τρόπον συσκευασίας, ὡς π.χ. εἰς δοχεῖα ἢ μεταλλικὰ περιβλήματα περιέχοντα ποσότητας μεγαλυτέρας τῶν ἐπιτρεπομένων μολύβδου χαλκοῦ ἢ ψευδαργύρου κλπ. εἴτε εἰς προηγουμένην καταπολέμησιν παρασίτων καὶ ἐντόμων δι' ἐπιβλαβῶν εἰς τὴν ὑγείαν ἀπολυμαντικῶν μέσων, ὡς π.χ. παρασκευασμάτων ἀρσενικοῦ, χαλκούχου πόλτου, ἑνώσεων μολύβδου κλπ. εἴτε τέλος εἰς ἐξωραϊσμὸν ὡς λ.χ. ἡ λεύκανσις τῶν καρύων, ξηρῶν σταφίδων, ξηρῶν σύκων κλπ. δι' ἐπιβλαβῶν εἰς τὴν ὑγείαν μέσων.

24) Ὀποὶ ὀπωρῶν. Ὅταν οὗτοι περιέχουν μὴ ἐπιτρεπόμενα μέσα συντηρήσεως ἢ ποσότητας μεγαλυτέρας τῶν καθοριζομένων μεγίστων ὁρίων διὰ τὰ ἐπιτρεπόμενα τοιαῦτα ἢ ὅταν περιέχουν σαπωνίας ἢ σαπωνινούχους ὕλας ἢ ἀπαγορευομένας χρωστικὰς ὕλας ἢ δηλητηριώδη μεταλλικὰ ἅλατα. Ἐπίσης εἶναι ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν ὀποὶ ὀπωρῶν περιέχοντες μεγαλυτέραν τῆς ἐπιτρεπομένης ποσότητα χαλκοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ ὅταν ἡ ὀξύτης αὐτῶν ἔχει ἐξουδετερωθῆ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ διὰ ὑγιεινολογικῶς ὑπόπτων μέσων ἐξουδετερώσεως.

25) Γλεῦκος σταφυλῶν. Ὅταν κατὰ τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ ἔχουν χρησιμοποιηθῆ ἀπαγορευόμενα χρώματα ἢ ὅταν ἔχουν προστεθῆ ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν ὕλαι ὡς π.χ. ἑνώσεις τοῦ ἀρσενικοῦ τοῦ ἀντιμονίου, τοῦ βαρίου, τοῦ

μολύβδου, τοῦ στροντίου, διαλυταὶ ἐνώσεις τοῦ ἀργιλίου καὶ φθορίου, μὴ ἐπιτρεπόμενα μέσα συντηρήσεως κλπ., ὡς καὶ περαιτέρω ὅταν περιέχῃ μεγαλυτέραν τῆς ἐπιτρεπομένης ποσότητα θειώδους ὀξέος.

26) Μέλι καὶ ἀναπληρώματα μέλιτος. Ὅταν ταῦτα εἶναι κεχρωσμένα δι' ἀπαγορευομένων χρωμάτων ἢ περιέχουν μέσα συντηρήσεως ἢ ἄλλας ὑπόπτους ἀπὸ ὑγιεινολογικῆς ἀπόψεως ὕλας. Περαιτέρω θεωροῦνται ὡς ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν τὰ προϊόντα τῆς ὁμάδος ταύτης τὰ ἔχοντα ὑποστῆ εὐρωτίασιν ἢ ἔντονον ζύμωσιν ἢ τὰ ἀκάθαρτα εἰς βαθμὸν προκαλοῦντα τὴν ἀηδίαν.

27) Σάκχαρα καὶ ἀναπληρώματα τούτων. Ὅταν εἶναι ἀκάθαρτα ἢ ἔχουν ὑποστῆ μικροβιακὴν ἀποσύνθεσιν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ δύνανται νὰ προκαλέσουν διαταραχὴν τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπίσης ὅταν περιέχουν δηλητηριώδους δράσεως μεταλλικὰ ἅλατα ἢ ἀπαγορευομένας τεχνητὰς χρωστικὰς ὕλας ἢ μέσα μετουσιώσεως, ὡς ἀκόμη ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν εἶναι τὰ σάκχαρα καὶ τὰ σιρόπια τὰ περιέχοντα μεγαλυτέραν τῆς ἐπιτρεπομένης ποσότητα θειώδους ὀξέος.

28) Μαρμελάδαι καὶ παρόμοια. Ὅταν ταῦτα περιέχουν μεγαλυτέραν τῆς ἐπιτρεπομένης ποσότητα θειώδους ὀξέος ὡς καὶ ὅταν περιέχουν γενικῶς δηλητηριώδη μεταλλικὰ ἅλατα, δηλητηριώδη χρώματα ἢ μὴ ἐπιτρεπόμενα μέσα συντηρήσεως.

29) Εἴδη σακχαροπλαστικῆς καὶ σακχαρωτά. Ὅταν ταῦτα περιέχουν δηλητηριώδη χρώματα ἢ τοιαῦτα μεταλλικὰ ἅλατα, προερχόμενα λ.χ. ἐκ τῶν χρησιμοποιουμένων διὰ τὴν παρασκευὴν αὐτῶν μεταλλικῶν σκευῶν, ἢ σαπωνίνην καὶ συγγενεῖς πρὸς αὐτὴν ὕλας ἢ ἄλλας ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως ἐπιληψίμους ὕλας, ὡς λ.χ. ἀρσενικὸν κλπ. Ἐπίσης εἶναι ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν τὰ ἀποσυντεθειμένα εἴδη σακχαροπλαστικῆς, ὡς καὶ τὰ ἐμφανίζοντα ἰδιότητας προκαλούσας τὴν ἀηδίαν.

30) Καφές, προσθῆκαι καὶ ἀναπληρώματα τούτου. Ὡς ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ὑγείαν θεωρεῖται ὁ πεφρυγμένος καφὲς ὅταν πρὸς ἐξωραϊσμὸν ἔχει οὗτος ἐπιχρισθῆ δι' ὀρυκτελαίου ἢ σελλάκης περιεχούσης ἀρσενικὸν ἢ ἀντιμόνιον. Τὰ ἐκ καφὲ παρασκευάσματα θεωροῦνται ὡς ἐπιβλαβῆ ὅταν κατὰ τὴν παρασκευὴν αὐτῶν χρησιμοποιηθοῦν οὐχὶ ἄμεμπτα ὑλικά, ὡς λ.χ. κακῆς ποιότητος ὕδωρ ἢ ἔχουν προστεθῆ εἰς αὐτὰ μὴ ἐπιτρεπόμενα μέσα συντηρήσεως. Αἱ προσθῆκαι καὶ τὰ ἀναπληρώματα τοῦ καφὲ χαρακτηρίζονται ὡς ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν ὅταν ἔχουν ἐπιχρισθῆ δι' ὀρυκτελαίου.

31) Κακάον καὶ προϊόντα ἐξ αὐτοῦ. Ὅταν ταῦτα περιέχουν ὕλας δυναμένας νὰ προκαλέσουν διαταραχὴν τῆς ὑγείας, ὡς π.χ. μὴ ἐπιτρεπόμενα μέσα συντηρήσεως. Περαιτέρω τὰ προϊόντα τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν ἢ διὰ τῆς ὀργανοληπτικῆς ἐξετάσεως αὐτῶν ἀποδεικνύονται ὡς δυνάμενα νὰ προκαλέσουν τὴν ἀηδίαν χαρακτηρίζονται ὡς ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν.

32) Τέϊον. Ὅταν τοῦτο περιέχῃ δηλητηριώδη μεταλλικὰ ἅλατα, ὡς εἶναι λ.χ. αἱ ἐνώσεις τοῦ μολύβδου αἱ προερχόμεναι ἐκ τῶν μεταλλικῶν φύλλων τῆς συσκευασίας.

33) Ὄξος. Ὅταν τοῦτο περιέχῃ ἐλεύθερα ἀνόργανα ὀξέα, δηλητηριώδη ἅλατα μετάλλων ἢ ἄλλας ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν ὕλας ἢ ἐπιβλαβῆ χρώματα ἢ μὴ ἐπιτρεπόμενα μέσα συντηρήσεως ἢ μεγαλυτέρας ποσότητας ἐκ τῶν τυχὸν ἐπιτρεπομένων τοιούτων ἢ εἶναι παρασκευασμένον ἐξ ἐπιβλαβῶν εἰς τὴν ὑγείαν πρώτων ὑλῶν, ὡς λ.χ. ὑπόπτου ὑγειονολογικῶς ὕδατος.

34) Ἀρτύματα. Ὅταν περιέχουν γενικῶς ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν ξένας ὕλας ἢ ἀκαθαρσίας φυτικῆς ἢ ἀνοργάνου φύσεως, ὡς λ.χ. ξένους ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν καρποὺς ἢ φυτικὰ μέρη, ὡς ἐπίσης καὶ δηλητηριώδη μεταλλικὰ ἅλατα.

35) Οἶνος. Διὰ τὸν οἶνον καὶ τοὺς διαφόρους οἴνους ἐξ ὁπωρῶν ἰσχύουν ὅσα ἐξετέθησαν διὰ τὸ γλεῦκος σταφυλῶν.

36) Οἰνοπνευματώδη ποτά. Ὡς ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν χαρακτηρίζονται ταῦτα ὅταν περιέχουν περισσότερον τοῦ 0,5 ο)ο κατ' ὄγκον ζυμελαίων, ἐπὶ ἀπολύτου ἀλκοόλης ὑπολογιζομένων, ἢ ἔχουν πλέον τοῦ 0,5 ο)ο κατ ὄγκον μεθυλικῆς ἀλκοόλης ἐπὶ 100 κ.ἑ. τοῦ προϊόντος. Περαιτέρω ὅταν ταῦτα περιέχουν περισσότερον τοῦ 0,5 γρ. ἑστέρας εἰς 100 κ.ἑ. (ἐξαιρέσει τοῦ ρουμίου τῆς Ἰαμαϊκῆς), ὡς ὀξικοῦ μεθυλεστέρος ὑπολογιζομένου, ἢ περιέχουν τέλος μέσα συντηρήσεως ἢ μέσα ἐνισχύσεως ἢ ἐλεύθερα ἀνόργανα ὀξέα ἢ δραστικῶς δρώσας ὕλας ἢ ἑστέρας τοῦ νιτρώδους ὀξέος ἢ μετουσιωμένον οἰνόπνευμα ἢ στυπτηρίαν ἢ ἄλατα βαρέων μετάλλων εἰς μὴ ἐπιτρεπομένην ποσότητα ἢ ἀνωμάλως πολὺ ὑδροκυάνιον ἢ ἄλλα δηλητήρια.

37) Ζῦθος. Ὅταν οὗτος περιέχει μεγαλυτέραν τῆς ἐπιτρεπομένης ποσότητα θειώδους ὀξέος ἢ μέσα συντηρήσεως.

38) Διαιτητικὰ σκευάσματα. Τὰ πρὸς διατροφὴν τῶν βρεφῶν συνήθως προοριζόμενα ἀμυλοῦχα διαιτητικὰ σκευάσματα χαρακτηρίζονται ὡς ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν ὅταν εἶναι ἀποσυντεθειμένα ἢ ἀκάθαρτα ἢ περιέχουν χημικὰ μέσα συντηρήσεως.

39) Ὀξυανθρακοῦχα ὕδατα. Θεωροῦνται ὡς ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν τὰ προϊόντα κατὰ τὴν παρασκευὴν τῶν ὁποίων ἔχει χρησιμοποιηθῆ ὑγειονολογικῶς ὕποπτον ὕδωρ ἢ ἔχουν προστεθῆ μὴ ἐπιτρεπόμενα μέσα συντηρήσεως ἢ σαπωνῖναι ἢ σαπωνινοῦχοι ὕλαι, ὡς καὶ περαιτέρω ὅταν ταῦτα περιέχουν ἐλεύθερα ἀνόργανα ὀξέα ἢ ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν ἅλατα βαρέων μετάλλων ἢ ἄλλας δηλητηριώδεις ὕλας. Ἡ χρησιμοποίησις δοχείων, φιαλῶν κλπ. μὴ πληρούντων τὰς καθορισμένας ὑγειονομικὰς διατάξεις παρέχει ἐπίσης ἀφορμὴν διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἐπιβλαβοῦς εἰς τὴν ὑγείαν.

Ὡς ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν θεωροῦνται ὁμοίως τὰ ἀκάθαρτα ὀξυανθρακοῦχα ὕδατα, τὰ περιέχοντα δυσαρέστου ὀσμῆς ἢ κακῆς γεύσεως διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος.

Τὰ ἀεριοῦχα ποτὰ εἰς τὰ ὁποῖα περιέχονται ἀποσυντεθειμένοι ὀποὶ ὁπωρῶν ἢ ἠλλοιωμένα ὁπωσδήποτε φυτικὰ ἐκχυλίσματα κλπ. ἢ ἐμφανίζουν αἰσθητὴν ὑποστάθμην ἐκ ζυμῶν θεωροῦνται ὡς ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν, ὅταν βεβαίως τὰ ἐλαττώματα ταῦτα παρουσιάζονται εἰς μεγάλον βαθμόν.

40) Εἴδη κοινῆς χρήσεως. Ὡς εἴδη κοινῆς χρήσεως χαρακτηρίζονται τὰ μαγειρικὰ ἢ οἰκιακὰ σκεύη γενικῶς ἢ τὰ ἐργαλεῖα, ὑλικά, ἐγκαταστάσεις κλπ. τὰ ὁποῖα ὁπωσδήποτε χρησιμεύουν διὰ τὴν παραλαβὴν ἢ παρασκευὴν ἢ πλήρωσιν δοχείων ἢ διατήρησιν ἢ μαγείρευσιν ἢ παράδοσιν ἢ βρῶσιν τῶν διαφόρων τροφίμων καὶ εὐφραντικῶν ἢ καὶ αἱ ἄλλαι ὁπωσδήποτε πρὸς κατανάλωσιν ἢ χρησιμοποίησιν ἐν τῇ οἰκιακῇ οἰκονομίᾳ ἢ βιοτεχνίᾳ ἢ βιομηχανίᾳ προοριζόμεναι ὕλαι ἢ ἀντικείμενα κοινῆς χρήσεως.

Εἰς τὰ εἴδη κοινῆς χρήσεως κατατάσσονται περαιτέρω τὰ κοσμητικὰ μέσα καὶ τὰ ἐξωτερικῆς χρήσεως μέσα τὰ χρησιμοποιούμενα πρὸς περιποίησιν τοῦ σώματος, ἐφ' ὅσον ταῦτα προορίζονται ἁπλῶς πρὸς καθαρισμόν, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς θεραπείαν νοσημάτων.

Ὡς ἐπικίνδυνα εἰς τὴν ὑγείαν χαρακτηρίζονται ὅλα τὰ ἀνωτέρω εἴδη ὅταν εἶναι δυνατὸν ἐξ αὐτῶν νὰ προσλάβουν τὰ διάφορα τρόφιμα δηλητηριώδη ἅλατα βαρέων μετάλλων ἢ δηλητηριώδη χρώματα ἢ γενικῶς δηλητηριώδεις ὕλας.

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

-ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ-

(ΑΡΘΡΑ 299-307 Π. Κ.)

Ὑπὸ κ. ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ Ὑπαστ. Α'.

Α'

ΠΕΡΙ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΑΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

I. Γενικά.
II. Ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος.
1. Ὁ ἄνθρωπος ὡς ἀντικείμενον ἀνθρωποκτονίας.
2. Εἰδικώτερον περὶ τερατοκτονίας.
3. Εἰδικοὶ λόγοι ἀποκλείοντες τὸ ἄδικον.
III. Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος καὶ εἰδικώτερον περὶ συμμετοχῆς εἰς αὐτοκτονίαν. Π. Κ. 301.
1. Ὁ ἄνθρωπος ὡς ὑποκείμενον ἀνθρωποκτονίας.
2. Ἀνθρωποκτονία ἐν συνεναίσει (εὐθανασία). Π. Κ. 300.
3. Διαφορὰ μεταξὺ ἄρθρων 300 καὶ 501 Π. Κ.
IV. Τετελεσμένον καὶ ἀπόπειρα ἐγκλήματος ἀνθρωποκτονίας.

I. Γενικά

Ὡς γνωστὸν ὁ Παλαιὸς Ποινικὸς ἡμῶν νόμος τὰ κατὰ τῆς ζωῆς ἀδικήματα, διαλαμβάνει εἰς τὸ ΙΣΤ' Κεφάλαιον τοῦ Β' Βιβλίου αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ νέος Κῶδιξ περὶ τῶν κατὰ τῆς ζωῆς ἐγκλημάτων πραγματεύεται εἰς τὸ ΙΕ' Κεφάλαιον τοῦ Εἰδικοῦ μέρους αὐτοῦ. Ὡς ἐγκλήματα κατὰ τῆς ζωῆς καὶ οἱ δύο Κώδικες χαρακτηρίζουν, τὰς ἀξιοποίνους ἐκείνας πράξεις δι' ὧν προσβάλλεται εἴτε ἡ ἀνθρωπίνη ζωή, εἴτε ἡ μέλλουσα τοιαύτη, εἴτε τέλος, ἐκείνας δι' ὧν ἀπειλεῖται ἡ ζωή. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁμιλοῦμεν περὶ ἀνθρωποκτονίας.

Ἀνθρωποκτονία, εἶναι ἡ καταστροφὴ ἀνθρωπίνης ζωῆς δι' ἐνεργείας ἢ παραλείψεως.

II. Ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος

1. Ὁ ἄνθρωπος ὡς ἀντικείμενον ἀνθρωποκτονίας.

Κατὰ τὸν ἀνωτέρω ὁρισμόν, ἀντικείμενον τῆς ἀνθρωποκτονίας εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος καὶ δὴ πᾶς ἄνθρωπος, ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του μέχρι καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Συγγενὲς βεβαίως πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀνθρωποκτονίας εἶναι καὶ τὸ τοιοῦτον τῆς ἀμβλώσεως. Διαφέρουν ὅμως κατὰ τὸ ὅτι ἡ τελευταία ἀποτελεῖ ἔγκλημα κατὰ τῆς μελλούσης ζωῆς, ἐν ἀντιθέσει, πρὸς τὸ ἔγκλημα τῆς ἀνθρωποκτονίας καθ' ὃ προσβάλλεται ἡ ἤδη ὑπάρχουσα ζωή. Ἀλλ' ἐν προκειμένῳ ζήτημα γεννᾶται, ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τοῦ σημείου καθ' ὃ ἄρχεται ἡ αὐτοτελὴς ὕπαρξις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐρωτᾶται δηλαδὴ τίς ὁ σαφὴς διαχωρισμὸς ἐμβρύου καὶ ἀνθρώπου. Διότι διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τούτου πραγματοποιεῖται ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν ἑκάστοτε συγκεκριμένων ἐγκληματικῶν πράξεων ἀναλόγως. Σχετικῶς ἐδιδάχθησαν τρεῖς γνῶμαι. Κατὰ τὴν πρώτην ἐξ αὐτῶν ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνθρώπου κτᾶται, ἀφ' ἧς περατωθῇ ἡ ἐξέλιξίς του, ἐν τῇ μητρικῇ κοιλίᾳ καὶ ἀρχίσουν αἱ ὠδῖνες τοῦ τοκετοῦ. Ἡ δευτέρα ἄποψις δέχεται, ὅτι αὐτοτελὴς ὕπαρξις τοῦ ἀνθρώπου, ἄρχεται ἅμα τῇ ἐξόδῳ καὶ μέρους ἔστω τοῦ σώματος ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρός. Κατὰ συνέπειαν κατὰ τοὺς ἀσπαζομένους τὴν γνώμην ταύτην, ἡ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ἔξοδος τοῦ ἐμβρύου, ἐκ τῆς μητρικῆς κοιλίας, ἀποτελεῖ τὸ κρίσιμον διαχωριστικὸν σημεῖον (Χωραφᾶς). Κατὰ τὴν τρίτην τέλος γνώμην, ἡ ἀνθρωπίνη ἰδιότης κτᾶται, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ νεογνὸν ἀναπνεύσῃ (ἐξερχόμενον τῆς κοιλίας) διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὀργάνων. Ὁ προσβάλλων οὕτω μίαν τοιαύτην ὕπαρξιν, προσβάλλει μίαν ξεχωριστὴν καὶ αὐτοτελῆ ἀνθρωπίνην ζωὴν (Γάφος).

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὅθεν, τὸ ζῶν ἔμβρυον, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός, δὲν εἶναι ἄνθρωπος.

Τὸ τεχθὲν δὲν ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι βρέφος ὑγιές, οὔτε βιώσιμον. Ἀρκεῖ μόνον, ὅτι τοῦτο ἐτέχθη ζῶν. Τὸ ἐὰν δὲ τοῦτο, ἀπέθανεν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς μητρικῆς κοιλίας, διαπιστοῦται ἤδη πλήρως παρὰ τῆς Ἰατροδικαστικῆς ἐπιστήμης. Περαιτέρω, ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ προστατεύεται ποινικῶς μέχρι καὶ τοῦ θανάτου. Δὲν ἐξετάζεται ὅθεν, ἂν ὁ θανατωθεὶς ἦτο ὑγιὴς ἢ ἔπασχεν ἀπὸ ἀνίατον νόσον. (λ.χ. ἐκ καρκίνου ἢ φυματιώσεως τοῦ τελευταίου σταδίου) ἢ ἄν ἐπέκειτο ἐξ οἱουδήποτε λόγου ὁ θάνατος αὐτοῦ (λ.χ. μετά τινας στιγμὰς ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ κατ' αὐτοῦ ἡ εἰς θάνατον καταδίκη του).

2. Εἰδικώτερον περὶ τερατοκτονίας.

Δὲν ἐξετάζεται ἐπίσης, ἂν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνώμαλος, ὡς πρὸς τὴν διάπλασιν. Αἱ ἀπόψεις τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης πιστοποιοῦν πλέον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν γεννᾷ τέρατα. Ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἡ ἐπιστημονικὴ ἀντίληψις εἶναι σαφής, οὐδεμιᾶς γεννωμένης ἀμφιβολίας. Οὕτω «τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τὸ τεχθέν, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἀνωμάλως καὶ παρὰ τοὺς φυσιολογικοὺς κανόνας διαπεπλασμένον». Διότι οἱαδήποτε ἀνωμαλία τῆς σωματικῆς διαπλάσεως (κατὰ τὴν νεωτέραν ἐπιστήμην) δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ τεχθὲν τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ ἰδιότητα. Οὕτω, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 299 τοῦ καταργηθέντος ἤδη Ποινικοῦ Νόμου ἡμῶν (τερατοκτονία) ἀπαληφθεῖσα οὐ μόνον ἀπὸ τὸν Κώδικα τοῦτον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς Νομοθεσίας ἄλλων Κρατῶν, δὲν ἔχει πλέον ἐφαρμογὴν ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ σήμερον ἰσχύοντος δικαίου μας καὶ εἶναι ἄνευ σημασίας. Ὁ καταργηθεὶς Ποινικὸς Νόμος, ἐθεώρει τὴν τερατοκτονίαν, ὡς ἰδιώνυμον ἔγκλημα, ὅπερ καὶ ἐτιμώρει διὰ φυλακίσεως τὸ πολὺ μέχρις ἕξ ἑβδομάδων.

3. Εἰδικοὶ λόγοι ἀποκλείοντες τὸ ἄδικον.

Ἡ καταστροφὴ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς δέον νὰ εἶναι ἄδικος. Δὲν εἶναι δὲ τοιαύτη, ὅταν τελῆται ἐν ἀμύνῃ ἢ ἐν καταστάσει ἀνάγκης. Ὡσαύτως ἡ συνεπεία ἀμετακλήτου ἀποφάσεως θανατικὴ ἐκτέλεσις, ἢ ἡ ἐν τῇ μάχῃ τελεσθεῖσα ἀνθροποκτονία δὲν ἀποτελοῦν ἀξιόποινον πρᾶξιν. Ἐπίσης κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην ἡ ἀνθροποκτονία κατὰ τὰ ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα δὲν συνιστᾷ ἄδικον πρᾶξιν ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως, ὅτι ἐτηρήθησαν κατὰ τὸν ἀγῶνα «οἱ παραδεδειγμένοι τοῦ ἀγωνίσματος κανόνες, καὶ τὸ καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητικῶν συνηθειῶν ἐν τῇ χρήσει τῆς δυνάμεώς των, μέτρον, ἀπὸ μέρους τῶν ἀντιπάλων». Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸν λόγον τὸν ἀποκλείοντα τὸν ἄδικον τῆς πράξεως χαρακτῆρα, ὑπάρχει διαφωνία. Κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην (Χωραφᾶς) ὁ ἐν προκειμένῳ ἀποκλεισμὸς τοῦ ἀδίκου τῆς πράξεως δικαιολογεῖται ἐπὶ τῇ βάσει ἐθίμου. Κατ' ἄλλην γνώμην τὸ τοιοῦτον στηρίζεται εἰς τὴν συναίνεσιν τοῦ παθόντος. Τέλος ἄλλοι δέχονται ὅτι ἐπειδὴ τὸ κινοῦν τὸν δράστην αἴτιον καὶ ὁ σκοπὸς αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀντικοινωνικός, διὰ τοῦτο αἴρεται καὶ ὁ ἄδικος τῆς πράξεως χαρακτήρ.

III. Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος καὶ εἰδικώτερον περὶ συμμετοχῆς εἰς αὐτοκτονίαν Π. Κ. 301

1. Ὁ ἄνθρωπος ὡς ὑποκείμενον ἀνθρωποκτονίας.

Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀνθρωποκτονίας εἶναι κάθε ἄνθρωπος μὲ μοναδικὴν ἐξαίρεσιν τὸν αὐτοφονευόμενον. Ὁ θανατούμενος δηλ. πρέπει νὰ εἶναι ἄλλος ἄνθρωπος καὶ οὐχὶ αὐτὸς οὗτος ὁ πράττων. Ἡ αὐτοκτονία κατὰ τὴν εἰς τὰ νεώτερα δίκαια ἐπικρατήσασαν ἀρχὴν δὲν συνιστᾷ ἔγκλημα. Δὲν ἀναγράφεται δηλαδὴ ἡ αὐτοκτονία μεταξὺ τῶν τιμωριτέων πράξεων, θεωρηθέντος, ὅτι ἕκαστος δικαιοῦται νὰ διαθέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ζωήν, ὡς οὗτος νομίζει. Ἀλλ' ἐρωτᾶται, ἂν ἡ ἠθικὴ αὐτουργία ἢ συνέργεια εἰς αὐτοκτονίαν εἶναι ἀξιόποινος πρᾶξις. Ἐπὶ

τῇ βάσει τῶν γενικῶν ἀρχῶν βεβαίως, ὄχι. Διότι καθ' ἃ ἐκ τούτων προκύπτει ἠθικὴ αὐτουργία καὶ συνέργεια προϋποθέτουν ὕπαρξιν ἐγκλήματος, τέλεσιν τ. ἔ ὑπὸ τοῦ πράττοντος, ἀξιοποίνου πράξεως, ὅπερ δὲν συμβαίνει ἐπὶ αὐτοκτονίας. Ἄλλως· ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐδέχθημεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἔγκλημα, φυσικὸν νὰ μὴ ἔχωμεν καὶ συμμετόχους. Ἀλλὰ τὸ λαϊκὸν περὶ δικαίου συναίσθημα, δὲν ἀντιμετωπίζει μὲ ἐπιδοκιμασίαν τοιούτου εἴδους πράξεις. Μία τοιαύτη πρᾶξις δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐνεργῆται καθ' ὕπουλον τρόπον, νὰ ὀφείλεται δέ, εἰς κατώτερα καὶ ποταπὰ ἐλατήρια (ὡς λ.χ. εἰς ἀπληστίαν, ἀποφυγὴν ὀνείδους ἐκ Ποινικῆς Καταδίκης, ἐπίσπευσιν διαδοχῆς, ἢ ἄλλους κληρονομικοὺς λόγους κλπ.). Διὰ τοὺς λόγους τούτους τὸ λαϊκὸν περὶ δικαίου συναίσθημα καταδικάζει ἐντόως τὴν ἠθικὴν αὐτουργίαν τῆς αὐτοκτονίας, τὰ δὲ νεώτερα δίκαια περιέχουν σχετικὰς διατάξεις. Τὴν ὁδὸν ταύτην ἠκολούθησε καὶ ὁ νέος ἡμῶν Π. Κ. ὅστις εἰς τὸ ἄρθρον 301 αὐτοῦ διαλαμβάνει τὰ ἑξῆς: «Ὁ ἐκ προθέσεως, καταπείσας ἕτερον εἰς αὐτοκτονίαν, ἐὰν αὕτη ἐτελέσθη ἢ ἐγένετο ἀπόπειρα αὐτῆς, ὡς καὶ ὁ παρασχὼν βοήθειαν κατ' αὐτήν, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως» (Συμμετοχὴ εἰς αὐτοκτονίαν).

Ἐκ τούτων λοιπὸν προκύπτει ὅτι ὁ νέος ἡμῶν Κῶδιξ, δὲν ἀναγνωρίζει τὴν αὐτοκτονίαν ὡς ἔγκλημα, ἐκ παραλλήλου ὅμως καθιεροῖ τὸ ἰδιώνυμον ἔγκλημα τῆς συμμετοχῆς εἰς αὐτοκτονίαν (ἄγνωστον κατὰ τὸν Παλαιὸν τοιοῦτον) καθ' ὃ τιμωρεῖται ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς τοῦ αὐτοκτονοῦντος.

Ἐν προκειμένῳ ἀπαιτεῖται ὅπως ὁ αὐτόχειρ εἶναι λογικὸς καὶ ἐχέφρων. (ἱκανὸς πρὸς καταλογισμόν). Δέον δηλαδὴ οὗτος, νὰ μὴ εὑρίσκηται ἐν διαταράξει τῶν πνευματικῶν του λειτουργιῶν ἢ τελῇ ἐν πλάνῃ. Διότι ἂν ὁ αὐτόχειρ εἶναι παράφρων (ἄρθρον 34)· ἢ τελῇ ἐν πραγματικῇ πλάνῃ (ἄρθρον 30) τότε ἐφαρμογὴν ἔχουν αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ περὶ ἐμμέσου αὐτουργίας. Οὕτω ἂν ὁ Α' παρακινήσῃ τὸν Β' παράφρονα ὅπως αὐτοκτονήσῃ τότε οὗτος (ὁ Α) εἶναι ἔμμεσος αὐτουργὸς ἀνθρωποκτονίας, ὅπως ἐπίσης εἶναι ἔμμεσος αὐτουργὸς φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας, ἂν παρακινήσῃ αὐτὸν νὰ καταστρέψῃ τὴν οἰκίαν του, ἢ τοιοῦτος σωματικῆς βλάβης, ἂν τὸν παρακινήσῃ νὰ αὐτοτραυματισθῇ κλπ. Τοὐναντίον, ὁ ἐκ προθέσεως παρακινήσας ἢ βοηθήσας παράφρονά τινα, ἢ τινὰ τελοῦντα ἐν πραγματικῇ πλάνῃ κλπ., ὅπως ἀποκτείνῃ ἄλλον, δὲν εἶναι ἔμμεσος αὐτουργὸς ἀνθρωποκτονίας ἐκ προθέσεως, ὡς κατὰ τὸν Παλαιὸν Ποινικὸν ἡμῶν Νόμον συνέβαινεν, ἀλλ' ἐὰν μὲν παρεκίνησεν, ἠθικὸς αὐτουργὸς ἐὰν δὲ ἐβοήθησε, συνεργός, τιμωρούμενος ὁ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 299 Π. Κ., ὁ δὲ μὲ τὴν ποινὴν τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἠλαττωμένην κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 83 Π. Κ. Διότι, ὁ νέος Ποινικὸς ἡμῶν Κῶδιξ υἱοθετεῖ τὸ σύστημα καθ' ὃ ἡ ἠθικὴ αὐτουργία καὶ συνέργεια, ἔχουν περιωρισμένως παρακολουθηματικὸν χαρακτῆρα. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, διὰ τὴν ὕπαρξιν ἠθικῆς αὐτουργίας καὶ συνεργείας, ἀρκεῖ ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτουργοῦ τέλεσις ὡρισμένης ἀδίκου πράξεως, συνιστώσης τὴν ἀντικειμενικὴν τοῦ ἐγκλήματος ὑπόστασιν, χωρὶς νὰ ἐξετάζηται, ἂν αὕτη δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς τὸν πράξαντα ὡς ἐκ δόλου πηγάσασα (ἄρθρα 46, 47 καὶ 48 Π. Κ.). Αἱ διατάξεις αὗται εἶναι ἀντίθετοι πρὸς τὸν προϊσχύσαντα ἡμῶν Νόμον, καθ' ὃν πρὸς ὕπαρξιν ἠθικῆς αὐτουργίας καὶ συνεργείας, ἔδει νὰ τελεσθῇ ὑπὸ τοῦ αὐτουργοῦ οὐ μόνον ἄδικος πρᾶξις, ἀλλὰ καὶ καταογγιστὴ τοιαύτη, προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ Νόμου δηλ. τέλειον ἔγκλημα (Ἄκρα ἐξάρτησις).

2. Ἀνθρωποκτονία ἐν συναινέσει (εὐθανασία) Π.Κ. 300.

Ἕτερον ζήτημα ἐπὶ τοῦ προκειμένου γεννώμενον εἶναι τὸ ζήτημα τῆς «Εὐθανασίας». Ἐρωτᾶται δηλαδή, εἰς τὰς περιπτώσεις, ἐκείνας καθ' ἃς «βεβαίου ὄντος, ὅτι ὁ ἄνθρωπος θέλει ὑποκύψει εἰς τὸ μοιραῖον» ὁ ἕτερος ὁ ἐπιχειρῶν πρᾶξιν ἐπιφέρουσαν τὴν συντόμευσιν τῆς ζωῆς, ἵνα οὕτω ὁ πάσχων ἀπαλλαγῇ τῶν ὀδυνῶν καὶ βασάνων τῆς ἐπιθανατίου ἀγωνίας, εἶναι κριτέος, ὡς ἔνοχος ἀνθρωποκτονίας. Ἄλλως δηλαδὴ ἐρωτᾶται· ἐπιτρέπεται ἡ ἐπιτάχυνσις τοῦ τέλους τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν τῇ συναινέσει των;

Τὸ θέμα δὲν ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον συζητήσεων, εἰς τὰ στενὰ πλαίσια τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιστήμην γενικῶς ἀπησχόλησεν (Δημοσιογραφίαν, Φιλολογίαν, Ἰατρικὴν κλπ.) καὶ ὡς τοιοῦτον πρόβλημα (κοινωνικὸν ἐδημιούργησεν ἱκανωτάτην συγκίνησιν.

Ὑπεστηρίχθη καὶ ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς πλειονότητος τῶν Ποινικολόγων, ἡ μὴ παραδοχὴ τῆς Εὐθανασίας. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι στενώτατα προσδεδεμένος, πρὸς τὴν ζωὴν καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δοθῇ τὸ δικαίωμα ἀφαιρέσεώς της, εἰς ἕνα ἄλλον. Ἄλλως τε καὶ τὸ περιθώριον τῶν καταχρήσεων μέγα θὰ ἦτο. Ὁ καταργηθεὶς Ποινικὸς ἡμῶν Νόμος δὲν περιεῖχε σχετικὴν διάταξιν. Κατὰ τὸ ἄρθρον 98 αὐτοῦ, ἡ ἐν προκειμένῳ συναίνεσις τοῦ παθόντος, ἦρε, τὸν ἄδικον τῆς πράξεως χαρακτῆρα, ἐφ' ὅσον ὅμως ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος κατὰ τῆς περιουσίας στρεφομένου. Ἀκριβῶς καὶ ὁ ἤδη ἰσχύων Νόμος ἡμῶν, δὲν θεωρεῖ τὴν εὐθανασίαν, ὡς λόγον αἴροντα τὸ ἀξιόποινον. Τοῦτο θὰ ἦτο ἐξαιρετικῶς ἐπικίνδυνον καὶ κοινωνικῶς ἀπαράδεκτον. Οὐχ' ἧττον ὅπως ποινὴ ὁμοία μὲ ἐκείνην, ἥτις ἐπιβάλλεται, εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς κοινῆς ἀνθρωποκτονίας, δὲν θὰ ἦτο καὶ σύμφωνος πρὸς τὴν λαϊκὴν περὶ δικαίου συνείδησιν. Δι' ὃ καὶ αἱ νεώτεραι νομοθεσίαι, ὡς καὶ ὁ Νέος ἡμῶν Ποινικὸς Κῶδιξ, εἰδικῶς ἀντιμετωπίζουν τὸ ζήτημα. Κατὰ τὸ ἄρθρον 300 αὐτοῦ «ὅστις ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν, ἐπὶ τῇ σπουδαίᾳ καὶ ἐπιμόνῳ ἀπαιτήσει τοῦ παθόντος καὶ ἐξ οἴκτου πρὸς αὐτὸν ἀνιάτως πάσχοντα, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως». Ἐνταῦθα δέον νὰ τονισθῇ ὅτι ὁ Νόμος τιμωρεῖ ἠπίως τὸ ἀδίκημα τοῦτο, οὐχὶ λόγῳ τῆς συναινέσεως τοῦ θύματος, ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν λόγων οἵτινες ὦθησαν τὸν δράστην εἰς τὴν πρᾶξιν του καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι διάφοροι καὶ ἀνάλογοι πρὸς τὰς ἐπὶ μέρους συγκεκριμένας περιπτώσεις. Τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν δίδει καὶ ἡ αἰτιολογία τοῦ Νόμου, ἥτις ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Ἡ διάταξις δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν τυχὸν ἀντίληψιν, ὅτι ἡ συναίνεσις τοῦ παθόντος, αἴρει τὸν κολάσιμον τῆς πράξεως χαρακτῆρα, καθ' ὅσον αὕτη θὰ ἦτο ἐσφαλμένη. Ὑπηγόρευσαν ὅμως αὐτὴν περιστάσεις ἐξαιρετικαί». Ἐκ τῶν ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ διαλαμβανομένων σαφῶς προκύπτει, ὅτι αὕτη περιορίζεται εἰς μόνας τὰς περιπτώσεις τῆς ἀνιάτου παθήσεως, δέον δὲ νὰ ὑφίστανται ἀμφότεραι αἱ προϋποθέσεις ἤτοι ἀπαίτησις τοῦ παθόντος καὶ ἀνίατος πάθησις. Ἐὰν ὅθεν δεχθῶμεν τὸν ἔρωτα τῶν παραφόρως ἐρωτευμένων, οἵτινες ἀποφασίζουν νὰ θέσουν τέρμα εἰς τὴν ζωήν των, ὡς μίαν τοιαύτην νόσον (πάθησιν), τότε ἀγόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ ἐν λόγῳ διάταξις, διὰ τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν, τὸν ἐκ τύχης σωθέντα, οὗτινος ἡ ἐνέργεια (πρᾶξις) ὑπῆρξεν ἄδολος, δὲν εἶναι δὲ δυνατὸν νὰ ἐξομοιωθῇ οὗτος πρὸς τὸν κοινὸν φονέα. Ὁ κανὼν τοῦ Δικαίου καθ' ὃν δὲν πρέπει ν' ἀφαιρεῖται ἡ ἀνθρωπίνη ζωή, δὲν μᾶς ἐπιτρέπει βεβαίως νὰ μὴ ἐπιβάλλωμεν ποινήν, δέον ὅμως αἱ περιπτώσεις αὗται νὰ κρίνωνται μετ' ἐπιεικείας (ὑπαγορεύουν ταύτας περιστάσεις ὅλως ἐξαιρετικαί).

Ἐνταῦθα παρατηρητέον (ἀπὸ Δικονομικῆς βεβαίως πλευρᾶς) ὅτι ἡ ἀπόδειξις τῆς σπουδαίας καὶ ἐπιμόνου τοῦ παθόντος ἀπαιτήσεως, γίνεται δι' οἱονδήποτε ἀποδεικτικοῦ μέσου. Ἡ παράκλησις ἐξ ἄλλου αὐτοῦ διὰ νὰ εἶναι σοβαρά, πρέπει νὰ γίνεται ὑπὸ τοῦ ἐν τελείᾳ διανοητικῇ καταστάσει τελοῦντος, ὡς καὶ διὰ τὰς περιπτώσεις τῆς (καθ' ἃ ἀνωτέρω) συμμετοχῆς εἰς αὐτοκτονίαν.

3. Διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἄρθρων 300 καὶ 301 Π. Κ.

Ἐξετάζοντες ἤδη τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἄρθρων 300 καὶ 301 Π. Κ., ἅτινα ἀνωτέρω διεξοδικῶς μᾶλλον ἀνεπτύχθησαν, παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς: Ἡ ἀνθρωποκτονία συναινοῦντος (ἄρθρον 300) διαφέρει τῆς συμμετοχῆς εἰς αὐτοκτονίαν (ἄρθρον 301) κατὰ τὸ ὅτι εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἡ κυρία ὑλικὴ πρᾶξις εἶναι ἔργον τοῦ δράστου, ἐν ᾧ εἰς τὴν δευτέραν αὐτοῦ τούτου τοῦ θύματος. (Αὐτοκτονοῦντος).

IV. Τετελεσμένον καὶ ἀπόπειρα ἐγκλήματος ἀνθρωποκτονίας

Τὸ ἔγκλημα τῆς ἀνθρωποκτονίας καθίσταται τετελεσμένον διὰ τῆς καταστροφῆς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ὑπάρχει ἀπόπειρα. Ἐπέρχεται δὲ αὕτη εἴτε δι' ἐνεργείας, εἴτε διὰ παραλείψεως. Καὶ ἡ μὲν ἐνέργεια δύναται νὰ εἶναι ἄμεσος κάκωσις, χωρὶς βεβαίως ν' ἀποκλείηται οἱαδήποτε ἄλλη ἔμμεσος ἐπίδρασις, ἡ δὲ παράλειψις συνίσταται εἰς ἀποχὴν ἀπὸ ὡρισμένης ἐνεργείας, τῆς ὁποίας καταβαλλομένης δὲν θὰ ἐπήρχετο ὁ θάνατος. Οὕτω ἡ μήτηρ ἥτις δὲν δίδει τροφὴν εἰς τὸ τέκνον της, ἐντεῦθεν δὲ τοῦτο, ἀποθνήσκει ἐξ ἀσιτίας, γίνεται ἔνοχος ἐγκλήματος ἀνθρωποκτονίας διὰ παραλείψεως τελεσθείσης. Ὁμοίως καὶ ὁ σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος, ὅστις παρέλειψεν νὰ δώσῃ τὸ ἀνάλογον σῆμα, ἐντεῦθεν δὲ σύγκρουσις καὶ θάνατος. Ὡς παράδειγμα ἐξ ἄλλου ἀνθρωποκτονίας δι' ἐμμέσου ἐνεργείας ἀναφέρεται ἡ περίπτωσις καθ' ἣν ὁ Α', λ.χ. ἀστειευόμενος (διαδίδει, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν ὑπάρχουν στοιχειὰ καὶ φαντάσματα) προκαλεῖ τὸν τρόμον τοῦ Β', ἐξ οὗ ἐπέρχεται παράλυσις εἰς τὴν ἀσταθῆ αὐτοῦ καρδιακὴν κυκλοφορίαν καὶ ἀκολούθως ὁ θάνατος.

Ἐρωτᾶται ὅμως· ἀπαιτεῖται ἡ ὕπαρξις αἰτιώδους συνδέσμου μεταξὺ τῆς ἐνεργείας ἢ παραλείψεως τοῦ ὑπαιτίου (δράστου) καὶ τοῦ ἀποτελέσματος, τοῦ θανάτου τ. ἔ τοῦ καθ' οὗ αὕτη ἔλαβε χώραν ; Ἡ ἀπάντησις εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ αἰτιώδης συνάφεια μεταξὺ ἐνεργείας (ἢ παραλείψεως) καὶ ἀποτελέσματος. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον, διὰ τὴν ἀντικειμενικὴν τοῦ ἐγκλήματος ὑπόστασιν, προϋπόθεσιν.

Ἐνταῦθα ὅμως δέον νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἑξῆς : ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ὑπάρχει διαφορά, μεταξὺ τοῦ καταργηθέντος Ποινικοῦ ἡμῶν Νόμου καὶ τοῦ ἤδη ἰσχύοντος Ποινικοῦ μας Κώδικος. Διότι, ὁ τελευταῖος, ἀκολουθεῖ ἐν προκειμένῳ πλείστας ξένας Νομοθεσίας, δὲν περιέχει σχετικὴν περὶ αἰτιώδους συνδέσμου διάταξιν καὶ κατὰ συνέπειαν ἐφαρμογὴν ἔχουσιν αἱ γενικαί, περὶ ἀντικειμενικοῦ αἰτιώδους συνδέσμου ἀρχαί.

Ὡς γνωστὸν αἱ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀναπτυχθεῖσαι θεωρίαι (μὴ συμπεριλαμβανομένων ἐνδιαμέσων μὲ ἀποκλίσεις κλπ.) εἶναι τρεῖς ἤτοι: α) ἡ θεωρία τοῦ ἰσοδυνάμου τῶν ὅρων (Condicio sine qua non)—Χωραφᾶς—β) ἡ θεωρία τῆς προσφόρου αἰτίας (causa adaequata)—Γάφος, Τριανταφυλλόπουλος—καὶ γ) ἡ θεωρία τῆς ἐνεργοῦ αἰτίας (causa efficiens)—Ἠλιόπουλος.

Ἀντιθέτως ὁ παλαιὸς ἡμῶν Νόμος καθιέρου τὴν θεωρίαν τῆς ἐνεργοῦ αἰτίας, ἐκείνην δηλαδὴ καθ' ἣν μεταξὺ τῶν διαφόρων παραγωγικῶν ὅρων τοῦ ἀποτελέσματος ὑπάρχει εἷς, ὅστις εἶναι χαρακτηριστέος, ὡς αἰτία τούτου, καθ' ὃ ὑπερέχων κατ' ἀξίαν τῶν λοιπῶν καὶ περιέχων κατὰ τὴν κοινὴν ἀντίληψιν τὴν ἐλατήριον δύναμιν τὴν διεγείρουσαν καὶ προκαλοῦσαν τὴν ἐνέργειαν τῶν ἄλλων, ἥτις (δύναμις) καὶ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ αἰτία τοῦ Ἐγκληματικοῦ ἀποτελέσματος.

Ἡ σχετικὴ διάταξις διαλαμβάνεται εἰς τὸ ἄρθρον 287 τοῦ ἐν λόγῳ Κώδικος. Κατ' αὐτὴν «διὰ νὰ νομίζηται ὡς καιρία (θανατηφόρος) βλάβη τις ἡ πληγὴ δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλο τι, παρὰ τὴν βεβαιότητα, ὅτι παρήγαγεν ὡς ἐ ν ε ρ γ ὸ ς α ἰ τ ί α, τὸν θάνατον τοῦ βλαφθέντος ἢ πληγωθέντος.....». Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ Νόμος σαφῶς σχετίζεται μὲ τὸ ἔγκλημα τῆς ἀνθρωποκτονίας. Ἐν τούτοις ὡρισμένοι συγγραφεῖς (Ἠλιόπουλος) δέχονται ὅτι αὕτη εἶχε γενικὴν σημασίαν καὶ ἔλυε τὸ πρόβλημα τῆς αἰτιότητος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλους (Γάφος) οἵτινες δέχονται ὅτι οἱ ὁρισμοὶ οὗτοι ἐστερροῦντο γενικῆς σημασίας. Πάντα ὅμως ταῦτα θεωρητικὴν μόνον ἔχουν ἀξίαν δεδομένου, ὅτι ὁ ἤδη ἰσχύων Νόμος ἡμῶν, δὲν λύει τὸ ὑφιστάμενον ζήτημα, ἀλλ' ἐπαφίεται εἰς τὴν ἐπιστήμην, διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ὀρθοτέρας θεωρίας. (Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α'.

Εἰς εἰδικὴν μελέτην μας γραφεῖσαν κατὰ τὸ ἔτος 1932 ὑπεστηρίξαμεν καὶ ἀνεπτύξαμεν τὴν ἀνάγκην ὅπως, παραλλήλως πρὸς τὰ λαμβανόμενα νομοθετικὰ μέτρα διὰ τὴν ἵδρυσιν δικαστηρίων ἀνηλίκων, ληφθῇ μέριμνα καὶ διὰ τὴν ἵδρυσιν Εἰδικῆς Ὑπηρεσίας δι' ἀνηλίκους.

Ἡ ἀνάγκη αὕτη ἀνεγνωρίσθη ὑφ' ὅλων, διότι ὡς γνωστὸν τὸ πρῶτον κρατικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἀντιμετωπίζει ὁ ὁπωσδήποτε ἀδικοπραγὼν ἀνήλικος εἶναι τὸ ἀστυνομικὸν ὄργανον καὶ ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν καὶ μεταχείρισιν τούτου ἐξαρτᾶται πολλάκις ἡ διόρθωσις τοῦ ἀνηλίκου ἢ ἡ ἐξώθησις αὐτοῦ εἰς τὴν ἐγκληματικότητα.

Τὴν ἀνάγκην ταύτην κατενόησεν καὶ τὸ ἐπίσημον Κράτος καὶ οὕτω διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1417/28 τῆς 20-12-1952 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν κ.κ. Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Δικαιοσύνης κατηρτίσθη Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ.κ. Χρήστου Γιώτη τέως Ἐφέτου, ὡς Προέδρου, Ν. Νέρη Διευθυντοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος, Ἰωάν. Βεργοπούλου Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, Γ. Δημητροπούλου Δικαστοῦ ἀνηλίκων, Ν. Γαβαλᾶ Εἰσαγγελέως ἀνηλίκων, καὶ ἡμῶν ὡς μελῶν, πρὸς σύνταξιν προσχεδίου εἰδικοῦ Νόμου «περὶ Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων».

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη συνελθοῦσα εἰς ἐπανειλλημένας συνεδριάσεις ἀπὸ Ἰανουαρίου μέχρι τέλους Μαρτίου 1953 κατήρτισε τὸ προσχέδιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον δημοσιεύομεν κατωτέρω μετὰ τῆς σχετικῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τῆς Ἐπιτροπῆς.

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ τοῦ σχεδίου νόμου «Περὶ Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων»

I.

Ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν μεταβολὴ τῆς ποινικῆς καὶ σωφρονιστικῆς μεταχειρίσεως τῶν ἀνηλίκων ἐπέβαλε τὴν λῆψιν εἰδικῶν μέτρων διὰ τὴν πρόληψιν καὶ καταστολὴν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων. Ἓν ἐκ τούτων εἶναι καὶ ἡ καθιέρωσις τοῦ θεσμοῦ «ἀστυνομίας ἀνηλίκων», ἐπιφορτισμένης μὲ τὴν ἀστυνόμευσιν καὶ τὴν ἐποπτείαν γενικῶς τῶν ἀνηλίκων.

Ὁ θεσμὸς οὗτος ἐμφανίζεται ἀλλαχοῦ εἴτε ὡς ἀνεξάρτητον ἀστυνομικὸν σῶμα, εἴτε ὡς γυναικεία ἀστυνομία, ἐπιφορτισμένη μὲ τοὺς ἀνηλίκους καὶ τὰς γυναίκας.

Παρ' ἡμῖν ἀφ' ἑνὸς λόγῳ τῆς μετὰ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον καὶ τὴν ξενικὴν κατοχὴν αὐξήσεως τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων καὶ ἐξ ἄλλου πρὸς ἀποτελεσματικὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὸ τῶν νέων Ποινικῶν Κωδίκων εἰσαχθέντων νέων θεσμῶν ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς ἐγκληματοῦντας ἀνηλίκους, ἡ σύστασις ἑνὸς τοιούτου Σώματος ἐμφανίζεται ὡς ἀνάγκη κοινωνικὴ τῆς ὁποίας ἡ πλήρωσις ἐπιβάλλεται ἤδη.

II.

Κατηρτίσθη ὅθεν διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ

Ἐσωτερικῶν Ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία ἐμελέτησε τὸ θέμα καὶ συνέταξε τὸ ὑποβαλλόμενον σχέδιον νόμου.

Τὸ σχέδιον τοῦτο προβλέπει, ἐν ὄψει τῆς Ἑλληνικῆς πραγματικότητος, τὴν ὀργάνωσιν Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων, ἐξ ἀποσπάσεως ἐκ τῶν δύο Σωμάτων Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Χωροφυλακῆς, τοῦ ἀναγκαίου ἀριθμοῦ προσωπικοῦ Ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν τιθεμένων ὑπὸ Γενικὴν Διεύθυνσιν Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων, ἐνταξομένης ὡς ὑπηρεσίας Κεντρικῆς τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν.

Παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ καθίσταται ὡς ἀνώτατον ὄργανον Διοικήσεως Διοικητικὸν Συμβούλιον, ἁρμόδιον ἐπὶ πάντων τῶν θεμάτων τῆς συγκροτήσεως καὶ διοικήσεως τῆς Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων.

Ἡ πλήρης ὀργάνωσις τῆς Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων ὁλοκληροῦται διὰ τῆς προσλήψεως γυναικῶν ἀστυνομικῶν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ὑφισταμένης ἐξ ἀστυνομικῶν γενικῆς ὀργανικῆς δυνάμεως τῶν Σωμάτων Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Χωροφυλακῆς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐπέλθῃ αὔξησις δαπανῶν.

Τὸ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἀνηλίκων τοποθετούμενον κατ' ἀπόσπασιν προσωπικὸν ὑποβάλλεται εἰς εἰδικὴν ἐκπαίδευσιν.

Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἀφέθησαν ὅπως ρυθμισθῶσι διὰ Βασιλικῶν Διαταγμάτων, ἡ δὲ ἀνάληψις τῶν καθηκόντων τῆς Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων ὁρίζεται ὅπως γίνῃ 8 μῆνας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Νόμου, ἵνα παρασχεθῇ ὁ ἀναγκαῖος χρόνος τὸ μὲν ἐκπαιδεύσεως τοῦ προσωπικοῦ τὸ δὲ διαρθρώσεως τῶν κατὰ τόπους Ὑπηρεσιῶν.

Πρὸς εὐχερεστέραν προσαρμογὴν τοῦ νέου θεσμοῦ, ὡρίσθη ὅπως λειτουργήσῃ οὗτος ἀρχικῶς εἰς ὡρισμένας περιφερείας τοῦ Κράτους, τὰς κεντρικωτέρας, μὲ τὴν δυνατότητα ὅπως σὺν τῷ χρόνῳ ἐπεκτείνηται διὰ Β. Διαταγμάτων καὶ εἰς ἄλλας περιφερείας τοῦ Κράτους.

ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ

«Περὶ Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων»

Ἄρθρον 1ον

Σύστασις καὶ Ἁρμοδιότης

1. Συνιστᾶται Ἀστυνομία Ἀνηλίκων, ἥτις ἔχει ἁρμοδιότητα ἐπὶ προσώπων ἀγόντων ἡλικίαν μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους συμπεπληρωμένου ὡς καὶ ἐφ' ὧν ὁ παρὼν νόμος προβλέπει.

2. Ἡ Ἀστυνομία Ἀνηλίκων ἀποτελεῖ Γενικὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, τὸ προσωπικὸν δὲ αὐτῆς προσλαμβάνεται ἐκ τῶν Σωμάτων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς.

3. Γενικὸς Διευθυντὴς διορίζεται ἀνώτερος κρατικὸς λειτουργὸς κεκτημένος εἰδικὰς γνώσεις εἰς τὰ θέματα τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων ἢ τοποθετεῖται ἀνώτερος ἢ ἀνώτατος Ἀξιωματικὸς ἐν ἐνεργείᾳ τῶν Σωμάτων Ἀστυν. Πόλεων ἢ Βασιλικῆς Χωρ)κῆς διὰ Β. Δ)τος ἐκδιδομένου ἐν ἑκατέρᾳ περιπτώσει, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Δ)σύνης καὶ Ἐσωτερικῶν.

4. Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ Ἀνηλίκων ἔχει πάντα τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Βασ. Χωρ)κῆς, ἀσκεῖ δὲ καὶ τὴν πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν τούτων.

Ἄρθρον 2ον

Διοικητικὸν Συμβούλιον

1. Παρὰ τῇ Γενικῇ Διευθύνσει τῆς Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων συγκροτεῖται διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐσωτερικῶν, Διοικητικὸν Συμβούλιον συντιθέμενον :

α) 'Εξ ένὸς 'Αεροπαγίτου ἢ 'Αντεισαγγελέως τοῦ 'Αρείου Πάγου ἐκ τῶν ἀσχοληθέντων, εἰ δυνατὸν μὲ τὴν ἐγκληματικότητα τῶν ἀνηλίκων ὁριζομένου μεθ' ἑνὸς ἀναπληρωτοῦ δι' ἀποφάσεως τῆς 'Ολομελείας τοῦ 'Αρείου Πάγου, ὡς Προέδρου.

β) 'Εκ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων.

γ) 'Εκ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ποινικῆς Δικαιοσύνης τοῦ 'Υπουργείου Δικαιοσύνης.

δ) 'Εξ ένὸς δικαστοῦ ἀνηλίκων ἔχοντος βαθμὸν τοὐλάχιστον Προέδρου Πρωτοδικῶν ἐκ τῶν ἐν 'Αθήναις ἢ Πειραιεῖ ὑπηρετούντων, ὁριζομένου ὑπὸ τῆς 'Ολομελείας τοῦ 'Αρείου Πάγου μεθ' ἑνὸς ἀναπληρωτοῦ.

ε) 'Εξ ένὸς 'Εκπαιδευτικοῦ Συμβούλου, ὁριζομένου μεθ' ἑνὸς ἀναπληρωτοῦ ὑπὸ τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εθνικῆς Παιδείας.

στ) 'Εκ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Κοιν. Προνοίας τοῦ 'Υπουργείου Κοιν. Προνοίας καὶ 'Υγιεινῆς, καὶ

ζ) 'Εκ μιᾶς ἀντιπροσώπου τοῦ Συνδέσμου 'Ελληνίδων 'Επιστημόνων ἐκλεγομένης μετὰ μιᾶς ἀναπληρωτοῦ μεταξὺ τριῶν προταθησομένων ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τούτου, εἰδικῶς ἀσχοληθεισῶν μὲ τὰ θέματα ἀνηλίκων.

2. Τὰ ὑπὸ στοιχεῖα β', γ' καὶ στ' μέλη κωλυόμενα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν.

3. Τὰ ὑπὸ στοιχεῖα α', δ', ε' καὶ ζ' μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διορίζονται ἐπὶ τριετεῖ θητείᾳ δυναμένῃ νὰ ἀνανεώνεται.

4. Τὸ Συμβούλιον εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων πέντε τοὐλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν του, αἱ δὲ ἀποφάσεις του λαμβάνονται ἐν πάσῃ περιπτώσει διὰ τεσσάρων τοὐλάχιστον ψήφων.

5. Γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου ὁρίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ τῶν 'Εσωτερικῶν εἰς τῶν παρὰ τῇ Γενικῇ Διευθύνσει τῆς 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων ὑπηρετούντων ὑπαλλήλων.

6. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον α) ἀποφαίνεται ἐπὶ παντὸς θέματος, ἀφορῶντος τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὸν τρόπον λειτουργίας τῆς 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων, β) παρέχει τὰς γενικὰς κατευθύνσεις πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν 'Ανηλίκων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων της, γ) προτείνει πρὸς τὰς ἁρμοδίας ἀρχὰς τὴν λῆψιν τῶν ἀναγκαίων μέτρων διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀνηλίκων, δ) ἀποφασίζει περὶ ἐκδόσεως γενικῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων, ε) ἀποφασίζει περὶ τῆς δημοσιεύσεως πάσης ἀστυνομικῆς διατάξεως ἐκδιδομένης ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ ἀφορώσης ἀνήλικους, στ) ἀποφασίζει ἐπὶ τῶν περὶ ἀποσπάσεως εἰς τὴν 'Αστυνομίαν 'Ανηλίκων, προτάσεων τῶν 'Αρχηγῶν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς Βασ. Χωρ)κῆς ὡς καὶ ἐπὶ τῶν προτάσεων τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων περὶ τοποθετήσεως, μεταθέσεως καὶ ἀπομακρύνσεως τῶν 'Αξιωματικῶν καὶ κατωτέρων ἀστυνομικῶν τῆς 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων καὶ ζ) ἀποφαίνεται ἐπὶ παντὸς ἄλλου θέματος, περὶ οὗ προβλέπουσι διατάξεις τοῦ παρόντος ἢ ἤθελε ζητηθῇ ἡ γνώμη τοῦ ἐπὶ τοῦ συναφοῦς τοιούτου παρὰ τῶν οἰκείων 'Υπουργῶν.

"Αρθρον 3ον

Καθήκοντα 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων

'Η 'Αστυνομία 'Ανηλίκων :

1. α) 'Επιβλέπει τοὺς ἀνηλίκους καὶ παρέχει προστασίαν κατὰ κινδύνων τῆς σωματικῆς ἠθικῆς καὶ ψυχικῆς ὑγείας αὐτῶν, β) παρακολουθεῖ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων περὶ κινηματογράφων, θεάτρων καὶ ἄλλων δημοσίων θεαμάτων περὶ ἀσέμνων δημοσιευμάτων, περὶ ἐργασίας ἀνηλίκων, περὶ ἀπαγορεύσεως

συμμετοχῆς ἀνηλίκων εἰς τυχηρά, τεχνικὰ καὶ μικτὰ παίγνια, περὶ ὑποχρεωτικῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὡς καὶ περὶ πάσης ἄλλης διατάξεως σκοπούσης τὴν προστασίαν τῶν ἀνηλίκων, γ) ἐπιτηρεῖ τὰς χαρτοπαικτικὰς λέσχας, σφαιριστήρια, καφενεῖα, οἴκους ἀνοχῆς, καὶ ἐν γένει τὰ δημόσια ἢ ἄλλα κέντρα, ἡ ἐντὸς τῶν ὁποίων παρουσία ἀνηλίκων περικλείει ἠθικοὺς κινδύνους, δ) παρακολουθεῖ τοὺς χώρους εἰς τοὺς ὁποίους συχνάζουσι ἀνήλικοι, ε) ἐξακριβοῖ περιπτώσεις κακοβούλου ἢ ἄλλης παραμελήσεως ἢ σκληρᾶς μεταχειρίσεως ἀνηλίκων ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τῷ σχολείῳ ἢ ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ λαμβάνει τὰ ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων μέτρα, στ) κατόπιν ἀναφορᾶς τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ οἰκείου Σχολείου ἢ ἄλλης ἐπισήμου ἀνακοινώσεως ἢ καὶ οἴκοθεν παρακολουθεῖ ἀνηλίκους ἀτάκτως φοιτῶντας εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ λαμβάνει τὰ προσήκοντα μέτρα, ζ) παρέχει συμβουλὰς καὶ ὑποδεικνύει τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς τοὺς γονεῖς, ἐπιτρόπους ἢ ἄλλους κηδεμόνας ἀνηλίκων διὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ διαπαιδαγώγησιν αὐτῶν καὶ η) ἀσκεῖ ἐν γένει τὴν ἀστυνόμευσιν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων.

2. Ὑποβάλλει τὰς κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ἐκθέσεις διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἀνηλίκων εἰς ἀναμορφωτικὰ καταστήματα.

3. Ἐνεργεῖ ἀποκλειστικῶς τὰς προανακρίσεις ἐπὶ ἀδικημάτων διαπραχθέντων παρὰ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 παρ. 1 τοῦ παρόντος νόμου ἀνηλίκων, δύναται νὰ ἐνεργῇ τοιαύτας ἀφ' ἑνὸς μὲν καὶ ἐπὶ ἀδικημάτων τελουμένων παρ' ἐνηλίκων καὶ στρεφομένων κατὰ παίδων καὶ ἐφήβων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπὶ ἀδικημάτων διαπραχθέντων παρ' ἐνηλίκων τῇ συμμετοχῇ ἀνηλίκων. Ἐπίσης ἐνεργεῖ τὰς σχετικὰς ἐρεύνας συλλήψεις, φρουρήσεις καὶ μεταγωγὰς ἀνηλίκων καὶ ἀσκεῖ τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν ἐντὸς τῶν ἀκροατηρίων τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων.

4. Ἐκτελεῖ τὰς παραγγελίας τοῦ Δικαστοῦ καὶ Εἰσαγγελέως ἀνηλίκων, ἐπιμελεῖται τῆς ἐκτελέσεως τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 παρ. 1 τοῦ παρόντος νόμου ἀνηλίκων, ἐκδιδομένων ἀποφάσεων παρὰ τῶν δικαστηρίων, ἐπιβλέπει δὲ καὶ παρακολουθεῖ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀναμορφωτικῶν μέτρων, ὡς καὶ τῶν καθοριζομένων προσθέτων ὑποχρεώσεων τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὸν τρόπον τοῦ βίου τοῦ ἀνηλίκου ἢ τὴν διαπαιδαγώγησιν αὐτοῦ. Ἐπίσης ὑποβάλλει ἐκθέσεις διὰ τὴν παρὰ τοῦ Δικαστηρίου Ἀνηλίκων μεταβολὴν ἢ ἄρσιν τῶν ἐπιβληθέντων ἀναμορφωτικῶν μέτρων ὡς καὶ προτάσεις περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑφ' ὅρον ἀπολύσεως ἢ παρατάσεως τοῦ χρόνου δοκιμασίας, ὅταν ἐκ τῆς παρακολουθήσεως διαπιστοῦται τοιαύτη ἀνάγκη.

5. Παρακολουθεῖ τοὺς ἐκ τῶν σωφρονιστικῶν, ἀναμορφωτικῶν, θεραπευτικῶν ἢ ἄλλων καταστημάτων ἐξερχομένους ἀνηλίκους τοὺς τυχόντας ἀναστολῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς, ὑφ' ὅρον ἀπολύσεως ὡς καὶ τοὺς ὑφ' οἱονδήποτε ἄλλο μέτρον ὑποβαλλομένους.

Ἄρθρον 4ον

Σύνθεσις

1. Ἡ Ἀστυνομία Ἀνηλίκων ἀποτελεῖται ἐξ ἀνδρῶν ἀστυνομικῶν καὶ ἐκ τῶν κατὰ τὸ ἑπόμενον ἄρθρον προσλαμβανομένων γυναικῶν Ἀστυνομικῶν. Ἡ τοποθέτησις τούτων ἐνεργεῖται δι' ἀποσπάσεως ἐκ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς Βασ. Χωρ)κῆς κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, διέπονται δὲ ὡς πρὸς μὲν τὰ εἰδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Νόμου ὡς πρὸς δὲ τὰ γενικὰ αὐτῶν δικαιώματα, καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν Ὀργανισμῶν Ἀστυνομίας Πόλεων ἢ Βασ. Χωρ)κῆς.

2. Ἡ σύνθεσις καὶ ἡ διάρθρωσις τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων εἰς ἑκάστην πόλιν καθορίζεται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ἐκδιδομένων μετὰ σύμφωνον πρότασιν τῶν οἰκείων Ἀρχηγῶν Ἀστυνομίας Πόλεων ἢ Βασ. Χωρ)κῆς καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων.

3. Ἡ Διοίκησις τῆς 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων εἰς ἑκάστην πόλιν ἀνατίθεται εἰς 'Αξιωματικὸν ἢ Ὑπαξιωματικὸν αὐτῆς ἡ δὲ ὀργανικὴ δύναμις ὁρίζεται ἀνάλογος πρὸς τὰς γενικὰς ἀνάγκας της πάντως ὅμως, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας, ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς εἰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας τῆς ὑπηρεσίας ταύτης καθορίζεται εἰς τὸ διπλάσιον τοὐλάχιστον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν τῇ πόλει 'Αστυνομικῶν Τμημάτων Τάξεως.

4. Τὰ ὄργανα τῆς 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων ἀπασχολοῦνται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ διὰ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπόμενα εἰδικὰ αὐτῶν καθήκοντα μὴ διατιθέμενα εἰς ἄλλας ὑπηρεσίας ἄνευ ἐγκρίσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων.

5. Αἱ ὑπηρεσίαι 'Αστυνομίας ἀνηλίκων εἰς ἑκάστην πόλιν ἐγκαθίστανται εἰς ἴδια καταστήματα.

"Αρθρον 5ον

Πρόσληψις Γυναικῶν εἰς τὴν 'Αστυνομίαν Πόλεων καὶ τὴν Βασ. Χωροφυλακήν

1. Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργείου 'Εσωτερικῶν τῇ προτάσει τῶν 'Αρχηγῶν 'Αστυνομίας Πόλεων ἢ Βασ. Χωρ)κῆς προσλαμβάνεται ἀνάλογος ἀριθμὸς γυναικῶν ἀστυνομικῶν πρὸς τὸν διὰ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπόμενον, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ὑφισταμένης ἐξ ἀστυνομικῶν γενικῆς ὀργανικῆς δυνάμεως τῶν Σωμάτων τούτων.

2. Αἱ γυναῖκες ἀστυνομικοὶ ἀσκοῦσιν ἅπαντα τὰ ἐκ τῶν κειμένων νόμων καθήκοντα ὡς οἱ ἄρρενες συνάδελφοί των ὑπαγόμεναι εἰς τὰς αὐτὰς διατάξεις τῶν ὀργανισμῶν καὶ κανονισμῶν τῶν Σωμάτων καὶ ἔχουσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις.

3. Αἱ ὑποψήφιοι γυναῖκες ἀστυνομικοὶ ἀπαιτεῖται ὅπως ἔχωσι τὰ κάτωθι προσόντα :

α) 'Ελληνικὴν 'Ιθαγένειαν.

β) 'Ηλικίαν 25—35 ἐτῶν συμπεπληρωμένων.

γ) 'Ανάστημα τοὐλάχιστον 1.58 μ.

δ) Φυσικὴν ἱκανότητα ἀνταποκρινομένην εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἔργων τῆς 'Αστυνομικῆς Ὑπηρεσίας, διαπιστουμένην ὑπὸ τῶν οἰκείων Ὑγειον. 'Επιτροπῶν.

ε) 'Απολυτήριον Γυμνασίου ἢ ἄλλης ἰσοτίμου Σχολῆς.

στ) Παρελθὸν ἀπηλλαγμένον καταδίκης ἢ καταδιώξεως ἐπὶ πράξεσι προβλεπομέναις ὑπὸ τῶν ἄρθρων 61—63 τοῦ Π. Κώδικος καὶ ἐν γένει βίον προηγούμενον χρηστόν.

Προτιμῶνται αἱ μὴ ἔχουσαι τέκνα.

4. Αἱ γυναῖκες ἀστυνομικοὶ προάγονται μέχρι τοῦ βαθμοῦ 'Αστυνόμου Β' ἢ Μοιράρχου, κατὰ τὰς ἰσχυούσας καὶ διὰ τοὺς ἄρρενας ἀντιστοίχους διατάξεις.

5. Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν προσλαμβανομένων γυναικῶν ἀστυφυλάκων καὶ χωροφυλάκων ἐνεργεῖται εἰς ἴδια ἐκπαιδευτικὰ τμήματα τῶν Σχολῶν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, τῶν δὲ 'Αρχιφυλάκων καὶ 'Ενομωταρχῶν, Ὑπαστυνόμων Β' καὶ 'Ανθυπομοιράρχων εἰς ἀντίστοιχα Τμήματα τῶν Σχολῶν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων μετὰ τῶν ἀρρένων μαθητῶν συμφώνως πρὸς τὰ διὰ Β. Δ)τος ἑκάστοτε ὁριζόμενα.

6. Αἱ δυνάμει τοῦ Α.Ν. 698)4-12-1945 ὑπηρετοῦσαι εἰς τὴν 'Αστυνομίαν Πόλεων γυναῖκες, εἰσάγονται εἰς τὸ ὡς ἄνω εἰδικὸν ἐκπαιδευτικὸν Τμῆμα 'Αστυφυλάκων καὶ ἂν ἔτι δὲν κέκτηνται τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα.

Ὁ προηγούμενος χρόνος ὑπηρεσίας αὐτῶν λογίζεται ὡς χρόνος ὑπηρεσίας ἀστυνομικῶν.

Ἄρθρον 6ον

Ἐκπαίδευσις προσωπικοῦ Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων

1. Τὸ προσωπικὸν τῆς Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων ἀμφοτέρων τῶν φύλων ὑφίσταται καὶ εἰδικὴν ἐκπαίδευσιν.

2. Τὰ τῆς ὀργανώσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῶν διδασκομένων μαθημάτων τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ, τῶν ἐξετάσεων, καὶ ἐν γένει πᾶσαι αἱ σχετικαὶ λεπτομέρειαι καθορισθήσονται διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐσωτερικῶν, μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων.

Ἄρθρον 7ον

Συνεργασία μετ' ἄλλων Ἀρχῶν

Ἡ Ἀστυνομία Ἀνηλίκων, ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός της, συνεργάζεται μετὰ πάσης κρατικῆς, ἐκκλησιαστικῆς ἢ ἄλλης ὑπηρεσίας ἢ καὶ ἡμικρατικῶν ἢ ἰδιωτικῶν ἱδρυμάτων σκοπούντων τὴν προστασίαν τῶν ἀνηλίκων.

Αἱ ὡς ἄνω ὑπηρεσίαι καὶ ἱδρύματα ὑποχρεοῦνται ὅπως παρέχωσι αὐτῇ πᾶσαν δυνατὴν συνδρομήν.

Ἄρθρον 8ον

Ἐκδοσις Ἀστυνομικῶν διατάξεων

1. Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων ἐκδίδει κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, γενικὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις ἀναγομένας εἰς τὰ ἐν ἄρθρῳ 3 καθήκοντα τῆς Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων, ὡς καὶ εἰς τὸν καθορισμὸν εἰδικῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἀνηλίκων καὶ τῶν ἐντεταλμένων τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν.

2. Αἱ ἐν λόγῳ ἀστυνομικαὶ διατάξεις ἐγκρίνονται παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐσωτερικῶν, ἰσχύουσι δὲ μετὰ 15 ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ παράβασις αὐτῶν ἐπισύρει τὴν ποινὴν τοῦ ἄρθρου 459 τοῦ Π. Κώδικος.

Τελικαὶ Διατάξεις

Ἄρθρον 9ον

Διὰ Β. Διαταγμάτων ἐκδιδομένων προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Δικαιοσύνης κανονισθήσονται :

1. Τὰ τῆς ὀργανώσεως καὶ συνθέσεως τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων.

2. Τὰ τῆς λειτουργίας καὶ τοῦ κανονισμοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων.

3. Τὰ τῆς στολῆς ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη λεπτομέρεια μὴ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου.

Ἄρθρον 10ον

1. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἄρχεται μετὰ ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἡ δὲ ἐγκατάστασις καὶ ἀνάληψις τῶν διὰ τοῦ παρόντος Νόμου προβλεπομένων καθηκόντων τῆς Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων, γίνεται 8 μῆνας ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ. 1) Εἰς τὰς πόλεις ἔνθα ἐδρεύουσιν Ἀστυνομικαὶ Διευθύνσεις Ἀστυνομίας Πόλεων, 2) Εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις ἔνθα ἐδρεύουσιν ἐνώτεραι Διοικήσεις καὶ Ἀστυνομικαὶ Διευθύνσεις Βασ. Χωροφυλακῆς καὶ

3) εἰς τοὺς Δήμους ἢ Κοινότητας τῆς περιφερείας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης ἔνθα ἐδρεύουσι Διοικήσεις Χωροφυλακῆς.

Μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως καὶ ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων παρὰ τῆς 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων τὰ κατὰ τὸν παρόντα νόμον καθήκοντα αὐτῆς ἀσκοῦνται συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις.

2. Ἡ ἐπέκτασις τοῦ θεσμοῦ καὶ εἰς ἄλλας περιοχὰς ἐνεργεῖται ἑκάστοτε διὰ Β. Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τῶν 'Υπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ 'Εσωτερικῶν.

Τὸ προσχέδιον τοῦτο ἀπαιτοῦν σύστασιν ἰδίου Σώματος 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων ἐκρίθη διὰ λόγους οἰκονομικῶν ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἕνεκα τούτου ἀνετέθη εἰς καταρτισθὲν συμβούλιον οὗτινος μετέχομεν καὶ ἡμεῖς ὡς ἐκπρόσωπος τῆς 'Αστυνομίας, ἡ κατάρτησις σχεδίου ὀργανώσεως «'Αστυνομικῶν 'Υπηρεσιῶν 'Ανηλίκων» ἰδίᾳ εἰς τὰς πόλεις 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Τὴν τοιαύτην ὀργάνωσιν 'Υπηρεσιῶν 'Ανηλίκων, εἴχομεν ἤδη ὑποδείξει καὶ κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν τῆς ὡς ἄνω ἐπιτροπῆς καταρτίσεως σχεδίου νόμου «Περὶ 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων» ὑποστηριζοντες ὅτι οὕτω θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀδάπανος καὶ ταχεῖα σύστασις τῆς ἀπαραιτήτου εἰδικῆς 'Αστυνομικῆς 'Υπηρεσίας δι ἀνηλίκους, δοκιμαστικῶς διὰ τὴν Πρωτεύουσαν καὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ εἰς περίπτωσιν ἐπιτυχίας νὰ ἐπεκταθῇ μελλοντικῶς καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα! 'Αηδονόλαλη καὶ πρόσχαρη ἡ καμπάνα
στὴ θεία νύκτα εὐλαβικὰ καὶ πάλιν θ' ἀντηχήσῃ,
τὶς κοιμισμένες μας ψυχὲς γιὰ λίγο νὰ ξυπνήσῃ
μ' ἀγάπης θεῖο μήνυμα καὶ λυτρωμοῦ παιᾶνα.

*
* *

Γεννᾶται σήμερα ὁ Χριστός, χαρῆτε·ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη,
κρύψτε τὸν πόνο ὅλοι σας, βαθειὰ μὲς τὴν καρδιὰ
ἂς γίνῃ ἡ θλίψη θαλπωρή, καὶ ἁγιασμὸς τὸ δάκρυ
κι'· ὁ στοχασμὸς ὁ πονηρὸς ἁγνότης εὐωδιά.

*
* *

Στὴν ἐκκλησιὰ βαδίσατε ὅλοι ἀδελφωμένοι
ὑψώσατε τὸ Εἶναι σας, στὸν οὐρανὸ ψηλά,
ἐκεῖ ποὺ ἀκατάσχετα ἡ ἀρετὴ κυλᾷ
ἀπ' τοῦ Χριστοῦ τὴν ὁμορφιὰ φωτοπλημμυρισμένη.

*
* *

Κι' ὅταν στὴ μυστικόπαθη τῆς ἐκκλησιᾶς γαλήνη,
«Δόξα ἐν ὑψίστοις» θ' ἀκουστῇ ἀπ' τοῦ παπᾶ τὰ χείλη
ψάλλετε ἀπ' τὰ βάθη σας, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη
στὸν ταραγμένο κόσμο μας, ὁ Λυτρωτὴς νὰ στείλῃ.

ΠΕΤΡΟΣ Η. ΓΙΟΛΔΑΣΕΑΣ
'Αστυφύλαξ

"ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ„ (*)

Τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Χίου
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ ΦΩΣΤΙΝΗ

Ὅταν ἀκόμη εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ εἶμαι Ἀρχιερεὺς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἤμουν πνευματικὸς παληὸς καὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Εἶχα πολλὲς φορὲς λάβει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί τους καὶ σὲ διάφορες τελετὲς καὶ στὰς Σχολὰς των καὶ σὲ ἄλλες συγκεντρώσεις των. Εἶχα παρακολουθήσει τὸ ἔργον των. Εἶχα αἰσθανθῆ βαθειὰ καὶ τὴν αὐταπάρνησίν των τότε, ποὺ ἡ μαύρη σκλαβιὰ ἐπίεζε τὰ στήθη ὅλων μας. **Σὲ ὡρισμένες περιστάσεις ἐκρεμασθήκαμε στὸ λαιμό τους.** Καὶ αὐτοὶ μᾶς ἔδωκαν τὴν συνδρομή τους σὰν τίμιοι Ἕλληνες μὲ προφανῆ τὸν κίνδυνον τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς των. Ὤ! Ὁ ἀγὼν τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως στὰς Ἀθήνας ἐστηρίχθηκε σοβαρὰ στὸν πατριωτισμὸ καὶ τὰς θυσίας Ἀξιωματικῶν καὶ ἀστυφυλάκων τοῦ τιμημένου Σώματος.

Ἀπὸ τότε μιὰ ἀνάμνησις γλυκειὰ ἀπένειμε στὴν ψυχή μου καὶ πολλὲς φορὲς ἀφήνω θερμοὺς στοχασμοὺς προσευχῆς νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου γι' αὐτούς. Σήμερα ἔπεσε στὰ χέρια μου ἕνα τεῦχος τοῦ Περιοδικοῦ ποὺ ἐκδίδει τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἀστυνομικὰ Χρονικά**». Τὸ ἄνοιξα μὲ μεγάλη συγκίνησι. Ἀπὸ τὴ σκέψι μου πέρασαν ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἀλησμόνητες περιστάσεις τῆς σκλαβιᾶς καὶ ἐπλημμύρισαν τὴν ψυχή μου ἀκόμη μιὰ φορὰ τὰ συναισθήματα τῆς εὐγνωμοσύνης ποὺ τότε εἶχαν γεννηθῆ μέσα της. Τὸ πρῶτο ποὺ ἔπεσε στὸ βλέμμα μου εἶναι μιὰ ἱστορικὴ Πραγματεία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ **κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου «Ἡ Ἀστυνομία κατὰ τὴν κατοχὴν 1941-1944»**. Ἦταν ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ποὺ περισσότερο ἀπὸ ὅλα μὲ ἐνδιέφερε. Πράγματι ὑπῆρξε «**Πολύτιμος προστάτης τῶν πολιτῶν καὶ βοηθὸς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἀντιστάσεως**». Ὅσα γράφει μέσα σ' αὐτὲς τὶς σελίδες, τὰ ἔχω ζήσει. Οἱ ζωντανὲς εἰκόνες ποὺ παραθέτει, μὲ κάνουν νὰ βυθισθῶ σὲ σκέψεις βαθειές. Δὲν εἶχα τὸ δύναμι νὰ κρατήσω ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ νὰ βγῆ ἀπὸ τὰ βάθη μου, οὔτε δυὸ δάκρυα νὰ κυλίσουν στὰ μάγουλά μου. Ἡ ἄλλη ὑπέροχος καὶ διδακτικὴ πραγματεία τῆς κυρίας Θάλειας Ποταμιάνου «**Ὁ ἀλκοολισμὸς ἡ μεγαλυτέρα μάστιξ τοῦ αἰῶνος**». Τὰ σοφὰ λόγια, οἱ ζωντανὲς περιγραφὲς καὶ οἱ παραστατικὲς εἰκόνες ποὺ παρατίθενται, πείθουν τὸν πιὸ δύσπιστο, ὅτι πράγματι ὁ ἀλκοολισμὸς ἀποτελεῖ ἔγκλημα κατὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὡς ἑαυτοῦ μας καὶ ὡς κοινωνίας καὶ ὡς ἔθνους. Ὅλη ἡ πνευματικὴ ὕλη τοῦ τεύχους ἀναδίδει ἄρωμα ἑλληνικοῦ θυμαριοῦ. Ἀνάμεσα σὲ ὅλα αὐτὰ σὰν διαμάντι λαμ-

---

* Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας διερμηνεύουσα τὰ αἰσθήματα ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὑποβάλλει εὐσεβάστως τὰς εὐχαριστίας της πρὸς τὸν **Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Χίου κ. Παντελεήμονα Φωστίνην**, διὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» τῆς Κυριακῆς 19 Δεκεμβρίου 1954 καὶ τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως ἀναδημοσιεύομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀστυνομικῶν.

Αἱ εὐμενέσταται κρίσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου, γνωστοῦ διὰ τὴν ἐξαίρετον Χριστιανικὴν καὶ πατριωτικὴν δρᾶσιν εἰς τὸν πολύπλευρον ἀγῶνα ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σύγχρονον πνευματικὸν ἐπίπεδον, μᾶς ἐνθαρρύνουν εἰς τὴν ταπεινήν μας προσπάθειαν, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός μας, συνεισφέρωμεν ἔστω καὶ δι' ἐλαχίστων, εἰς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Χριστιανικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Εἴμεθα εὐτυχεῖς ὅτι εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων ἐκαλλιεργήθη ἀνέκαθεν καὶ καλλιεργεῖται πάντοτε ὁ **Ἑλληνοχριστιανικὸς Πολιτισμὸς** ὅστις ἐμπνέει τὰ ὄργανα αὐτῆς, εἰς τὴν καθ' ἡμέραν ὑπηρεσίαν των πρὸς τὸ Κράτος εἰς τὰς σχέσεις των πρὸς ὅλους τοὺς πολίτας καὶ εἰς τοὺς παρανομοῦντας ἀκόμη εἰς μίαν ἐξαίρετον προσπάθειαν ἀνατάσεως πρὸς **Ἐκεῖνον** «ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ», **πρὸς τὸν Θεόν**, ὅστις εὐλογεῖ καὶ θὰ εὐλογῆ πάντοτε τὰ ἔργα των.

Αἱ δημοσιευόμεναι μελέται τῶν μελῶν τοῦ Σώματος, ἀδιακρίτως βαθμοῦ, ἀποτελοῦν δείγματα τῶν ἰδανικῶν, τῶν συναισθημάτων καὶ τοῦ ψυχικοῦ πλούτου ὅστις ἔχει ἐμποτίσει τὰ ὄργανα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

πυρίζει πρώτη-πρώτη ἡ ἐμπνευσμένη ἐγκύκλιος τοῦ τέως ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν στρατηγοῦ **Βάσσου Βραχνοῦ** πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐθνικῆς ἐπετείου τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. Ὅταν τὴν ἐδιάβαζα ρίγη περνοῦσαν τὸ κορμί μου. Ἐπέρασαν σὰν κινηματογραφικὴ ταινία ἀπὸ τὴ σκέψι μου περασμένες μεγαλειώδεις περιστάσεις. Ἤλθα τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1912 στὸ Ναύπλιον. Ἤμουν τότε καὶ ἐγὼ παιδὶ εἴκοσι πέντε χρόνων ἱεροκήρυξ καὶ ὁ Βραχνὸς νέος ἔφεδρος ἀνθυπολοχαγός. Μαζὶ ξεκινήσαμε στὸ τιμημένο, τὸ ἡρωϊκὸ 8ον σύνταγμα τῆς Δ΄ Μεραρχίας. Μαζὶ ἐσπάσαμε τὰ δεσμὰ στυγερᾶς δουλείας πεντακοσίων χρόνων, μαζὶ αἰσθανόμεθα νὰ πλημμυρίζουν τὶς καρδιές μας ἀνείπωτες εὐτυχίες ὅταν ἀκούαμε τοὺς ἐλευθερουμένους νὰ μᾶς ὑποδέχωνται ψάλλοντάς τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη»! Ἀπὸ τότε σὲ ὅλους τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἔθνους πολλὲς φορὲς συναντηθήκαμε. Καὶ ἕνα βράδυ βροχερὸ τοῦ Μαρτίου τοῦ 1941 σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἀλβανίας εἶδα μπροστά μου στρατηγὸ τὸ Βάσσο. Ἐνομίσαμε καὶ οἱ δυὸ ὅτι εἴμαστε τὰ νέα βλαστάρια τοῦ 1912. Στὴ Μ. Ἀνατολὴ μαζὶ ἤπιαμε τὰ φαρμάκια. Ὅλα αὐτὰ πέρασαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴ σκέψι μου, ὅταν διαβάζοντας τὴν ἐμπνευσμένη ἐγκύκλιό του αἰσθανόμουν νὰ περνοῦν τὰ ἱερὰ ρίγη τὸ κορμί μου.

Καὶ ἕνα ἄλλο κομμάτι μὲ ἀπερρόφισε ὁλότελα. «**Ἀπὸ μία ἡμερησία διαταγὴ τῆς Κοινῆς Γνώμης**» εἶναι ὁ τίτλος του καὶ «Ἕνας ἀστυφύλακας Σ.Κ.Π» τὸ ὑπογράφει. Περιγράφει μιὰ ἀπὸ τὶς δύσκολες, μὰ τόσον εὐεργετικὲς γιὰ τὴν κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν ἐνέργεια τῶν ὀργάνων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Μὲ συνεκίνησε βαθειά. Μοῦ ἅρπαξε τὴν προσοχή, μοῦ τράβηξε τὴν καρδιά. Ἔγινε ἀφορμὴ νέα κινηματογραφικὴ ταινία νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ σκέψι μου, αἱ ὑπηρεσίες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ποὺ προσέφερε τὴν ἐθνικὴν ὀργάνωσι «**Μίδας 614**». Ἐπαιρνα τότε μόνος μου τὴν ἀλληλογραφία ἀπὸ τὰς Ἀθήνας γιὰ νὰ τὴν στείλω μὲ τὰ πλοῖα τῆς βάσεώς μας στὸ θρυλικὸ «Πλατάνι» τῆς ἀλησμόνητης Κύμης. Ἀποκοῦμπι μου πάντοτε τὰ πατριωτικὰ παλληκάρια τῆς Ἀστυνομίας. Βαθειὰ συγκίνησις πλημμύρισε τὴν ψυχή μου. Μὲ τί χάρι, μὲ τί δύναμι, γραμμένο τὸ χρονογράφημα αὐτό. Ἂν πράγματι «ἕνας ἀστυφύλαξ» εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τὸ γράφει, θὰ πρέπει νὰ καυχᾶται καὶ γι' αὐτὸ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων. Ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἔργον της τὸ πραγματικὰ σκληρὸ καὶ ἄχαρι δὲν ἔχει σταθῇ ἱκανὸ νὰ μεταδώσῃ τὴ σκληρότητα του στὶς καρδιὲς τῶν ὀργάνων του. Τουναντίον ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀνωτερότης καὶ ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς ἐκείνων γλυκαίνουν καὶ τὸ ἔργον τους καὶ ὁμορφαίνουν τὴν ἀποστολήν τους. Ἐπῆρα μεγάλη ἀνακούφισι ἀπὸ τὸ διάβασμα τοῦ τεύχους αὐτοῦ καὶ χρεωστῶ μεγάλην ὑποχρέωσιν εἰς τὸν ἄγνωστον φίλον μου, ποὺ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ τὸ στείλῃ. Μὰ καὶ θάρρος ἐπῆρα. Ξέρω καλὰ ὅτι ἡ κακόπιστος ἰδεολογία ποὺ τυραννεῖ τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον δὲν καταθέτει εὔκολα τὰ ὅπλα. Δὲν ἠμπορεῖ πλέον στὴν Ἑλλάδα νὰ δράσῃ δυναμικῶς. Δρᾶ ὅμως καὶ δρᾶ πολὺ ἐπικινδύνως διαβρωτικῶς. Προσπαθεῖ μὲ τοὺς ἀγαπημένους της τρόπους, ποὺ τόσο καλὰ ξεύρει νὰ μεταχειρίζεται καὶ θέλει νὰ κάμῃ κουφολίθι τὴ στερεὰ σὰν βράχο ἀκτῆς Ἑλληνικὴ συνείδησι, γιὰ νὰ τὴν παρασύρῃ στὰ ἀπύθμενα κακοποιά της βάθη. Ἐ, λοιπόν, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ποὺ τόσο λεπτὲς καὶ εὐγενικὲς καὶ ὡραῖες καρδιὲς κρύβει μέσα της, θὰ πετάξῃ ἀπὸ τὰ βάναυσα χέρια τῆς κακοποιοῦ ἰδεολογίας τὰ δηλητήρια μὲ τὰ ὁποῖα θέλει νὰ δηλητηριάσῃ καὶ νὰ ἀσχημίσῃ τὴν ἑλληνικὴ ψυχή. Ὁ Θεὸς θὰ εὐλογῇ τὸ ἔργον τῶν Σωμάτων τῆς Ἀσφαλείας.

† Ο ΧΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

"Τὰ τελευταῖα βήματα„

«Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερος πόνος ἀπὸ κεῖνον ποὺ νοιώθεις ὅταν δοκιμάσῃς ν' ἀποχωρισθῇς κάτι ποὺ κυριάρχησε στὴν καρδιά σου, στὸ νοῦ, στὶς αἰσθήσεις σου... Μικρότερος εἶναι κι' ὁ πιὸ μεγάλος σαρκικὸς πόνος!.. Ἀκόμα κι' ὁ πόνος ποὺ προξενεῖ ὁ θάνατος!...».

Ὀνορὲ Ντὲ Μπαλζὰκ

.....Ἡ χτεσινὴ νύχτα ἦταν πολὺ ὄμορφη.

Εἶχε πάψει νὰ πέφτῃ βροχή, τὸ κρύο δὲν ἔτσουζε καὶ ὁ ἀγέρας εἶχε σωπάσει. Τὰ σύννεφα εἶχαν κρυφτεῖ πίσω ἀπ' τὰ βουνά, εἴτε κυνηγημένα ἀπ' τὸν προχτεσινὸν ἄγριο ἀέρα, εἴτε γιατὶ θέλησαν νὰ δώσουν τὴ θέση τους στὸ γαλανὸ ὅραμα ποὺ τὸ χειμῶνα ἀπολαμβάνουν οἱ ἄνθρωποι μὲ πιότερη λαχτάρα.

Μπορεῖ ἀκόμα καὶ νὰ θέλησαν ν' ἀνάψουν τὰ λαμπερὰ ματάκια τ' οὐρανοῦ, γιὰ νὰ φωτίσουν πιὸ πολὺ τὴ γῆ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ σήμερα εἶναι μεγάλη γιορτή. Ἴσως ὅμως καὶ νὰ μὴ συμβαίνῃ τίποτα ἀπ' αὐτά, ἀλλὰ τὰ σύννεφα νὰ κάθονταν στὴν ἀφάνεια μόνον καὶ μόνον γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ξεμυτίσουν ἀπ' τὶς μυτερὲς βουνοκορφές, παρ' ὅλο ποὺ πολὺ τὸ ἐπιθυμοῦσαν νὰ σκιάσουν τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ σκορπίσουν τὴ μαυρίλα τους στὸν κόσμο ποὺ δεσπόζουν.....

Ὅπως καὶ νἄναι, ἡ χτεσινὴ νύχτα ἦταν πολὺ ὄμορφη! Μιὰ ὄμορφη χειμωνιάτικη νύχτα! Τί σᾶς λέει αὐτό.....

Εἶχε βγῆ καὶ τὸ φεγγάρι, στρογγολοπρόσωπο καὶ χλωμό. Ἔρριχνε τὶς ἀκτῖνες του ὁλόϊσια πρὸς τὰ κάτω, κάνοντας τὰ γυμνὰ κλωναρια τῶν δέντρων νὰ σκιάζουν σὰ φαντάσματα καὶ ἔδινε πιὸ πολὺ χλωμάδα στὰ κιτρινισμένα ἀπ' τὸ πιοτὸ καὶ τὴν ἀϋπνία πρόσωπα τῶν διαβατῶν τῆς περασμένης νύχτας.

Τίποτα δὲν εἶχε ταράξει τὴ χτεσινὴ νύχτα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα κι' ὕστερα. Μιὰ κοπέλλα ποὺ ἔπαιζε μιὰν ἄρια τοῦ Μόζαρτ, σταμάτησε ἀρκετὰ πικραμένη ὅταν τῆς εἶπα μὲ τρόπο, ὅτι διαταράσσει τὴ νυχτερινὴ ἡσυχία. Νευρίασε λίγο στὴν ἀρχὴ καὶ παράτησε τὰ πλῆκτρα. Δρασκελίζοντας ὅμως τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της γιὰ νὰ βγῶ, τὴν ἄκουσα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν ἄρια πολὺ σιγά... Σιγά, λὲς κι' ἐρχόταν ἡ βελούδινη φωνὴ ἀπὸ ἕναν ἄλλο κόσμο, ὄχι γήινο...

Σταμάτησα γιὰ δυὸ λεπτὰ μαγεμένος ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα της. Θυμήθηκα τότε τὴν Κίρκη.. Θυμήθηκα κι' ὅτι ἔπρεπε σὲ τρία λεπτὰ νὰ βρίσκωμαι στὴν παραπάνω γωνιά. Ἄφησα λοιπὸν τὸ κορίτσι μὲ τὴν ἄρια του κι' ἔφυγα, μὲ τὴ ψυχή μου πλημμυρισμένη ἀπὸ μύρια κι' ἀκαθόριστα συναισθήματα.

Γαλήνη παντοῦ! Μιὰ γλυκειά, παραδείσια γαλήνη... Οἱ ἀραιοὶ διαβάτες βάδιζαν τόσο ἥσυχα, τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια ἔστεκαν βουβὰ καὶ παρατηροῦσαν τὸ τί γινόταν ἐδῶ κάτω..."Ολα αὐτὰ γιὰ πολλὲς ὧρες. Ἀργότερα, μιὰ κουκουβάγια ἦλθε καὶ κάθισε στὴ στέγη ἑνὸς ἔρημου σπιτιοῦ, ἀρχίζοντας ἕνα κακόηχο, βραχνὸ τραγούδι. Τραγουδοῦσε! Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό. Ὅλα τὰ πράγματα καὶ τὰ ζῶα, τραγουδοῦν μὲ τὸ τρόπο τους. Κι' εἶναι πολλοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ καταλαβαίνουν τὰ τραγούδια τους, ἀλλὰ λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ καταλαβαίνουν ἂν τὸ τραγούδι εἶναι λυπητερὸ ἢ χαρούμενο. Σὲ μένα τὸ τραγούδι ἐκεῖνο, φάνηκε λυπητερὸ στὴν ἀρχή. Ὕστερα κρύο, ἀπαισιόδοξο ἀνατριχιαστικό... Ὡς που, ψάχνοντας βρῆκα μιὰ μικρὴ πέτρα καὶ μ' αὐτὴν ἔδιωξα τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο πουλὶ καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ καὶ τὸ τραγούδι του. Τὸ εἶδα τότε νὰ φτερουγίζῃ ἀργὰ-ἀργά, σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ ἐρημόσπιτο. Τελικὰ τὄχασα ἀπ' τὰ μάτια μου, μὰ τὸ τραγοῦδι του ἀντηχοῦσε γιὰ πολλὲς ὧρες στὸ μυαλό μου.

***

Πάσχιζα νὰ δώσω νὰ καταλάβῃ ἕνας μεθυσμένος ὅτι στὴ γωνιὰ στεκόταν μό-

νον ἕνα ταξὶ καὶ ὄχι δύο, ὅπως αὐτὸς νόμιζε, ὅταν συναντήθηκα στὸ σταυροδρόμι μ' ἕναν συνάδελφό μου ποὺ περιπολοῦσε στὴ διπλανὴ σκοπιά. Ἀνέβαινε ἕναν ἀνηφορικὸ δρόμο καὶ βάδιζε σιγὰ-σιγά, πολὺ ἀργά. Τὸν κύτταξα καὶ μοῦ φάνηκε πῶς ταλαντεύόταν νὰ πέσῃ, πῶς ἦταν ἄρρωστος. Πλησιάζοντας πρὸς τὸ μέρος μου, πῆγα καὶ τὸν ἔπιασα ἀπ' τὸ χέρι κυττάζοντάς τον στὰ μάτια... Δὲν πρόφθασα ὅμως νὰ τὸν ρωτήσω γιατὶ εἶναι ἔτσι καὶ μ' ἕνα ἄγριο σκούντημα μοῦ λέει : «Ἄφησέ με ἥσυχο... Δὲν ἔχω τίποτα...».

Ἐξακολούθησε ν' ἀνεβαίνῃ τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο καὶ στὴ δεύτερη πάροδο τὸν ἔχασα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ θύμωσα μὲ τὸ φέρσιμό του καὶ ἀπόμεινα κυττάζοντάς τον ἄφωνος... «Δὲ βαρυέσαι, σκέφθηκα ὅταν τὸν ἔχασα. Ποιὸς ξέρει τὶ συλλογιζεται...Ἴσως ἡ κοροῦλα του νὰ εἶναι ξανὰ ἄρρωστη. Ἴσως...Ἀλλὰ ὅτι κι' ἂν τοῦ συμβαίνει, στὴν ἀλλαγὴ θὰ τοῦ ζητήσω τὸ λόγο... Δὲν εἶναι τρόπος αὐτός, μιᾶς καὶ δὲν τὸν κακοκάρδισα ποτέ, ὅλον αὐτὸ τὸ καιρὸ ποὺ εἴμαστε μαζί...».

Ἀσχολήθηκα ξανὰ μὲ τὸν μεθυσμένο μου. Ἔψαξα καὶ βρῆκα τὸν ὁδηγὸ τοῦ ταξὶ ποὺ ἦταν σ' ἕνα καφενεῖο καί, δίνοντάς του τὴ διεύθυνση τοῦ μεθυσμένου τὸν παρακάλεσα νὰ τὸν βοηθήσῃ ὅσο μποροῦσε ἕως ἔτου τὸν πήγαινε στὸ σπίτι του.

Ἐξακολούθησα νὰ βαδίζω, κάνοντας ἕνα σωρὸ σκέψεις γιὰ τὴν ἐξαφάνιση μιᾶς κοπέλλας εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, ποὺ μᾶς ἐδήλωσε τὸ βράδυ μιὰ μητέρα στὸ Τμῆμα. Πόσες ὑπόνοιες εἶχε ἡ καϋμένη ἡ μητέρα γιὰ τὴν ἐξαφάνιση τῆς κόρης της! «Μπορεῖ καὶ τοῦτο νὰ συνέβῃ» μᾶς ἔλεγε, «μπορεῖ καὶ ἐκεῖνο. Δὲν ἀποκλείω ὅμως καὶ τὸ ἄλλο...». Πέρα ἀπ' αὐτὰ ὅμως ἐμεῖς, κάναμε καὶ ἄλλες ὑποθέσεις ποὺ ἡ μητέρα δὲν τὶς ἔβαζε στὸ νοῦ της. Εἶχα πρόσφατα τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ μᾶς διάβασαν στὴν ἀλλαγὴ καὶ σχεδίαζα χίλια—δυὸ πράγματα πάνω σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση. Μὲ τὴ σκέψη αὐτὴ καὶ κάτι ἄλλες, βαδίζοντας, ἔφτασα στὴν ἀφετηρία μου. Κύτταξα καὶ εἶδα ὅτι ἡ νύχτα ἦταν ὡραία ὅπως καὶ πρίν. Μόνον ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι ἄρχισε ν' ἀναπνέῃ κι' ἕνα κιτρινισμένο φύλλο μουριᾶς ἔπεσε στὰ πόδια μου... Τὸ πάτησα κι' ἔκανε ἕνα ξηρὸ ἀνατριχιαστικὸ κρότο, θυμίζοντας ἕνα πρελούντιο ποὺ ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶχα ἀκούσει...

Κατόπιν πῆγα κατ' εὐθεῖαν στὸ Τμῆμα.

***

«Θὰ σοῦ ἐξηγήσω στὸ θάλαμο, σὰν πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε», μοῦ εἶπε ὁ συνάδελφος ὅταν τοῦ ζήτησα τὸ λόγο γιὰ τὴ συμπεριφορά του στὸ σταυροδρόμι ποὺ συναντηθήκαμε.

Τὸν ἀκολούθησα ἀνεβαίνοντας στὸ θάλαμο, μόλις διαλύθηκε ἡ ἀλλαγή μας. Τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει στὴν ὄψι του. Ἡ ἴδια αἰνιγματικὴ φυσιογνωμία, τὸ ἴδιο πονεμένο πρόσωπο... Φαινόταν βυθισμένος σὲ σκέψεις βαθειές, ἐρευνητικές! Δὲν τόλμησα νὰ τὸν ξαναρωτήσω τίποτα. Φυβόμουν τὸ ξέσπασμά του, καὶ μόνον ὅταν ξαπλώσαμε στὰ κρεβάτια μας, ἔλυσε—εὐτυχῶς—τὴν αἰνιγματική του σιωπή.

—Θὰ σὲ ρωτήσω κάτι. Θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς μὲ εἰλικρίνεια. Ἀγάπησες ποτέ...

—Ὄχι ἀκόμα!... τὸν διέκοψα.

—Ἄμυαλε! Καταλαβαίνω ποῦ πῆγε τὸ μυαλουδάκι σου. Δὲν ἐννοῶ ὅμως αὐτὸ ἐγώ. Λοιπόν, ἀγάπησες ποτὲ μ' ὅλη σου τὴ καρδιὰ καὶ μ' ὅλη σου τὴ ψυχὴ τίποτα στὸν κόσμο ;

—Πῶς! Ἀγάπησα τοὺς γονεῖς μου, τὴν ἥσυχη κι' ἀγριωπὴ Πατρίδα μου, τὴν ὑπηρεσία μου...

—Ὡραῖα. Ἀποχωρίστηκες καμμιὰ φορὰ τίποτ' ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀγάπησες τόσο πολύ ;

—Ναί! 'Αποχωρίστηκα τὴ μάνα μου καὶ τὸ μικρό μου χωριουδάκι πρὸ πολλῶν χρόνων. 'Ο πατέρας μου εἶχε πεθάνει...

—Καὶ τί ἔννοιωσες, ὅταν ἀποχωρίστηκες ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀγάπησες;

—...Πόνο... Σπαραγμό... Τρανὴ λύπη!...

—Ἔ! Αὐτὸ νοιώθω καὶ γὼ ἀπὸ πολλὲς μέρες τώρα. Μὰ ἀπόψε ὅλα τὰ συναισθήματα ποὺ ἀνάφερες, θέριεψαν πήρανε σάρκα καὶ ὀστᾶ... Ἦταν ἀπόψε ἡ τελευταία μου νύχτα, τὸ εὐτυχισμένο τέλος μιᾶς περιόδου ποὺ πέρασε ἀνεπίστρεπτα πλέον...

—Μὰ ἐπὶ τέλους! Τί ἀποχωρίζεσαι σύ; Τί, ἐννοεῖς μ' ὅλ' αὐτά;

—Τί ἀποχωρίζομαι; Ἔπρεπε νὰ τὄχεις καταλάβει ἀπὸ μέρες. Τὴν 'Αστυνομία ἀγαπητέ μου ἀποχωρίζομαι! Τὴν 'Αστυνομία μας!...

—... Δηλαδή... ἀπολύεσαι; 'Αποχωρεῖς;...

«—Ναί. Συμπλήρωσα τὰ χρόνια μου στὴν 'Αστυνομία καὶ τώρα πάω νὰ ἡσυχάσω, νὰ γίνω συνταξιοῦχος. Μὰ τί νὰ σοῦ πῶ. 'Η ψυχή μου καταπλακώθηκε ἀπὸ » μέρες πολλές, κι' ὅσο πλησίαζα πρὸς τὸ σημερινὸ τέλος, τόσο ὁ σπαραγμός μου » μεγάλωνε. Κι' ἀπόψε θέριεψε, γιγαντώθηκε καὶ μοῦ σκέπασε κάθε ἄλλη μου σκέψη, » μοῦ παρέλυσε τὸ εἶναι μου ὁλόκληρο...

«Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβῃς τώρα. Εἶσαι νέος στὴν 'Αστυνομία καὶ στὴν » ἡλικία... Μὰ πίστεψε, ὅτι ποτὲ δὲν ἔννοιωσα τόσο πόνο, σὲ κανένα χωρισμό! Κι' ὅταν ἀποχωρίστηκα τὴ φτωχειὰ μάνα μου καὶ τὸν πατέρα μου, γιὰ νἄλθω στὴν πρωτεύουσα κι' ὅταν ἀργότερα τοὺς ἀποχωρίστηκα γιὰ νὰ κοιμηθοῦνε παντοτεινά, κι' » ὅταν ἀργότερα ἀποχωρίστηκα τὸ πεντάχρονο ἀγοράκι μου—πῆγε καὶ κεῖνο στὸν » οὐρανὸ—πίστεψε ὅτι τόσο σπαραγμὸ καὶ τόση λύπη, δὲν ἔννοιωσα ποτὲ ὅσο ἀπόψε. » Μὴ σοῦ φαίνεται περίεργο. 'Αποχωρίζομαι μιὰ ὁλόκληρη ζωή, τὸ καταλαβαίνεις; » Μιὰ ζωὴ ποὺ συνέδεσε τόσο σφιχτὰ τὴν κάθε μου ἐνέργεια καὶ τὴν κάθε μου θέ» ληση μὲ τὴν 'Ι δ έ α, μὲ τὸ ἀ σ ύ λ λ η π τ ο μ ε γ α λ εῖ ο τῆς 'Αποστολῆς τοῦ » 'Αστυνομικοῦ Σώματος...

«'Αγκαλιάσαμε τὴν 'Αστυνομία Πόλεων, ὅταν ἦταν στὰ σπάργανα ἀκόμη, » ὅταν γεννιόταν. Τάξαμε σὰ σκοπὸ γιὰ τὴ ζωή μας ὁλόκληρη ὅλοι ἐμεῖς ποὺ φεύ» γουμε τὸ μ ε γ α λ εῖ ο, τὸ ἀνέβασμά της σὲ δυσθεώρητα ὕψη! Καὶ τὸ πετύχαμε. » Κοπιάσαμε, μοχθήσαμε κατορθώσαμε νὰ τὴν στερεώσουμε σὲ γερὲς βάσεις. Τὴ » μεγαλήναμε ἀπὸ παντοῦ, καὶ τώρα ποὺ ἄνθησε ποὺ ἄνοιξε τὰ παρακλάδια της » σὲ πολὺ γῆ, τώρα τὴν ἐγκαταλείπουμε... Τὴν ἀφήνουμε τώρα ποὺ ἔγινε ἕνα με» γάλο καὶ δροσερὸ δέντρο, τώρα ποὺ ἄνθησε καὶ βγάζει ὥριμους καὶ ὡραίους καρ» πούς...

—Μὰ αὐτὸ θὰ γινόταν μιὰν ἡμέρα... Θὰ φεύγατε ὁπωσδήποτε...

«—Εὔκολο εἶναι νὰ τὸ λές... Ὅταν ὅμως φθάσῃ ἡ ὥρα, ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ, » τότε ὅλα ἀλλάζουν. Προσεύχεσαι νὰ μακρύνουν λίγο οἱ μέρες, οἱ ὧρες, τὰ λε» πτά, πρὶν φθάσει ἡ ὥρα ἐκείνη... Ὅμως αὐτὴ προχωρεῖ. Καὶ οἱ τελευταῖες στιγ» μὲς περνοῦν πολὺ εὔκολα! Γρήγορα πολύ...

«'Απόψε ἔφτασα στὸ τέλος. Σ τ ὸ μ ε γ ά λ ο τ έ λ ο ς! Ἔκανα «**Τὰ τελευ» ταῖα βήματα**» τὰ στερνά μου βήματα στὴν 'Ιδέα ποὺ τόσο ἀγάπησα καὶ μὲ » τόση λαχτάρα ὁρματίστηκα ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμή... 'Απὸ τότε ποὺ ἔκανα «**Τὰ » πρῶτα βήματα**». Καὶ ἔφθασα, μὴ νομίζεις κουρασμένος, ἐξουθενωμένος! » Εἶμαι ὅλο ὑγεία καὶ χαρά! Εἶμαι γιατὶ εἶδα τοὺς κόπους μου νὰ καρποφοροῦν, « τὰ ξενύχτια καὶ τοὺς μόχθους μου ν' ἀμοίβωνται... 'Επετέλεσα ἕνα πολὺ μεγάλο » 'Ιδανικό, γεμᾶτο ἀπὸ ἀσύγκριτο μεγαλεῖο... Καὶ αὐτὸ μοῦ δίνει θάρρος, μὲ γεμί» ζει ἱκανοποίηση. Ὅμως... πικρὴ ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ! Φαρμακερή!... Πρὸ πάν» των ὅταν ἀποχωρίζεσαι, ἐκεῖνο ποὺ γιὰ σένα ἦταν ἡ συνισταμένη ὅλων σου τῶν » ἐνεργειῶν, τῶν ὁραματισμῶν σου, τοῦ μεγάλου πιστεύω σου...»

Σταμάτησε γιὰ λίγο καὶ κύτταζε ἀφηρημένα τὸ ταβάνι. Σηκώθηκα καὶ τὸν

πλασίασα. Εἶδα τὸ πρόσωπό του νὰ παίρνῃ μιὰν ἄγρια ἔκφραση, ἀπειλητική! Ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι του καὶ συνέχισε μ' ἀγριεμένο κάπως ὕφος. Τὸ λόγια του ἔβγαιναν ἀπ' τὰ τρίσβαθα τῆς καρδιᾶς του.

«—Προσέξτε σεῖς οἱ νέοι. Σεῖς οἱ νέοι, ἀστυνομικοὶ προσέξτε... Σᾶς παρα» δίνουμε τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα τώρα ποὺ τὸ φτάσαμε σὲ μιὰ πολὺ ζηλευτὴ θέση! «Τώρα ποὺ οἱ καρποί του εἶναι πιὸ μεγάλοι, τὰ κλαδιά του κι' αὐτὰ μεγάλα καὶ ὅλο » χυμούς. Φροντῖστε νὰ τὸ δυναμώσετε, νὰ τὸ ἐξυψώσετε σὲ πυλὺ μεγαλύτερο βαθμὸ » ἀκόμα. **Ἀγαπῆστε το!** Περιβάλλετέ το μ' ὅλη σας τὴ ψυχή, δῶστε ὅτι μπο» ρεῖτε γιὰ νὰ τὸ κάνετε τὸ καλλίτερο σ' ὅλη τὴν ὑφήλιο. Κι' αὐτὸ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ » τόπου μας, τῆς κοινωνίας μας. τῶν συνανθρώπων μας. Καὶ νἄστε βέβαιοι τότε, ὅτι θὰ » δοκιμάσετε τὰ ἴδια συναισθήματα ποὺ ἐγὼ δοκιμάζω τὶς στερνές μου τοῦτες στιγμές. » Θὰ δοκιμάσετε περηφάνεια, ἱκανοποίηση, **Ἡρωϊσμό!...** Ἂν ὅμως δὲν κατορθώ» σετε νὰ κάνετε αὐτά, ἂν δὲν φανῆτε ἀντάξιοί μας, τότε... Κατάρα σ' ὅλους σας!...

—Ἡσύχασε, μὴν κάνεις ἔτσι. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ κάνουμε πολὺ περισσότερα...

«—Συχώρεσέ με ἂν παραφέρθηκα. Τὸ ξέρω ὅτι θὰ φανῆτε ἀνώτεροι ἀπὸ μᾶς, » ἀλλὰ ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὰ ποὺ ἀφήνω, μὲ ἔκαναν νὰ παραφερθῶ. Ξέρω ὅτι ἡ κα» τάρα μου θὰ μείνῃ μόνον Λόγος χωρὶς σημασία, γιατὶ ποτὲ δὲν θὰ θελήσετε νὰ » φανῆτε κατώτεροί μας... Ξέρω ὅτι θὰ θαυματουργήσετε, θὰ κάνετε τὸ πᾶν. Ξέ» ρεις ὅμως κάτι ; Ἐμεῖς ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ Α καὶ φθάσαμε στὴ μέση καὶ παρα» πάνω. Ξεκινήσαμε ὅμως πῶς ; Ξεκινήσαμε μὲ ὁδηγό μας τὸ ἄστρο τοῦ πολιτι» σμοῦ, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς κοινωνιολογικῆς ἐξυψώσεως τοῦ τόπου μας. Εἴχαμε » στὸ δύσκολο δρόμο μας ἕναν μεγάλο, ἕναν ἀνεκτίμητο σύμμαχο. Τὴν ἀγάπη τοῦ » κόσμου τῶν πόλεων, ποὺ μᾶς περιέβαλλε μὲ τόση κατανόηση, μὲ τόση ἐκτίμηση. » Καὶ ξέρεις ; Ἡ ἀγάπη τοῦ κοινοῦ εἶναι ἐκείνη ποὺ σοῦ δίνει φτερά!...

«Δώσαμε ἕνα πολύμορφο ἀγῶνα, πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Καὶ πετύχαμε. » Ὁ Ἀγῶνας μας ἦταν μιὰ ὡραία ἰδέα, μιὰ εὐγενὴς πάλη ἐναντίον τῆς παρανομίας. » Ἄκουσε τί εἰκόνα παρουσιάζει τώρα τὸ Ἀστυνομικό μας Σῶμα :

«Δόξης στάδιον μέγα,
ἄνδρα ἔργων καλῶν·
καὶ ἀρεταῖς ἐργάζεσθε
καινοτόμοι γενόμενοι».
. . . . . .
. . . . . .

» Ξέρεις τίνος εἶναι αὐτοὶ οἱ στίχοι ;

—Ναί. Εἶναι ἀπὸ τοὺς «Λόγους τοῦ Πλουτάρχου»...

«Σωστά. Ἔτσι λοιπόν, μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ καὶ μὲ τὸ ἄστρο μας γιὰ » ὁδηγό, γράψαμε μιὰ λαμπρὴ σελίδα. Κατατσακίσαμε τὸ ἔγκλημα ἀπ' ὅλες τὶς » πλευρές του, ἐξοντώσαμε κάθε ὕπουλο ἐσωτερικὸ ἐχθρό. Ξερριζώσαμε κάθε τὶ » τὸ σάπιο στὴ κοινωνία μας. Καὶ ἀφήνουμε τὴ Μεγάλη συνέχεια σὲ σᾶς. Παρα» δέξου, ὅτι τώρα θὰ συνεχίσετε σεῖς μὲ μεγαλύτερη εἰκολία. Οἱ σαπισμένες ρίζες » ξερριζώθηκαν, τὰ κακῶς κείμενα μπῆκαν στὸν ἴσιο δρόμο. Ἂν σημειώσουν ὑποτροπὴ » ὅλ' αὐτά, κάντε τὸ ἴδιο μὲ μᾶς. Χτυπῆστε τα! Μὲ ἡρωϊσμὸ χτυπῆστε τα, ἀλλὰ καὶ μὲ » εὐγένεια... Γιατί ὁ ἀγῶνας μας εἶναι πρὸ πάντων ἡρωϊκὸς καὶ **εὐγενικός!**...

» Φρόντισε νἄσαι τὸ βράδυ στὸ Τμῆμα νὰ σ' ἀποχαιρετήσω...

Τὸ βράδυ τὸν περιμέναμε ἐγὼ καὶ μερικοὶ συνάδελφοί μου στὶς σκάλες τοῦ Τμήματος. Τὸν εἴδαμε νὰ κατεβαίνῃ περήφανος, στητός, αἰσιόδοξος. Μόλις μᾶς πλησίασε καὶ ἐνῷ μᾶς ἔδινε τὸ χέρι του, τοῦ λέω :

—Βᾶλε κι αὐτὸ τὸ δεματάκι στὴ βαλίτσα σου. Εἶναι ἕνα μικρό μας δῶρο.

Ἄνοιξε τὴ βαλίτσα του γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὸ δέμα ποὺ τοῦ δώσαμε. Τό-

Ἡ μετάνοια τοῦ κομμουνιστῆ

Δεκέμβριος 195...

«...Χειμῶνας βαρύς· τὰ δέντρα, δίχως φύλλα, δίχως πουλιά, στέκουν σὰν σκιάχτρα μιᾶς νεκρῆς Πολιτείας...

Ὁ Βορηᾶς ξηναβρῆκε τὸ κέφι του καὶ βροντοφωνεῖ ἐπιβλητικὰ τὴν δύναμή του...

Τ' ἀστέρια τρόμαξαν στὴν ἀγριάδα αὐτῆς τῆς Νύχτας καὶ χάθηκαν κάπου μακρυὰ ἀπὸ τὴν θεοσκότεινη Γῆ...

Χειμῶνας βαρύς... Ὅλα ξυλιασμένα, γυμνά, σιωπηλά...

...Μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ πέντε ἄντρες καὶ τρεῖς γυναῖκες ἔχουν σχηματίσει κύκλο γύρω ἀπὸ μιὰ ἀναμμένη θερμάστρα, σὲ κάποιο «ἀρχοντικὸ» τῆς Ἀθήνας...

Συνῆλθαν σὲ συμβούλιο; Μπὰ ὄχι. Μοιάζουν σὰν νὰ συζητοῦν—πέντε ἄντρες καὶ τρεῖς γυναῖκες—ἕνας ζυγὸς ἀριθμὸς ποὺ δὲν διαιρεῖται σὲ δύο, μὰ προστίθεται στὸ ἡμερολόγιό μου σὰν μιὰ «ἐξωκοινοβουλευτικὴ σελίδα».

Στάθηκα ἐγὼ σὰν γραμματέας αὐτῆς τῆς ὅμορφης κουβέντας ποὺ λαμβάνει χώρα μέσα σὲ τοῦτο τὸ τετράγωνο δωμάτιο καθὼς ὁ Βορηᾶς δέρνει ἀλύπητα μὲ χιονοστοιβάδες τὸ τζάμι, γιὰ νὰ μᾶς ὑποχρεώσῃ νὰ τὸν προσέξουμε.

«Ἡ ζωή μας μοιάζει μὲ Θέατρο», εἶπε κάποιος.

«Καὶ παίζονται πάνω στὴ σκηνὴ της κορώνα-γράμματα οἱ ζωές μας» συμπλήρωσε ἕνας δεύτερος.

«Ἡ ζωή μας δὲν εἶναι τίποτε. Ἀρχινάει ἀπὸ τὸ χάος καὶ τελειώνει στὸ θάνατο φιλοσόφησε ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς Ἀθῖδες τῆς συντροφιᾶς.

Ὕστερα γίνηκε Σιωπή... Καὶ μονάχα τὰ ξύλα φλυαροῦσαν καθὼς ἔτριζαν στὸ τζάκι (Ἴσως νὰ συνέχιζαν τὴν σταματημένη κουβέντα μας...).

Σιωπή... Τὸ θέμα δὲν τελείωσε (Τίς ἀγορεύειν βούλεται;)

Τότε ἐλάλησεν ἐκεῖνος (ὁ... ἔξω δεξιὰ τῆς συντροφιᾶς) καὶ ἔφη τάδε :

«...Θὰ σᾶς πῶ τὴν Μοῖρα σας, δίχως ν' ἀσημώσετε. Θὰ σᾶς πῶ τὴ Μοῖρα σας καὶ τὸ ριζικό σας.

Εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ μοῖρα τῆς Πατρίδας μας ποὺ λέει κάποιο θούριο πὼς «δὲν πεθαίνει ποτέ».

Εἶμαι ἕνας ἄνδρας ὁλόϊδιος ὅπως ἐσεῖς. Μὰ κάποτε διέφερα ἀπὸ σᾶς. Ἤμουνα ἀλλοιώτικος. Ἤμουνα ὁ ἔξω ἀριστερὰ ἂς ποῦμε τῆς Ἐθνικῆς ὁμάδος τῆς Χώρας μας στὸν Ἰδεολογικὸ Τομέα.

Δὲν σκότωσα κανένα. Συχαίνουμαι τὰ αἵματα.

τε, ἔπεσαν τὰ μάτια του σὲ μιὰ φωτογραφία ποὺ ἦταν πάνω-πάνω στὴ βαλίτσα του. Τὴν πῆρε, τὴν κύτταξε καλὰ-καλὰ καὶ τὰ μάτια του βούρκωσαν. Ἔσκυψε καὶ τὴν ξανάβαλε στὴ θέση της, κλείνοντας ἀργὰ-ἀργὰ τὴ βαλίτσα του, ἱεροτελεστικά.....

«—Γειά σας παιδιά μου! Τὸ ἤξερα ὅτι ἔτσι θὰ γίνετε. Τώρα ὅμως θάχω τὴ » φωτογραφία σας καὶ θὰ σᾶς θυμᾶμαι. Καὶ ἡ ὑπόσχεσή σας θὰ μοῦ δίνῃ τὴν πιὸ » τρανὴ ἱκανοποίηση...».

Ἦταν μιὰ φωτογραφία μεγάλη, ποὺ βγάλαμε τὴν ἡμέρα τῆς ὁρκομωσίας μας στὴ Σχολὴ μαζὶ μὲ τοὺς καθηγητές μας καὶ τὸ Διοικητή μας. Κι' ἀπὸ κάτω, πρὶν τὴν κλείσουμε πρὸ ὀλίγου στὴ βαλίτσα τοῦ ἀποχωροῦντος συναδέλφου μας, εἴχαμε γράψει :

«Ἄμμες δὲ γ' ἐσσόμεθα πολλῷ κάρρονες».

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ
Ἀστυφύλαξ

Δὲν ἀναμίχτηκα μὲ τὸ Κάπα-Κάπα καὶ τὰ παρακλάδια του, πίστευα ὅμως στὴν Δικτατορία τοῦ προλεταριάτου.

Τὴν ξέρετε; Ἂν ναί, μεταφερθῆτε νοερὰ στὴν Κόκκινη Μεγάλη «Πατριδούλα» δίχως σύνορα καὶ κοινωνικὲς διακρίσεις. Ἀκοῦστε τὰ ξεφαντώματα τῆς μπουρζουαζίας καὶ τὸ ρυθμικὸ βαρὺ βῆμα ἑνὸς ὠργισμένου λαοῦ ποὺ προχωρεῖ...

Χά! Χά! Σᾶς τρόμαξα. Ἀνατριχιάσατε! Σᾶς ἦλθεν στὸ μυαλὸ ἡ κόκκινη ἐπανάσταση τοῦ Δεκεμβρίου! Γέμισεν ἡ φαντασία σας μὲ σωροὺς ἀπὸ κομμένα κεφάλια καὶ χέρια καὶ πόδια καὶ ἄλλα ἀνθρώπινα μέλη...

Ἀλλὰ μὴν τρομάζετε, καλοί μου φίλοι. Δὲν γίνεται ἐγχείρηση ἂν δὲν προηγηθῇ ἰατρικὴ διάγνωση.

Κάνω τὴν διάγνωση σὰν ἔμπειρος γιατρὸς γιατὶ ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα σὰν τέως ὁπαδὸς τῆς Λαοκρατίας.

Ἀκοῦστε... Αὐτὸ τὸ βῆμα ποὺ ἀκούγεται ἔξω στὸ δρόμο εἶναι ἑνὸς ἀστυφύλακος... Κάνει τὴν ὑπηρεσία του μέσα στὴν παγωνιά... ἴσως νηστικός, ἴσως καὶ πεινασμένος... τὴν ἴδια ὥρα ποὺ ἐμεῖς παίρνουμε τὸ τσαγάκι μας στὴ ζεστασιὰ αὐτῆς τῆς πανάκριβης θερμάστρας. Κοινωνικὴ ἀδικία, θὰ σκεφθῆτε. Κι' ἔχετε δίκηο. Τότε γιατὶ δὲν εἶναι αὐτὸς κομμουνιστής; Σᾶς ρωτῶ : Γιατί δὲν εἶναι αὐτὸς κομμουνιστής; Δὲν θέλει νὰ φτιάξῃ τὴ θέση του ;

Ἐλᾶτε πιὸ κοντά μου νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ μιὰ περιπέτεια μου ποὺ μοιάζει μὲ παραμύθι. Κι' ὕστερα πέστε μου ἂν δὲν νομίσετε ὅτι τὸ κάθε βαρὺ βῆμα αὐτοῦ τοῦ ἀστυφύλακα πῶς μοιάζει μὲ τὸ θούριο ποὺ εἶπα πάρα πάνω... ὅτι δηλαδὴ «ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει...».

Βρέθηκα κάποτε σ' ἕνα κρατητήριο. Δὲν εἶναι ντροπὴ ποὺ τὸ λέω. Μὴν κοκκινίζεται ὡραία μου δεσποινίς. Τὰ κρατητήρια καμμιὰ φορὰ διδάσκουν. Οἱ τοῖχοι τους ἀντιλαλοῦν θούρια ποὺ σὲ γεμίζουν ρίγη...

Μ' ἔπιασαν ὄργανα ἑνὸς Παραρτήματος Ἀσφαλείας ἕνα βράδυ ποὺβρεχε... ποὺβρεχε μονότονα, θἄλεγεν ὁ Γούναρης...

Γιατὶ μ' ἔπιασαν δὲν ἔχει σημασία. Πάντως οὔτε γιὰ φόνο, οὔτε γιὰ κλοπή, οὔτε γι' ἀπάτη, οὔτε γιὰ ὑπεξαίρεση. Μ' ἔπιασαν γιατὶ ἤμουν ἀνόητος. Τιμωρεῖται λοιπὸν ἡ ἀνοησία; Ὄχι! κατὰ τὸν Ποινικὸ Νόμο. Ναί! κατὰ κάποιον ἄλλον Νόμο Ὑπέρτατο ποὺ ρυθμίζει τὴν πορεία τῆς Ἱστορίας μας! Τιμωρεῖται! Συλλογιστῆτε:

Ἂν ὁ Β' ἐργατάκος ἔβαψε τὰ χέρια του μὲ αἷμα, ἐγὼ φταίω, ἐγὼ τὸν ἔστειλα στὸ βουνό, ἐγὼ τοῦ διέστρεψα τὴν ἐθνικὴ κρίση του. Ἐγὼ μὲ τὰ συγγράμματά μου γιὰ τὸν κομμουνισμό, μὲ τὰ κηρύγματά μου γιὰ τὴν 8βριανὴ Ἐπανάσταση καὶ δὲν συμμαζεύεται. Κι' ὕστερα εἶπα ὅτι συχαίνομαι τὰ αἵματα...

Γι' αὐτὸ ἤμουν ἀνόητος. Καὶ γι' αὐτὸ μ' ἔπιασαν.

Τροφοδοτοῦσα τὶς φάλαγγες τοῦ ἐχθροῦ. Στρατολογοῦσα μωρόπιστους στὶς τάξεις τῆς Κομμούνας.

Καὶ συνελήφθηκα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔγραψαν τὰ ὄργανα τῆς «Μεγάλης Πατριδούλας» ὅτι καταδιώκουμαι γιὰ τὰ...φρονήματά μου.

Ὅμως οἱ μαυροντυμένες μαννοῦλες ἐκείνων ποὺ σκοτώθηκαν γιὰ ἕνα τίποτε ἤξεραν καλὰ ὅτι σὲ μένα ταίριαζαν οἱ κατάρες τους...

Ὅταν μ' ἔπιασαν μὲ περιέλουσε κρύος ἱδρώτας. Δὲν εἶμαι δειλός. Ἀλλὰ εἶχα ἀκούσει τόσα πολλὰ γιὰ τὴν Ἀστυνομία ὥστε καὶ μόνη ἡ ἰδέα ὅτι θὰ βρισκόμουνα μέσα σ' αὐτὸ τὸ «μοναρχοφασιστικὸ» ἄντρο μὲ γέμιζε τρόμο καὶ πανικό.

Θἄτρωγα ξύλο, τὸ ἤξερα. Θὰ μ' ἄφηναν νηστικό, τὸ περίμενα. Κι' ὕστερα... κάποια ἄλλα βασανιστήρια θὰ ἔσπαζαν τὸ ἠθικό μου... Μεσσαιωνικὰ ὑπολείμματα ἑνὸς ἀπάνθρωπου φανατισμοῦ θ ἄφηναν πάνω στὸ κορμί μου ἀνεξίτηλα σημάδια

τῆς θηριωδίας αὐτῶν τῶν μαύρων καὶ σκοτεινῶν μπράβων τῆς ξενόδουλης πλουτοκρατίας».

Ὁ ἀρχιφύλακας ποὺ μ' ἔπιασε ἦταν στὴν ἡλικία μου. Παρ' ὅλον ὅτι ἦταν ὅμως ἀρχιφύλακας τὸν συμπάθησα. Μοῦ φέρθηκε σὰν φίλος, κάτι πάρα πάνω.

«Φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας» μοῦ ψιθύριζε κάποια φωνή.

«Διαλέξτε ἀπὸ πιὸ δρόμο θέλετε νὰ πᾶμε κ. Καθηγητὰ» μοῦ ἐπανέλαυε ὁ ἀρχιφύλακας «γιὰ νὰ μὴ σᾶς δοῦν τίποτε γνωστοί σας. Δὲν εἶναι τίποτε. Μὴν σπάει τὸ ἠθικό σας. Λυπᾶμε ποὺ σᾶς ὁδηγῶ στὸ Τμῆμα ἀλλὰ σὰν μορφωμένος ἄνθρωπος θὰ μὲ καταλάβετε». Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι τὸν κατάλαβα. Καὶ τὸν ἀκολούθησα μ' ἐμπιστοσύνη καὶ προθυμία ὅπως ἀκολουθῶ ἕνα φίλο μου στὸ καφενεῖο γιὰ μιὰ παρτίδα σκάκι.

Μοὺ εἶχε κάνει ἐντύπωση ὁ τρόπος του, ἡ διαυγὴς καὶ ἥσυχη φωνή του, ὁ ἀνδρισμός του, ἡ καλωσύνη του, ἡ εὐγένειά του, οἱ πολιτισμένες κινήσεις του.

Διάβολε! αὐτὸς δὲν εἶναι βασανιστής. Δὲν μοιάζει γιὰ τέτοιος!... Ὅταν μπῆκα στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ μ' ἄφησε νὰ περιμένω ὀρθὸς ἀπέναντί του γιατὶ τηλεφωνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή. (Ποιὸς ξέρει ποιὰ σκοτεινὰ σχέδια κατάστρωνε ἀπ' τὸ τηλέφωνο!!!).

Πῶς; Πῶς; Πῶς; Τί ἄκουσα; Τί εἶπε ὁ Διοικητής;;;

Περίεργο πρᾶγμα Μιλῶντας στὸ τηλέφωνο τὸν ἄκουσα νὰ λέῃ: «...Ὄχι Κώστα μου, σὲ ἱκετεύω. Μὴν κάνεις τέτοιο πράγμα. Εἶναι ἄδικο. Σκέψου τὸν Θεό. Εἴμαστε γέροι πιά. Ἂς μὴ βαραίνουμε τὴν ψυχή μας μὲ κρίματα σὰν αὐτά. Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ νὰ κατευθύνῃ τὰ βήματά σου. Σκληρὸν πρὸς κέντρα λακτίζειν...».

Ναί! Τόπε αὐτό, τόπε ὅπως σᾶς τὸ λέω. Τὸ ἄκουσα μὲ τὰ ἴδια μου ταὐτιά. Μοὐφάνηκε πῶς κάποιος σεισμὸς ἔγινε μέσα μου καὶ γρέμισε τὴν πίστη μου.

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Ἀστυνόμος ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καὶ πρὶν συνέλθω ἀπ' τὴν πρώτη κατάπληξη, ἔνοιωσα δεύτερη πιὸ ἰσχυρή, ἐνῷ ὁ σεισμογράφος τῆς ψυχῆς μου ἔδειχνε κι' ἄλλους σεισμοὺς μεγίστης ἐντάσεως κάπου γύρω στὸ ἰδεολογικὸ ὑποσυνείδητό μου.

«Γιατὶ δὲν κάθεστε κ. Καθηγητά;» μὲ ρώτησε ὅσο παίρνει πιὸ μαλακά.

«Νά... νά... καθίσω εἴπατε; Αὐτὸ δὲν εἴπατε; Ἀκριβῶς ἔτσι δὲν τόπατε κ. Διοικητά; Καλὰ δὲν ἄκουσα;... Ἐ! βέβαια! θὰ...καθίσω... Ἔπρεπε νὰ καθίσω... περίεργο πρᾶγμα ποὺ δὲν κάθισα τόσην ὥρα!!!».

Καὶ κάθησα. Φουρτούνα εἶχε ἡ ψυχή μου, καὶ γιὰ νὰ μὴν βουλιάξῃ τὸ καράβι τῆς καλῆς μου πίστης πέταξα κάποιο βάρος προκαταλήψεως καὶ ἐχθρότητος... καὶ κουβέντιασα μὲ τὸ Διοικητὴ ἥσυχα-ἥσυχα σὰν φίλος του...

Ἐκεῖνος ἀρχίνησε πρῶτος καὶ εἶπε:

«...Ἔχω διαβάσει πολλὰ βιβλία σας ὡς τώρα καὶ σᾶς θαυμάζω περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον συνάδελφό σας...». Τινάχτηκα ἀπὸ τὴ θέση μου. Ἐ! ὄχι μέχρι ἐκεῖ. Ὄχι μέχρι ἐκεῖ!... Μὲ θαυμάζει;; ἐμένα; τὸν κομμουνισταρά; Αὐτός; Ὁ Διοικητής; Τί διάβολο συμβαίνει; Τρελάθηκα;

«Καθῆστε κάτω κ. Καθηγητά» συνέχισε ἤρεμα ὁ Ἀστυνόμος...

»Μὴ σᾶς κάνει ἐντύπωση. Ἀλήθεια τόπα. Τὸ πιστεύω. Σᾶς θαυμάζω. Θέλετε νὰ σᾶς πῶ κι' ἀποσπάσματα ἀπ' τὰ βιβλία σας; Ναί!!! Σᾶς θαυμάζω. Ὡς ἄνθρωπος, ὡς συνάνθρωπός σας, σᾶς θαυμάζω καὶ σᾶς θεωρῶ πολλὰ σκαλοπάτια ἀνώτερό μου. Ἀλλὰ ὡς Ἀστυνόμος εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς συλλάβω. Τί κρῖμα ποὺ δὲν συμφωνοῦμε. Εἶχα ἀνάγκη τὴ φιλία σας... Μὰ πρέπει, εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς συλλάβω...».

«Σωστά» εἶπα μὲ μιὰ ἀπάθεια ποὺ μὲ τρόμαξε κι' ἐμένα τὸν ἴδιο.

Καὶ συνέχισα σ' ἕνα τόνο ποὺ ἄφηνε ἄτονες ὅλες τὶς μεγάλες κουβέντες τῆς ἰδεολογίας μου.

«Σᾶς καταλαβαίνω! Εἶσθε Ἀστυνόμος. Κι' ἐγὼ εἶμαι κομμουνιστής».

«Ὄχι» μὲ διέκοψεν ἀπότομα ὁ Ἀστυνόμος. «Δὲν ἔχει σημασία αὐτό. Σημασία ἔχει ποιὰ θέση παίρνετε ἐσεῖς μέσα στὴν ζωὴ τῆς Ἑλλάδος. Ἀναζητᾶτε τὴν ἀλήθεια μέσα στὸ ψέμμα καὶ χοροπαλεύετε νὰ φτειάξετε ἕνα δρόμο μέσα στὸ νερό. Στὸ κόκκινο νερὸ ποὺ μπορεῖ νἄναι καὶ αἷμα ἀνθρώπινο.

Σᾶς εἶπα πάρα πάνω ὅτι σᾶς θαυμάζω. Ναί! Ἔχετε ἕνα τρόπο ἁπλὸ καὶ ἐκφραστικὸ νὰ διατυπώνετε τὶς σκέψεις σας. Ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη σας ἐξαφανίζεται, γίνεται μικρόβιο, μέσα στὸ ἀπέραντο νεκροταφεῖο τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἀξία καὶ ὑπεραξία εἶναι γιὰ σᾶς ἕνα δόγμα. Ἀξία καὶ ὑπεραξία εἶναι γιὰ μένα ἕνα θέμα γιὰ ἔρευνα....

Ἔτσι συνέχισε τὴν κουβέντα του. Καὶ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε νὰ μὲ πείσῃ νὰ καταλάβω δύο πράγματα: 1) Ὅτι ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι λύσις, ἀλλὰ διάλυσις καὶ 2) Ὅτι ἡ Ἀστυνομία δὲν εἶναι: «μοναρχοφασιστικὸ ἄντρο» ἀλλὰ ἕνας ἀληθινὰ δημοκρατικὸς συνοικισμός... Τὸ πρῶτο μ' ἔκανε σκεφτικό. Τὸ δεύτερο μὲ γέμισε ἔκπληξη. Ὡραῖα τάλεγε. Καὶ τάλεγε ἤσυχα, χωρὶς φανατισμό. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἄκουσα. «Λυπᾶμαι», τοῦ εἶπα στὸ τέλος «ἀλλὰ δὲν συμφωνᾶμε. Αὐτὸ δὲν τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ στάση ἀπέναντί μου. Μὲ περιποιήθηκε, ὅπως θὰ περιποιόταν τὸν ἀδελφό του (τὸν ἴδιο ἀδελφό του, πού, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, τὸν εἶχαν κατακομματιάσει οἱ λαοκράτες στὴν Οὔλεν...).

Αὐτὸ μοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Ἀλλὰ τὸ μικρόβιο τοῦ Μὰρξ εἶχε δηλητηριάσει ἀνεπανόρθωτα τὸν ὀργανισμό μου. Κι' ἔτσι, παρὰ τὶς προσωρινὲς ἀντιδράσεις τῆς συνειδήσεώς μου, ἔμεινα ξανὰ κόκκινος ὅπως ἦλθα (χωρὶς νὰ κοκκινίσω καθόλου καὶ ἀπὸ ντροπὴ ὅταν μοῦφεραν στὸ κρατητήριο κουβέρτες, τσιγάρα καὶ φαγητό).

Τὸ βράδυ ὅμως δὲν κοιμήθηκα. Ὁ ὕπνος μου σταμάταγε πάντα στὰ σύνορα τῶν δύο κόσμων, κάπου ἐκεῖ στὸν 38ο παράλληλο, ποὺ δύο ἰδεολογίες εἶχαν μπλεχθῆ σὲ μιὰ θανάσιμη κι' ἐξοντωτικὴ πάλη. Κι' εἶχα μιὰ περίεργη ἐντύπωση. Ὅτι ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀστυνομίας μὲ εἶχε βάλει διαιτητὴ αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος: Νὰ σημειώνω τὰ «φάουλ» καὶ τὰ «πέναλτυ»... Δὲν ξέρω ὅμως γιατὶ (ὑπάρχουν γιατὶ ποὺ δὲν ἐξηγοῦνται) ἐνοιωθα ὅτι ἔπρεπε νὰ σφυρίζω φάουλ εἰς βάρος πάντα τῆς ὁμάδος μου. Τότε ἐπεκαλέστηκα τὴν ψυχὴ τοῦ Μάρξ. Ναρθῆ νὰ μὲ καθοδηγήσῃ καλλίτερα στὴν κομμουνιστικὴ θεωρία ποὺ περνοῦσε μιὰ ἐπικίνδυνη κρίση ἐδῶ μέσα στὸ κρατητήριο...

Ὁ δεσμοφύλακάς μου ἦταν ἕνα καλὸ παιδί. Τὸν ξέρετε κι' ἐσεῖς. Εἶναι κοντά μας καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ συνεχίσῃ ἀπὸ κεῖ ποὺ σταμάτησα ὡς ποὺ νὰ πιῶ τὸ τσαγάκι μου...».

Δεσμοφύλακάς του κεῖνο τὸ βράδυ ποῦβρεχε ἤμουν ἐγώ. Καὶ θυμᾶμαι μὲ λεπτομέρεια ὅ,τι εἶπαμε. Ὥσπου νὰ πιῇ λοιπὸν τὸ τσάϊ του πῆρα τὸ λόγο καὶ εἶπα :

«...Ναί! Ἤμουνα σκοπὸς κρατητηρίων ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Κι' ἔβλεπα ἀπ' τὴ μικρὴ τετράγωνη θυρίδα τοῦ κρατητηρίου αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ βασανίζεται. Κάποια ἰδέα τὸν κυνηγοῦσε... Κι' αὐτὸ μοὔκανε ἐντύπωση. Μοὖχαν πῆ γιὰ τὸ παρελθόν του. Κομμουνιστὴς ἰδεολόγος χωρὶς ν' ἀναμιχθῆ ποτὲ σὲ ἀντεθνικὴ ὀργάνωση. Εἶχε ὅμως γράψει κάποιο βιβλίο γιὰ τὸν κομμουνισμό, προτρέποντας τοὺς Ἕλληνας νὰ πάρουν τὰ βουνὰ βοηθῶντας τὴν ἑνοπλη ἀνταρσία.

Τί νὰ σκεπτότανε ἄραγε; Ἄξαφνα τὸν εἶδα νὰ βγάζῃ ἕνα τσιγάρο ἀπ' τὸ πακέτο του κι' ἀνάβοντας ἕνα σπίρτο τὸν φώναξα ν' ἀνάψῃ. Ἔτσι κι' ἔγινε. Μὰ ὅταν ἄναψε δὲν ἔπεσε ξανὰ στὰ ροῦχα του, μὰ στάθηκε ὄρθιος στὴν ἄκρη τῆς φυλακῆς του κυττάζοντας προσεκτικὰ τὸ καπέλλο μου.

«Μὲ συγχωρεῖς» μοῦ εἶπε σιγὰ-σιγά, σὰν νὰ μιλοῦσε μᾶλλον στὸν ἑαυτόν του «ἀλλὰ θἄθελα νἄξερα τί σημασία ἔχει αὐτὸ ποὺ ἔχεις στὸ καπέλλο σου;»

'Η ἐρώτησή του μὲ ξάφνιασε. 'Αλλὰ δὲν ἔδειξα ἔκπληξη. Τοῦ ἀπάντησα ἥσυχα : «Εἶναι τὸ ἐθνόσημο, κύριε. 'Η Κορώνα καὶ ὁ Σταυρός...».

Μὲ διέκοψε, ξαναρωτῶντας σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ κάτι καινούργιο ποὺ ἀναστάτωνε τὴν ψυχή του : «Τί εἶναι ἡ Κορώνα; Τί εἶναι ὁ Σταυρός;».

(Αὐτὴ τὴ στιγμὴ κατάλαβα πόσο ἀπαραίτητο εἶναι νὰ διδάσκεται σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς ἡ ἀστικὴ θεωρία μὲ λεπτομέρειες).

«'Η Κορώνα εἶναι τὸ σύμβολο τῆς νοικοκυρεμένης Δημοκρατίας... τῆς βασιλευομένης δηλαδή, ὅπου ἕνας βασιληᾶς, ὄχι «ἐλέῳ Θεοῦ» ἀλλὰ ποὺ ἐκλέγεται ἀπ' τὸ Λαό, στέκει σὰν μεσότοιχος ἀνάμεσα στὴν ἀναρχία καὶ τὴν νομιμότητα. Κι' ὁ Σταυρὸς εἶναι τὸ σύμβολο τῆς Θρησκείας μας, αὐτῆς τῆς πανέμορφης 'Ορθόδοξης Χριστιανικῆς Θρησκείας μας, ποὺ κατήργησε τοὺς δούλους καὶ ἐκήρυξε τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Δυὸ Σύμβολα. 'Η Κορώνα κι' ὁ Σταυρός...

Δυὸ Σύμβολα. Κι' ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι στέκεσθε φοβισμένος μπροστά τους. 'Η Κορώνα εἶναι βαρειὰ γιὰ τὸ κεφάλι σας καὶ ὁ Σταυρὸς βαρὺς γιὰ τοὺς ὤμους σας...

"Ομως θυμηθῆτε... κάποτε... στὰ παιδικά σας χρόνια... κάποια γλυκειὰ μανούλα σᾶς ἔβαζε νὰ γονατίσετε κάθε βράδυ μπροστὰ σ' ἕνα παληὸ εἰκόνισμα καὶ ταπεινὰ νὰ προσευχηθῆτε στὸν Καλό της, ποὺ ἦταν καὶ δικός σας Καλὸς Χριστούλης ἔτσι ὅπως τὸν βλέπατε στὰ παιδικά ὄνειρά σας νὰ σᾶς χαμογελάῃ στοργικά...

Θυμηθῆτε ἐκεῖνα τὰ χρόνια τὰ παληὰ κι' ἀγαπημένα...ὅταν πρωτομπαίνατε δειλὰ-δειλὰ στὸ κατῶφλι τῆς Ζωῆς σὰν νέος... Πόση Γαλήνη, πόση Εὐτυχία νοιώθατε ὅταν μπορούσατε ν' ἀντικρύζετε τοὺς ἄλλους μὲ βλέμμα ἀθῷο καὶ τίμιο...

Θυμηθῆτε... Πόσο σίγουρος εἴσαστε ΤΟΤΕ γιὰ τὸν ἑαυτό σας καὶ γιὰ τὸ μέλλον σας... Πόσο αἰσιόδοξος ξεκινούσατε γιὰ νὰ φτειάξετε τὴν ζωή σας... Πόσα ὄνειρα!... Πόση ζεστὴ Πίστις!...

"Ολα αὐτὰ σᾶς τὰ γκρέμισεν ὁ Βορηᾶς...

Καὶ νοιώθετε τὴν Ψυχή σας διψασμένη γι' ἀγάπη καὶ ζεστασιά... Κρυώνετε κ. Καθηγητά. Κρυώνετε μέσα στὸ ἀπέραντο μῖσος ποὺ σᾶς τύλιξαν, αὐτοὶ ποὺ ἔχουν γιὰ Θρησκεία τους ΤΟ ΜΙΣΟΣ...

Εἶναι μεγάλο πρᾶγμα, κύριε, νἄχῃ κανεὶς τὴν Συνείδησή του ἥσυχη καὶ τὴν καρδιά του καθαρή... Σᾶς μιλῶ μὲ ὅλον μου τὸν σεβασμό. Τὰ λόγια μου βγαίνουν ἀπὸ τὴν καρδιά μου ποὺ νοιώθει γιὰ σᾶς τὴν ἴδια ἀγάπη ὅπως καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους... 'Εγὼ δὲν εἶμαι πλούσιος. 'Ακοῦστε τὴν φωνή μου. "Ενα φτωχόπαιδο εἶμαι ποὺ δουλεύω πολὺ σκληρὰ γιὰ νὰ ζήσω καὶ νὰ σπουδάσω. Θὰ μείνω ὅλη τὴ νύχτα ἄϋπνος χωρὶς νὰ ἔχω νὰ φάω τίποτε. Οὔτε τσιγάρο δὲν ἔχω νὰ καπνίσω γιατὶ στὸ τέλος τοῦ μηνὸς μένουμε πάντα χωρὶς λεπτά. Τὸ πρωῒ δὲν θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ... Θὰ πάω νὰ δώσω τμηματικὲς ἐξετάσεις στὸ Πανεπιστήμιο. Μὰ σᾶς ὁρκίζουμε στὸ Θεὸ ποὺ πιστεύω εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν ζωή μου. Κι' ὅταν τὸ βράδυ ξαπλώσω στὸ κρεβάτι μου νοιώθω τὴν ψυχή μου χαρούμενη καὶ τὴν καρδιά μου καθαρή. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ΜΟΝΗ προϋπόθεσις τῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας, ὅπως τὴν καταλαβαίνουμε ἐμεῖς ποὺ δίνουμε τὴν ζωή μας γιὰ τὴν χαρὰ τῶν ἄλλων...

"Ομως γιατί κι' ἐσεῖς δὲν τινάζετε τὸν ζυγὸ ποὺ σᾶς ἔβαλαν αὐτοί; Σπᾶστε λοιπὸν τὶς ἁλυσσίδες σας. Τί Καθηγητὴς εἶστε ποὺ δέχεστε νὰ σᾶς τυραννοῦν οἱ τύψεις χωρὶς νὰ ἔχετε τὴν δύναμη νὰ τὶς ἀποτινάξετε; Θέλετε νὰ ζῆτε κηνυγημένος; Νὰ σᾶς μεταφέρουν ἀπὸ ἐξορία σὲ ἐξορία γιὰ ἕνα καταραμένο ψέμμα ποὺ κι' ἐσεῖς δὲν τὸ πολυπιστεύετε πιά;

Κε Καθηγητὰ γιατί οἱ σύντροφοί σας σφάξανε ἀπάνθρωπα τόσους συναδέλφους μου στὸ ἐφιαλτικὸ ἐκεῖνο κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου; Γιατί μᾶς δολοφόνησαν μὲ σαδισμὸ τὴν ὥρα ποὺ ἐμεῖς κάναμε ἁπλῶς καὶ μόνον τὸ καθῆκον μας ἀπέναντι τῶν τυνανθρώπων μας; Καὶ τὰ παιδάκια σας;... Τὰ δυὸ παιδάκια σας ποὺ, ὅπως ἔμαθα,

τὰ λατρεύετε; αὐτὰ τὰ ἀθῶα ἀγγελούδια τί σᾶς φταῖνε ποὺ τὰ τυρανᾶτε ἔτσι; Τὰ παιδάκια σας. Κε Καθηγητά, πῶς τὰ ἀναθρέψατε; Μὲ μῖσος; Τὰ μαθαίνετε νὰ μισοῦν τὴν Κοινωνία; Τὰ διδάσκετε νὰ δυστυχήσουν ὅπως ἐσεῖς;...».

Τινάχτηκεν ἀγριεμένος καὶ φώναξε :

«Μὴν ἀνακατεύεις τὰ παιδιά μου σ' αὐτὴ τὴν συζήτηση. Στὸ ἀπαγορεύω. Καὶ συνέχισε πολὺ σιγὰ σκύβοντας τὸ κεφάλι :

Καὶ τὰ δυὸ παιδιά μου ἀνατράφηκαν ὅπως ἐσύ. Μὲ τὴν Κορώνα καὶ τὸν Σταυρό...».

Πρόδωσε ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὸ Μεγάλο Μυστικό του...

«Ὥστε» συνέχισα πιὸ δυνατά «ὥστε καταδικάζετε τὴν θεωρία σας. Καὶ τὴν διώχνετε μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Τὴν φυλᾶττε ὅμως γιὰ τοὺς ξένους, γιὰ ὅσα «κορόϊδα» σᾶς πιστεύουν. Ἐνῶ τὰ παιδιά σας τὰ μαθαίνετε ν' ἀγαποῦν τὸν Θεὸ (τὸ ΟΠΙΟ ΤΟΥ ΛΑΟΥ) καὶ τὸν Βασιληᾶ (τὸν ἀρχηγὸ τῆς μαύρης ξενόδουλης ἀντίδρασης)... Γιατί δὲν θέλετε νὰ παραδεχθῆτε τὸ λάθος σας; Γιατὶ δὲν ἔχετε τὴν δύναμη νὰ τὸ ὁμολογήσετε; Γιατί δὲν προφυλάγετε τόσα καὶ τόσα παιδάκια, ὅπως τὰ δικά σας ἀπὸ τὸ διαβολικὸ ἀγγάλιασμα τῆς κομμουνιστικῆς ἀπάτης; Δὲν δέχεστε νὰ μολύνετε τὰ παιδιά σας μ' αὐτό τὸ μικρόβιο. Δὲν θέλετε νὰ γίνουν ὅπως αὐτοὶ ποὺ πῆραν τὰ βουνὰ κλέβοντας, δολοφονῶντας καὶ ἀτιμάζοντας παρθένες... Ἀνέχεστε ὅμως ἐσεῖς ὁ Σοφὸς Καθηγητὴς νὰ γίνωνται τὰ παιδάκια τοῦ ἄλλου κόσμου θύματα μιᾶς ἐθνοκτόνας Ἰδέας...».

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Καθηγητὴς εἶχε πιῇ τὸ τσαγάκι του. Καὶ μὲ διέκοψε. Ἄναψα τότε ἕνα τσιγάρο, ξαπλώθηκα ἀναπαυτικὰ στὴν πολυθρόνα μου, κι' ἐνῷ ἀκούστηκε γιὰ τέταρτη φορὰ τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ σκοποῦ ἀστυφύλακα. Ἐκεῖνος συνέχισε, κυττάζοντας τὴ φωτιὰ μὲ γυρισμένες σὲ μᾶς τὶς πλάτες του :

«...Ἔτσι ἕνας Ἀστυνόμος κι' ἕνας ἀστυφύλακας κατάφεραν τὰ πρῶτα ἀποφασιστικὰ πλήγματα στὴν θεωρία ποὺ πίστευα. Ὁ Ἀστυνόμος ἀντέκρουσε ἕνα-ἕνα τὰ ἐπιχειρήματά μου μὲ στατιστικές, μὲ γεγονότα, μὲ λογική... κι' ὁ ἀστυφύλακας ξύπνησε τὸν κοιμισμένο αἰσθηματικό μου κόσμο, ἄγγιξε δίχως φιλοσοφίες, λεπτά, προσεκτικά, ἀνθρώπινα τὶς πιὸ λεπτὲς χορδὲς τῆς καρδιᾶς μου... Μοῦ θύμησε τὰ παιδικά μου χρόνια... τὴν μάννα μου... Θεός σ' χωρέσ' την!!! Ὕψωσε μπροστά μου μιὰ παμμέγιστη εὐθύνη...Ἀνακάτεψε καὶ τὰ παιδάκια μου, τ' ἀγγελούδια μου, μέσα στὸ βρώμικο περιβάλλον τῆς Λαοκρατίας...Καὶ ταράχτηκα.

Κι' ὅλα αὐτὰ δὲν λέχτηκαν μὲ πεῖσμα, μὲ φανατισμό. Εἰπώθηκαν ἁπλά, μὲ συμπόνια, μὲ ἀγάπη, μὲ σεβασμὸ στὸ πρόσωπό μου, μὲ κατανόηση. Καὶ ἡ τελικὴ μεταστροφή μου καὶ ἡ μεγάλη ἀπόφασή μου νὰ ἀπαρνηθῶ τὶς ἀρχές μου καὶ νὰ ζήσω σὰν ἄνθρωπος κοντὰ στὰ παιδιά μου ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς προσεκτικῆς συμπεριφορᾶς τους. Δὲν μὲ ἔδειραν, δὲν μὲ κακομεταχειρίστηκαν κι' ἂς ἤμουνα ὁ χειρότερος ἐχθρός τους. Μὲ τάϊσαν, μοῦ φέρανε κουβέρτες, μοῦ πρόσφεραν τσιγάρα, κράτησαν ψηλὰ τὴ θέση μου καὶ τὴν ἀξία μου... Μὲ περιποιήθηκαν... Καλλίτερα νὰ μὲ εἶχαν δείρει. Θἄχα τότε μιὰ δικαιολογία, θὰ γινόμουνα ἥρωας καὶ μάρτυρας. Ἐνῷ τώρα.. Ἡ συνείδησή μου εἶχε ἐπαναστατήσει...

«Τί σόϊ ἄνθρωποι εἶναι αὐτοί;» ρωτιόμουν κάθε τόσο..

Πόσο μεγαλεῖο κρύβεται μέσα στὶς ψυχές τους!

Ξανάφερα στὸ μυαλό μου τὰ λόγια τους καὶ νόμιζα ὅτι ἔπρεπε νὰ ντρέπουμαι ποὺ μέχρι σήμερα ἤμουν ἐχθρός τους...

«Κε Καθηγητὰ δὲν ἔχετε δίκηο. Ἀπατηθήκατε. Ὁμολογῆστε το. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι μιὰ ἀνόητη θεωρία ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ στὴ γῆ.....»

Αὐτὰ τὰ λόγια ἐρχότανε κάθε τόσο στὸ μυαλό μου γιὰ νὰ ζητήσουν τὴν πίστη μου ἐπὶ πίνακι. Λίγο ἔλλειψε νὰ ὑποκύψω διότι εἶχα νικηθῇ ἰδεολογικά. Ἀλλὰ δὲν ὑπέκυψα. Δὲν ὑπέγραψα δήλωση μετανοίας. Ὁ ἐγωϊσμός μου μὲ κατέστρεψε.

Καὶ σὲ τρεῖς μέρες τράβηξα τὸ ταξίδι τῆς ἐξορίας. Σὲ κάποιο νησάκι τοῦ Αἰγαίου... Τὸ θυμᾶμαι καὶ μελαγχολῶ καὶ ὀργίζουμαι καὶ χαίρουμαι καὶ δὲν ξέρω ποιὸ αἴσθημα πρέπει νὰ νοιώσω. Γιατὶ ἐκεῖ μέσα συνάντησα τὴν καταστροφὴ καὶ σώθηκα. Θἄπρεπε νὰ μελαγχολήσω γιὰ τὰ ἐρείπια ποὺ ἀντίκρυσα; Θἄπρεπε νὰ ὀργισθῶ γι' αὐτοὺς ποὺ πρόδωσαν ὄχι μόνον τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Θρησκεία τους ἀλλὰ καὶ τὸν ἀνθρωπισμό τους; ἢ μᾶλλον θἄπρεπε νὰ χαρῶ γιατὶ ἐκεῖ πῆρα τὴν ὁμορφη ἀπόφαση νὰ σώσω τὸν ἑαυτό μου καὶ τὰ παιδιά μου; Δὲν ξέρω ποιὸ εἶναι τὸ καθῆκον μου, ξέρω ὅμως, τώρα πιά, πόσο εἶχε δίκηο ἐκεῖνος ὁ Ἀστυνόμος ὅταν μοῦλεγε: «Δὲν τοὺς ξέρετε στὴν πράξη, τοὺς φαντάζεστε ἀπὸ τὰ βιβλία...

Θ' ἀλλάζατε γνώμην ἂν ἐπικρατοῦσαν καὶ τοὺς γνωρίζατε ἀπὸ κοντά».

Ναὶ! Ναί! Τοὺς γνώρισα στὴν Ἐξορία καὶ τοὺς ἀηδίασα σὰν βρωμερὰ ὄντα. Βρῆκα κοντά τους μιὰν ἀπάτη, μιὰν ἀτέλειωτη προδοσία. Βρῆκα τὸ ἔγκλημα. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴ βιτρίνα τοῦ λαϊκοῦ ἀγῶνα βρῆκα τὸ μῖσος τοῦ Λαοῦ. Ὁ κομμουνισμὸς ὁ ἴδιος μὲ τὰ χέρια του σκότωσε μέσα μου τὸν κομμουνισμό, καὶ ξέθαψε ἀπὸ τὰ ἐρείπια τὴν Κορώνα καὶ τὸν Σταυρὸ τοῦ δεσμοφύλακά μου στὸ Τμῆμα. «Τί θέση ἔχεις ἐσύ, σοφὲ καθηγητή;» , μοῦ φώναζε κάθε τόσο ὁ ἑαυτός μου, «ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς λῃστές»;

Σιγὰ—σιγὰ ἡ ἀηδία μου μεγάλωνε καὶ ἕνα βράδυ δὲν κρατήθηκα, καὶ εἶπα σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς καθοδηγητάς. «Γιὰ σταθῆτε. Γιατὶ μοῦ φέρεστε ἔτσι ἐσεῖς ποὺ γιὰ χάρη σας ἐξωρίστηκα καὶ ἔκλεισα τὸ σπίτι μου; Στὸ Τμῆμα ποὺ μ' ἔπιασαν μοῦ φέρθηκαν τίμια, πολιτισμένα. Μὲ σεβάστηκαν. Μὲ τάϊσαν. Μὲ σκέπασαν. Μοῦ δώσανε τσιγάρο. Μοῦ μίλησαν σὰν ἄνθρωποι πρὸς ἄνθρωπο. Δὲν μὲ βασάνισε κανένας. Δὲν μὲ τυράννησε. **Ἐκεῖνοι εἶναι οἱ πραγματικοὶ ὑπηρέτες τοῦ Λαοῦ καὶ ἐκείνων ἡ Δημοκρατία εἶναι ἀληθινή.**

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μὲ δείρουν μέχρι ποὺ μὲ πλήγωσαν πολύ. Τὴν ἄλλη μέρα ἔγραψα στὸν Ἀστυνόμο καὶ τοὔστειλα καὶ μιὰ δήλωση μετανοίας. Ὁ ἐγωϊσμός μου εἶχε χαθῆ. Καὶ στὴ θέση του εἶχε στηθῆ ἡ Ἀξιοπρέπειά μου ποὺ κηλιδώθηκεν ἀνεπανόρθωτα ὅσο ἔζησα κοντὰ σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγύρτες.

Σὲ λίγο καιρὸ γύρισα σπίτι μου. Καὶ μοῦ φάνηκεν ὅτι, καθὼς ἀγγάλιαζα τὰ παιδιά μου, ὁ Χριστὸς στὸ εἰκονοστάσι μὲ εὐλογοῦσε.

Αὐτὴ εἶναι ἡ περιπέτειά μου. Καὶ γι' αὐτὸ σᾶς εἶπα ὅτι τὰ κρατητήρια διδάσκουν καμμιὰ φορά. Ἐμένα πάντως μὲ δίδαξαν τὴν ἀλήθεια. Κι' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

Ἀλλὰ ἀκοῦστε πάλι τὸ βῆμα τοῦ σκοποῦ ἀστυφύλακα στὸ δρόμο καὶ πέστε μου ἂν δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ὡραιότερος φύλακας τῆς **Δημοκρατίας μας**».

Ἕνας Ἀστυφύλακας

Σ.Κ.Π.

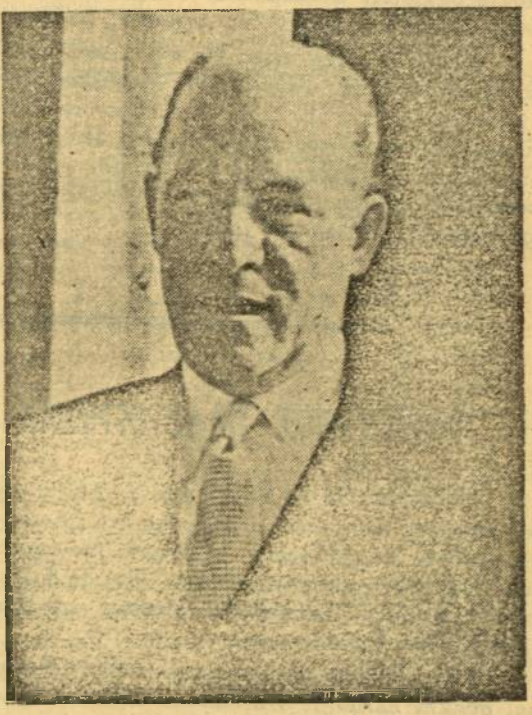
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Ο ΝΕΟΣ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

(ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ)

Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως Στρατάρχης **Ἀλέξανδρος Παπάγος** κατὰ τὸν ἀνασχηματισμὸν τῆς Κυβερνήσεώς του, ἀνέθεσεν τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἐσωτερικῶν (Δημοσίας Ἀσφαλείας) εἰς τὸν γνωστὸν καὶ δεδοκιμασμένον πολιτικὸν ἄνδρα, τὸν βουλευτὴν **κ. Εὐάγγελον Καλαντζῆν.**

Ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία γνωρίζει καλῶς τὰς πολλαπλὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας ὁ κ. Καλαντζῆς ἔχει προσφέρει εἰς τὴν πατρίδα, τόσον κατὰ τὴν εἰρηνικὴν πρὸ τοῦ πολέμου περίοδον, ὅσον καὶ κατὰ τὰς χαλεπὰς ἡμέρας τῆς μαύρης δουλείας, καὶ τῆς κομμουνιστικῆς συμμοριακῆς ἐπιβουλῆς κατὰ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Χώρας. Προικισμένος μὲ πλουσίαν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν, μὲ εὐρυτάτας ἐγκυκλοπαιδικὰς γνώσεις καὶ μὲ ἀρίστην πολιτικὴν κατάρτισιν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ τῇ Ἀλλοδαπῇ Πανεπιστήμια, ἐχρησιμοποιήθη λίαν ἐνωρὶς ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1935 εἰς σοβαρωτάτας διοικητικὰς θέσεις, διατελέσας ἀλληλοδιαδόχως, Νομάρχης Καβάλλας, Γενικὸς Γραμματεὺς Διοικήσεως Θράκης καὶ ἀκολούθως Ὑπουργὸς Γενικὸς Διοικητὴς Θράκης.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Αἱ διώξεις τούτου ὑπὸ τῶν Γερμανῶν κατὰ τὴν κατοχὴν καὶ αἱ ταλαιπωρίαι εἰς ἃς ὑπεβλήθη δὲν τὸν ἐπτόησαν, ἀπ' ἐναντίας ὤθησαν τοῦτον εἰς Πατριωτικὴν ἔξαρσιν, ὥστε νὰ καταταγῇ εἰς ὁμάδα Ἐθνικῶς δρώντων ἀνταρτῶν καὶ νὰ προσφέρῃ ὑψίστας ὑπηρεσίας εἰς τὰς Συμμαχικὰς Ὑπηρεσίας μεθ' ὧν ἐτέλει εἰς συνεχῆ ἐπαφήν.

Ἡ ἔντονος αὐτὴ πατριωτικὴ δρᾶσις του, ἐξήγειρε τὸ μῖσος τῶν κομμουνιστῶν οἵτινες, πρὶν ἀκόμη ἔλθει ἡ εὐλογημένη ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὰ Γερμανικὰ Ἔς—Ἔς ἐπεδίωξαν τὴν διὰ παντὸς τρόπου σύλληψιν καὶ ἐξόντωσίν του, πρᾶγμα ὅμως τὸ ὁποῖον δὲν ἐπέτυχαν.

Κατὰ τὸν ἀπαίσιον κόκκινον Δεκέμβριον τοῦ 1944 προεγράφη ἐκ τῶν πρώτων ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν, ἀλλὰ καὶ πάλιν διέφυγε τὴν σύλληψιν καὶ οὕτω κατὰ τὸν Δεύτερον γῦρον τοῦ συμμοριτοπολέμου 1947—1949, προσέφερεν ἐκ νέου τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν Πατρίδα.

Αὐτὰ τὰ πνευματικά, ἠθικά, πατριωτικά, καὶ χριστιανικὰ προσόντα ἐκτιμῶντες οἱ συμπολῖται του, τὸν ὑπέδειξαν καὶ τὸν ἐξέλεξαν μὲ καταπληκτικὴν πλειοψηφίαν ὡς ἀντιπρόσωπόν των εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1950, 1951 καὶ 1952.

Ἡ Ἐθνικὴ ὅμως δρᾶσις τοῦ κ. Καλαντζῆ δὲν περιορίσθη ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος διότι λίαν ἐνωρὶς ἦτοι τὸ ἔτος 1927 μεταβὰς εἰς Η.Π. τῆς Ἀμερικῆς, ὄχι μόνον ἐμελέτησεν τὸν τρόπον τῆς δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς ζωῆς τῆς μεγάλης αὐτῆς Δημοκρατικῆς Χώρας, ἀλλὰ καὶ κατέβαλεν ἐξαιρετικὰς προσπαθείας διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν Ἀμερικανῶν. Σχετικὰ ἐμπεριστατωμένα ἄρθρα του ἐδημοσιεύθησαν τότε εἰς τὴν μεγάλην Ἐφημερίδα «ΑΤΛΑΝΤΙΣ» ἐν Ἀμερικῇ καὶ εἰς τὴν Ἐφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀναγνώρισις δὲ τῶν προσπαθειῶν του τούτων ὑπῆρξεν ἡ ἐκλογή του τότε ὡς ἀντιπροέδρου τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Συνδέσμου.

Μὲ αὐτὸν λοιπὸν τὸν ὑπέροχον πνευματικόν, ἠθικοκοινωνικὸν καὶ πατριωτικὸν ἐξοπλισμὸν ἀναλαμβάνει ὁ κ. Εὐγ. Καλαντζῆς τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ἤτοι τὴν διαχείρισιν τῆς Δημοσίας Τάξεως καὶ Ἀσφαλείας τῆς Χώρας.

Ἡμεῖς ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, ἥτις εἶναι ἐντεταλμένη διὰ τὴν τήρησιν τῆς Τάξεως καὶ Ἀσφαλείας ἐν τῇ Πρωτευούσῃ καὶ εἰς τρεῖς ἄλλας μεγάλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος θεωροῦμεν τιμητικὴν διὰ τὸ Σῶμα μας τὴν ἀνάθεσιν τοῦ λεπτοτάτου τούτου ἀξιώματος τῆς Πολιτείας εἰς ἔξοχον ἄνδρα, ὡς ὁ κ. Καλαντζῆς καὶ τὸν διαβεβαιοῦμεν ὅτι, θὰ μᾶς εὕρῃ πάντοτε ἑτοίμους διὰ πᾶσαν θυσίαν προκειμένου νὰ προασπίσωμεν τὴν Ἀσφάλειαν τῆς Χώρας καὶ δι' αὐτῆς τὸν Ἑλληνο-Χριστιανικὸν Πολιτισμόν μας.

Ν. Α.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ[1]

Ὁ 23ετὴς Τζὰκ Μώαν, ἀπὸ τὸ Λὴντς τῆς Ἀγγλίας, ἦτο ἕνας πτωχὸς ἀστεγος ἐργάτης, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος ἦτο ἔγκυος καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον εἶχεν ἀνάγκην ἀμέσου περιθάλψεως. Ὁ Μώαν ὑπελόγισεν ὅτι τοῦ ἐχρειάζοντο περίπου 300 λίραι διὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα σπιτάκι. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον ν' ἀποκτήσῃ τὸ ποσὸν αὐτὸ διὰ τῆς ἐργασίας του, ἀπεφάσισε νὰ...κατασκευάσῃ ὁ ἴδιος τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἔλλειπαν.

Ἔπειτα ἀπὸ πολύμηνον νυκτερινὴν ἐργασίαν μὲ ἁπλῆν πέννα χαρτογράφου καὶ σινικὴν μελάνην, ὁ Μώαν κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ 62 χειροποίητα χαρτονομίσματα τῶν 5 λιρῶν. Παρ' ὅλον ὅτι τὰ χαρτονομίσματα αὐτὰ ἦσαν σχεδιασμένα μὲ τὸ χέρι, ἡ τελειότης των ἦτο τόση, ὥστε ἠμποροῦσαν νὰ ἐξαπατήσουν καὶ τὸν πλέον πεπειραμένον τραπεζίτην.

Ὅταν ὁ Μώαν συνελήφθη (ἡ παραχάραξίς του ἀνεκαλύφθη τυχαίως), εἶπεν εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς μὲ πολλὴν μετριοφροσύνην, ὅτι ὁ καθεὶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμε καὶ αὐτός. Κατὰ τὴν δίκην του, ἕνας ἀστυνομικὸς κατέθεσεν ὅτι τὰ χαρτονομίσματά του, ἦσαν τόσο τέλεια, ὥστε θὰ χρειασθῇ νὰ παρέλθῃ ἀρκετὸς καιρός, μέχρις ὅτου ἀνευρεθοῦν τὰ 5 ὑπολειπόμενα ἐκ τῶν 62, τὰ ὁποῖα κατεσκεύασε.

Τὸ δικαστήριον ὅμως κατεδίκασε τὸν περίεργον αὐτὸν καλλιτέχνην—ὁ ὁποῖος θὰ ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰ διαπρέψῃ ὡς χαράκτης μᾶλλον παρὰ ὡς...παραχαράκτης—εἰς φυλάκισιν 5 ἐτῶν.

---

1. Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς Ἐφημερίδος «Καθημερινὴ» τῆς 23-11-54.

ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

15 τοῦ Νοέμβρη 1929

Τρόμαξα πολὺ τὸ περασμένο βράδυ, γιατὶ νόμισα πῶς μοῦκλεψαν τὸ ἡμερολόγιό μου. Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο ν' ἀφήσω κι' αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο εἶναι ἡ διαθήκη μου, ποὺ θέλω νὰ διαβαστῇ μετὰ τὸ θάνατό μου. Βρίσκω μερικὰ ἄσπρα κομμάτια ἀπὸ κουρελόχαρτα καὶ τρέμοντας γράφω σ' αὐτά, ὅσες σκέψεις μοὺ ἔρχονται στὸ νοῦ. Γράφω τοὺς πόνους μου. Δὲν ξέρω καλὰ-καλὰ καὶ γὼ τὶ γράφω. Τὰ μαζεύω ὕστερα καὶ τὰ κρύβω σὲ μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο, πίσω ἀπὸ τοὺς ρόλους τὸ χαρτί, ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὶς ἐφημερίδες. Χθὲς τὸ βράδυ πῆγα νὰ δῶ ἂν εἶναι στὴ θέση τους τὰ χαρτιὰ μου καὶ βλέπω, πὼς εἶχαν σηκώσει ὅλους τοὺς μεγάλους χάρτινους ρόλους ἀπὸ τὸ χαρτὶ ποὺ ἔκρυβαν τὴν τρύπα τοῦ τοίχου, ὅπου εἶχα τὰ γραψίματά μου. Τρόμαξα πολύ.... Πάγωσα ὁλόκληρος. Προχώρησα σιγὰ-σιγά, σὰν ἐκεῖνον ποὺ περιμένει νὰ δῇ κάτι τρομερὸ κι' ἔβαλα τὸ χέρι μου στὴν τρύπα.... Ἀνάσανα. Ἦταν στὴ θέσι τους τὰ παληόχαρτά μου. Δὲν χάθηκε τίποτε. Χά! Χά! Χά! Γελοῦσα τώρα γιὰ τὸ φόβο μου αὐτό. Σὰν τὶ νὰ ἔχω γράψει; καὶ τὶ ἐνδιαφέρον μποροῦν νὰ ἔχουν αὐτὲς οἱ ἀνοησίες γιὰ τοὺς ἄλλους ποὺ περνοῦν ἀδιάφορα. Ξέρω καὶ γώ; Γράφω ἀπὸ μιὰ εὐχαρίστηση ποὺ βρίσκω νὰ ἐπαναλαμβάνω κάτι ποὺ ἀφορᾷ ἐμένα, καὶ κανένα ἄλλο. Ἔτσι εἶναι ὁ ἄνθρωπος πλασμένος. Καὶ στὴν δυστυχία του, εἶναι ἐγωϊστής. Τοῦ φαίνεται ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν ἀξίζουν νὰ πονοῦν ὅπως αὐτός· νομίζει πὼς μόνος αὐτὸς εἶναι τόσο δυνατός, ὥστε νὰ ὑποφέρῃ γιὰ κάτι ποὺ δὲν μπόρεσε ἀκόμη νὰ καθορίσῃ. Ἔκρυψα πάλι μὲ προσοχὴ τὰ παληόχαρτά μου καὶ βγῆκα ἔξω στὴ στοά. Ἦταν ἀργὰ καὶ πολὺ λίγοι ἐργάτες εἶχαν ἀπομείνει μέσα στὴ στοά. Μόνον οἱ ἀλῆτες εἶχαν μαζευτῇ κάτω ἀπὸ μιὰ πόρτα καὶ ἦσαν σωριασμένοι ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο γιὰ νὰ ζεσταθοῦν. Τοὺς πλησίασα καὶ εἶδα πὼς ὅλοι τους ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ κρύο. Ἀλοίμονο! Φαίνεται πὼς ὅλοι εἴμαστε κολασμένοι. Διανοήθηκα πὼς οἱ λαθρέμποροι δὲν ἔφεραν τὸν τελευταῖο καιρὸ ναρκωτικὸ γιατὶ τοὺς κυνηγάει ἡ Ἀστυνομία. Ἔ! Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ μᾶς κάνῃ ὅλους μανιακούς. Μόλις τὸ ἄκουσα τρόμαξα καὶ ἀσυνείδητα ἔφυγα βιαστικὸς καὶ πῆγα σ' ἕνα καφενεδάκι, ποὺ εἶναι στὴν παληὰ Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος. Ἄνοιξα καὶ μπῆκα μέσα. Κανεὶς δὲν μὲ καλησπέρισε· μόνο κάποιος κινήθηκε λίγο κι' ἔκαμε τόπο γιὰ νὰ καθήσω καὶ γὼ κοντὰ στὸν τοῖχο.

Πρώτη φορὰ πήγαινα ἐκεῖ, γιατὶ καθὼς μοῦ εἶπαν θὰ εὕρισκα ναρκωτικό. Μοῦ φάνηκαν ὅλα περίεργα κεῖ μέσα.

Ὁ προϊστάμενος ποὺ τὸν φώναζαν οἱ ἄλλοι Παναγιώτη καθόταν σταυροχέρι πεσμένος πάνω στὸν πάγγο μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο στὸ στῆθος του. Ἀνασήκωσε λίγο τὸ κορμί του καὶ μὲ κύτταξε κουρασμένα καὶ ὕστερα πῆρε πάλι τὴν ἴδια στάσι. Τὸν πρόσεξα καλὰ γιατὶ στεκόταν πλάγι στὴ λάμπα. Ἡ λάμπα αὐτὴ ἔκαιγε μὲ πετρέλαιο καὶ στηρίζονταν πάνω σ' ἕνα ἄγαλμα ποὺ παρίστανε μιὰ γυναῖκα. Τὰ μάτια τοῦ Παναγιώτη ἔμοιαζαν σὰν Κινέζου, τὰ χείλη του ἦταν κρεμασμένα καὶ

μιὰ κιτρινάδα πάνω στὸ πρόσωπό του τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν ζωντανὸς πεθαμένος. Ἕνα κασκὸλ ἔσφιγγε τὸ λαιμό του καὶ κάπου-κάπου ἔλεγε δυὸ λόγια σ' ἕνα παιδὶ μικρό, Γιάννη, ποὺ φαίνονταν πὼς ἦταν ὁ ὑπάλληλος. Ἡ φωνή του ἔμοιαζε σὰν νὰ βγαίνῃ ἀπὸ μνῆμα. Μ' ἔπιασε κείνη τὴ στιγμὴ μιὰ ἀνατριχίλα καὶ θέλησα νὰ βγῶ ἔξω, ἀλλὰ πάλι καρφώθηκα στὸ κάθισμα. Ἔβηξα λίγο γιατὶ πονοῦσε τὸ στῆθος μου κι' ἔκανα νόημα στὸ μικρὸ νὰ ἔρθῃ σὲ μένα. Τοῦ ξεῖπα νὰ μοῦ κάνῃ ἕνα

Πῆγα σ' ἕνα καφενεδάκι, ἄνοιξα καί μπῆκα μέσα· μοῦ εἶπαν πὼς ἐκεῖ θά εὕρισκα ναρκωτικό.

καφὲ μιλῶντας πολὺ σιγά, ἄθελά μου, γιὰ νὰ μὴ ταράζω τὴ νέκρα ποὺ κρατοῦσε κεῖ μέσα. Τὸ παιδί, ποὺ ἦτανε κι' αὐτὸ χλωμὸ κι' εἶχε τὸ κορμί του σκεπασμένο μὲ μιὰ ἀθλητικὴ φανέλλα, μὲ κύτταξε περίεργα κι' ἀμέσως πῆγε στὸ ἀφεντικό του, ποὺ καὶ κεῖνο ἔρριξε μιὰ ματιὰ σὲ μένα σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὲ ρωτήσῃ κάτι. Ὕστερα πῆγε στὸν πάγγο κύτταξε τὸ καφεκοῦτι καὶ γυρνῶντας σὲ μένα μοῦ λέει. «Φίλε μου μόλις σώθηκε ἡ ζάχαρι. Ἀργότερα θὰ πάρουμε».

Ἀλήθεια!... Τότε ἀντελήφθηκα πὼς ὅλοι κεῖνοι, ποὺ κάθονταν γύρω δὲν εἶχαν τίποτε μπροστά τους, μήτε καφέ, μήτε πιοτό. Ἀλλὰ μήτε καὶ ἡ φωτιὰ ἔκαιγε στὸ τζάκι. Πρώτη μου φορὰ βρέθηκα στὸ κέντρο αὐτὸ καὶ ὅπως κάθε νέο πρᾶγμα μᾶς τραβάει κάπως, ἔτσι κι' ἐγὼ συμμαζεύτηκα ἐκεῖ, στρογγυλοκάθησα κι' ἄρχισα νὰ περιεργάζωμαι τὸ καφενεδάκι αὐτὸ καὶ τοὺς πελάτες του, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ μέσα. Ζήτημα ἂν τὸ ἐμβαδόν του ἦταν τέσσερα τετραγωνικὰ μέτρα. Δὲν εἶχε πάτωμα, ἀλλὰ χῶμα πατημένο, ποὺ σκόρπιζε μιὰ μυρουδιὰ μούχλας. Τὸ ταβάνι εὔκολα τὸ ἄγγιζε κανεὶς σηκώνοντας τὸ χέρι του καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἔπρεπε νὰ μπαίνῃ ἀπὸ μιὰ τρύπα καμωμένη στὸν τοῖχο σὰν εἶδος φεγγίτη, μερικὰ κάδρα ἦσαν κρε-

μασμένα στὶς πλευρὲς καὶ σχεδὸν ὅλα παρασταίνανε παρθένες γυμνές, κορμιὰ λαχταριστά, καὶ σκιὲς προκλητικὲς στὸ σαρκικὸ πόθο. Ἕνα καναρίνι φαινόταν σὰν ναρκωμένο κι' αὐτὸ στὸ κλουβί του ποὺ ἦταν κρεμασμένο στὴ μέση. Σὲ μιὰ γωνιὰ εἶδα κι' ἕνα κρεβάτι πίσω ἀπὸ τὸν πάγγο, καμωμένο ἀπὸ κιβώτια τοῦ πετρελαίου μὲ μερικὰ κουρέλια γιὰ σκεπάσματα. Θὰ ἦτανε τοῦ διευθυντή, ποὺ τώρα φαινόταν σὰν νὰ μονολογοῦσε γερμένος στὴν ἴδια θέσι ποὺ τὸν βρῆκα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ βλέπω τὸν Παναγιώτη νὰ σηκώνεται λιγάκι· ἔκανε ἕνα μορφασμὸ πόνου, φώναξε τὸ παιδὶ καὶ τοῦ λέει σιγανά: «Ρῖξε μιὰ ματιὰ ἔξω». Κεῖνο βγῆκε ἔξω καὶ σὲ λίγο ξανάφανε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴ μισοανοιγμένη πόρτα κινῶντάς το μὲ προφύλαξη ἀρνητικά. Ὁ Παναγιώτης τότε τράβηξε πρὸς τὰ ἐπάνω τὸ μανίκι τοῦ πουκαμίσου καὶ ξεσκέπασε τὸ μπράτσο του, ποὺ εἶδα πὼς ἦταν γεμάτο πληγές, σὰν νάταν λεπριασμένο. Μὲ τὸ ἄλλο χέρι πῆρε μιὰ σύριγγα ποὺ τὴν εἶχε κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του, δάγκωσε λιγάκι τὰ χείλη του καὶ κάρφωσε τὴ βελόνα γρήγορα στὸ κρέας. Σὲ λίγο σκέπασε πάλι τὸ χέρι του. Ἔβγαλε ἕνα ἄχ! καὶ ἄρχισε μιὰ πολυλογία λὲς καὶ κάποιο ἐλατήριο ἔσπασε μέσα του. Ἄρχισε νὰ μισοκλείνῃ ἐκφραστικὰ τὰ μάτια του σὰν νάθελε νὰ κυττάξῃ κάτι πολὺ μακρυά, χτυποῦσε τὴ γλῶσσα του ποὺ πλατάγιαζε ἡδονικὰ καὶ μὲ ἰδιότροπες χειρονομίες μονολογοῦσε σχεδόν, γιατὶ κανεὶς δὲν φαινόταν νὰ τοῦ δίνῃ ἀπάντησι· καὶ μόνο ἐγὼ ἤμουν κεῖνος ποὺ τὸν κυττοῦσα μὲ περιέργεια καὶ ἔκπληξη, ἔτσι ποὺ ἦρθε σχεδὸν μπροστά μου κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ λέῃ πολλά:

«Τί τὰ Θές!... Μαρτύριο εἶναι μὰ τὸ Θεὸ... νὰ ἔχῃς τὸ πόνο σου καὶ νὰ σοῦρχεται » ὁ ἄλλος νὰ σοῦ λέῃ πᾶμε μέσα. Ἔβλαψα κανένα; μένα μ' ἀρέσει τὸ δηλητήριο. » Παθὸς εἶμαι!... Τί τοὺς κάνω; Πᾶμε μέσα Παναγιώτη!! Εἶσαι ἀλήτης... Ἐγὼ ἀλή- » της! Τὸ παρελθόν μου βλέπεις. Βγαίνεις στὸ δρόμο· νάσου μπροστὰ πάλι· ποὺ » πᾶς Παναγιώτη;... νὰ κλέψῃς;

Κάνει λίγη διακοπὴ καὶ συνεχίζει τὸ μονόλογό του.

«Τὶς ἄλλες μὲ κλείνουνε μέσα στὸ κρατητήριο καὶ δὲν πιστεύουνε σὲ Θεό... Φώ- » ναζα... κοπανιώμουνα... ἔκλαιγα σὰν μωρὸ παιδί· ἡ καρδιά μου φαινόταν πὼς θὰ » φύγῃ ἀπ' τὴ θέσι της, τὸ στομάχι μου ἐρχόταν δέκα φορὲς τὸ λεπτὸ στὸ στόμα. » Πνιγόμουνα καὶ κεῖνοι γελούσανε. Πεθαίνω ρὲ κόσμε, φώναζα!!... κι' ἄκουγα νὰ » λένε: «ἡσύχασε Παναγιώτη... δὲν πεθαίνεις».

«Δὲν εἶστε χριστιανοὶ μωρὲ ἐ ἐ ἐ ἐ; Τίποτα. Ἀλλὰ νἄναι καλὰ ἡ Μαίρη, κο- » ρίτσι ποὺ δὲν τὸ φτάνει κανεὶς στὴν ἐξυπνάδα. Μὲ θυμήθηκε μὲ τὸ Γιάννη καὶ » κάθησε καὶ μοῦ ἔβαλε τὴ βελόνα τυλιγμένη ὡραία, ὡραία σὲ ἀδιάβροχο χαρτὶ » καὶ γεμάτη τὴ σύριγγα... ποῦ φαντάζεσαι; Χμ!... Μέσα σ' ἕνα ντολμά, ποὺ μοῦ » ἔφερε στὸ πιάτο τὸ βράδυ γιὰ νὰ φάω. Ντολμάδες πρώτης τάξεως αὐγολέμονο. » Τὴν ψάξανε πρῶτα οἱ κερβέρηδες, τὴ φοβερίσανε μὴ μοῦ φέρει ἠρωΐνη καὶ τὴν » ἀφήσανε, νὰ μοῦ δώσῃ τοὺς ντολμάδες, χωρὶς πηροῦνι, γιὰ νὰ μὴ βγάλω τὰ μά- » τια μου. Ὕστερα σοῦ λένε ἔξυπνοι!!... Ἀνοίγω τὸν ντολμὰ καὶ σὰν τζουρέκι » ἔβγαλα τὴ βελόνα τὴν κάρφωσα στὸ μπράτσο καὶ ἡσύχασα..

«Μέχρι τὸ πρωῒ μήτε φυλακὴ ἔννοιωθα, μήτε τίποτε. Ἔ! ρὲ Θεὲ τὶ φτιάνεις... » δὲν ξέρω καὶ γὼ τί εἶδα... Ὕστερα ἕνας πολισμάνος κάτι μυρίστηκε ποὺ ἡσύ- » χασα κι' ἔψαχνε σὰν λαγωνικὸ μέσα στὸ κρατητήριο, μὰ τὴ βελόνα τὴν εἶχα στὸ » στόμα καὶ ἔκανα πὼς κοιμόμουνα καὶ κεῖνος μουρμούριζε πάνω μου... «πάλι φαρ- » μακώθηκες...! Ἔ!... πολλὰ περάσαμε».

Ἔτσι κουνῶντας τὸ κεφάλι του περίλυπα πῆγε πάλι κι' ἀκούμπησε πλάγι ἀπὸ τὴ λάμπα πάνω στὸ πάγγο, καὶ σταμάτησε τὸ μονόλογό του.

Ἐγὼ ἔμενα ἀμίλητος, σὰν ἀποχαυνωμένος. Ὕστερα κύτταξα ἕναν ἕνα τοὺς πελάτες. Στὴ γωνιὰ ἦταν μιὰ κοπέλλα ὡς 18 χρονῶν, κουρεμένη σὰν ἀγόρι, μὲ κάτι βρώμικα ροῦχα ἔτσι ποὺ μόλις τώρα κατάλαβα πὼς ἦταν γυναῖκα. Σηκώθηκε πιά-

νοντας ἕνα νέο ὡς 25 χρονῶν, ποὺ ἦταν πλάγι της καὶ ποὺ ἔμοιαζε σὰν μαραμένο φραγκοστάφυλλο. Προχωρήσανε οἱ δυό τους ἀμίλητοι στὸν Παναγιώτη, τοῦ δώσανε εἴκοσι δραχμές, καὶ κεῖνος τοὺς πέταξε στὸν πάγγο δυὸ χαρτάκια μικρὰ σὰν ἐκεῖνα τὰ σκονάκια τοῦ φαρμακείου. Τὰ πῆραν κι' ἔφυγαν ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στοὺς ἄλλους.

«Ἄϊντε! Τὸν τράβηξε κι' αὐτὸν τὸ ἀλκολίκι του» μουρμούρισε ὁ Παναγιώτης.

«Σκέψου νἄχῃ χτήματα ὁ πατέρας του κι' ὁ φουκαρὰς ὁ Μανώλης νὰ μαζεύῃ παληοσίδερα μὲ τὴ γυναῖκα του γιὰ νὰ τὰ κονομήσῃ».

Ὕστερα ἀπὸ λίγο σηκώθηκε ἕνας ἄλλος, ποὺ γιὰ πολλὴ ὥρα φαινόταν σὰν νὰ διάβαζε κάτι. Εἶχε ξυρισμένο καλὰ τὸ μουστάκι του κι' ἔμοιαζε σὰν ἠθοποιός. Ἔκλεισε τὸ βιβλίο προχώρησε στὸν πάγγο, ἄφησε ἕνα δεκάρικο καὶ πῆρε μιὰ σκόνη. Τὴν ἄνοιξε σύντομα καὶ τὴν ἔβαλε πάνω στὸ χέρι του, ὕστερα καθάρισε τὴ μύτη του καὶ ἀπὸ κεῖ τὴ ρούφηξε μὲ τὰ ρουθούνια του. Τίναξε κατόπιν λίγο τὸ κεφάλι του καὶ σὰ νὰ τὸν ἔσπρωχνε κάποιος, ἔφυγε γρήγορα, σχεδὸν τρέχοντας. Ὁ Παναγιώτης κρέμασε τὰ χείλια του καὶ ἀφοῦ κύτταξε τὸ καναρίνι μὲ μισοκλεισμένα μάτια, ψιθύρισε στρέφοντας πρὸς ἐμένα. «Ἔπρεπε νὰ τὸν δῇς πάνω στὴ σκηνὴ νὰ σοῦ κο-» ποῦν τὰ ὕπατά σου. Βούϊξε τὸ θέατρο στὰ χειροκροτήματα. Τώρα δουλεύει στὸ » τσαγκάρικο τοῦ πατέρα του. Χμ.!». Σιγὰ-σιγὰ ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο σὰν ἀλαφιασμένοι πέρνανε τὰ σκονάκια τους καὶ φεύγανε. Ἔτσι πέρασε πολλὴ ὥρα, γιατὶ βρέθηκα σχεδὸν μοναχὸς μὲ τὸν Παναγιώτη ποὺ μὲ πλησίασε καὶ μοῦ λέει: «Πές » μου τὸν πόνο σου καὶ ἔλα πάρε τὸ σκονάκι σου νὰ ξεχάσῃς, κι' ἂν θέλῃς πέσε καὶ » κοιμήσου πάνω στὸ τραπέζι τώρα ποὺ θὰ κλείσω».

Πῆρα ἀμέσως τὸ ναρκωτικὸ κι' ἔκανα νὰ βγῶ ἔξω, ἀλλὰ ἕνας βορηὰς ἄγριος μὲ γύρισε πίσω, ὁπότε σκέφτηκα νὰ μείνω ἐκεῖ. Μανταλώσαμε τὴν πόρτα. Ξαναστήκωσε ὁ Παναγιώτης τὸ μανίκι του, κάρφωσε τὴ βελόνα πάνω στὸ πληγωμένο μπράτσο του, κατόπιν τρύπησε καὶ τὸ δικό μου χέρι κι' ἔρριξε μέσα ναρκωτικό. Ἀμέσως ὕστερα ξάπλωσα νὰ κοιμηθῶ γιατὶ ὁ Παναγιώτης ἔσβυσε τὴ λάμπα.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

Στὴν Ἔκθεση Βιομηχανικῶν Προϊόντων τοῦ Βερολίνου, οἱ ἐπισκέπτες παρακολουθοῦν μὲ κατάπληξη κάποιον πού, μὲ τὰ κουτσογερμανικά του, παρενοχλεῖ ἕνα τεχνικὸ μὲ ἀδιάκοπες ἐρωτήσεις σχετικὰ μὲ ἕνα μεγάλο μηχάνημα ποὺ βρίσκεται στὴν ἔκθεση. Ὁ τεχνικὸς ἀπαντᾷ μὲ εὐγένεια στὶς ἐρωτήσεις τοῦ ξένου, ἀλλὰ φαίνεται περίεργος νὰ μάθῃ γιατὶ ἐνδιαφέρεται τόσο πολὺ γιὰ τὶς παραμικρὲς λεπτομέρειες τοῦ μηχανήματος.

— Ὦ, ἀπαντᾷ ὁ ξένος, «εἶμαι Ρῶσος ἐπιστήμων. Τὸ μηχάνημα αὐτὸ ἐφευρέθηκε στὴ Ρωσία πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια, μὲ ἔστειλαν ὅμως ἐδῶ γιὰ νὰ μάθω ποιὰ εἶναι ἡ χρήση του καὶ πῶς λειτουργεῖ».

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος, οἱ Ἀνθυπαστυνόμοι Κωνσταντινίδης Παγκ. καὶ Δεμοῖρος Δ. καὶ οἱ ἀστ)κες Κολοβινός Δ. καὶ Τζανιδάκης Κ.

—Ἀπελύθησαν διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ ἀστ)κες Καπερώνης Κ., Προκοπάκης Μ., Φροσυνάκης Δ., Λυμπέρης Η. καὶ Χρυσανθόπουλος Γ., διὰ λόγους δὲ ὑγείας ὁ Ἀνθυπαστυνόμος Πετριτάκης Μιχ.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐχορηγήθησαν αἱ κάτωθι ἀμοιβαί:

α) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστ)κα Καναβὸν Ἀνδρέαν, διότι ἠρύσθη πληροφορίαν βάσει τῆς ὁποίας ἐπετεύχθη ἡ ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις σπείρας κλεπτῶν διαπραξάντων κλοπὴν εἰς ἐργοστάσιον ἀποφλοιώσεως ὀρύζης.

β) Ἔπαινος εἰς τοὺς : Ἀστυν. Β' Παναγιωτόπουλον Ν., Ὑπαστυν. Τζουμάνην Γ., Ἀρχ)κα Ἀδαμόπουλον Ε. καὶ ἀστ)κας Πλέσσαν Γ. καὶ Γιαννακόπουλον Π., διότι συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως, ὡς καὶ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν ἑτέρας σπείρας κακοποιῶν διαπραξάντων σωρείαν κλοπῶν καὶ διαρρήξεων.

γ) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστ)κα Γιαννόπουλον Ν., διότι ἐνεργήσας μετὰ μεθοδικότητος καὶ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἠρύσθη πληροφορίαν βάσει τῆς ὁποίας ἐπετεύχθη ἡ ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις δραστῶν κλοπῆς τιμαλφῶν καὶ εἰδῶν ρουχισμοῦ εἰς βάρος Ἀμερικανοῦ ὑπηκόου.

δ) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστ)κα Γεβράκον Δημ., διότι βάσει δοθέντων αὐτῷ χαρακτηριστικῶν δι' ἐντατικῶν ἀναζητήσεων καὶ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας ἐπέτυχε τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν δράστου κλοπῆς (ἁρπαγῆς) τσάντας Γαλλίδος περιηγητρίας.

ε) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστ)κα Γεωργᾶτον Διον., διότι διὰ τῶν προσπαθειῶν του καὶ τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντός του κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν δύο ἐπικινδύνων σεσημασμένων κακοποιῶν, οἵτινες διέπραξαν σωρείαν σοβαρῶν κλοπῶν.

στ) Ἔπαινος εἰς τὸν Ἀστυνόμον Β' Διακουμῆν Ἠλ., διότι ὡς Προϊστάμενος τῆς Ὑπηρεσίας ἀναζητήσεων τῆς Ὑποδ)νσεως Γεν. Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἐπεδείξατο ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ ἐχειρίσθη ἐπιδεξίως ὑποθέσεις κλοπῶν εἰς βάρος ξένων ὑπηκόων.

ζ) Ἔπαινος εἰς τὸν Ἀνθ)μον Παπαδόπουλον Χαρ., διότι ἐργασθεὶς μετὰ ζήλου καὶ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν συνέβαλε εἰς τὴν σύλληψιν δράστου κλοπῆς εἰς βάρος ξένης ὑπηκόου.

η) Ἔπαινος εἰς τὸν Ὑπαστυν. α' Τσουγκράνην Ν., διότι συνέβαλεν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν δραστῶν κλοπῆς εἰς βάρος Ἀμερικανοῦ ὑπηκόου, ἐργασθεὶς πρὸς τοῦτο μετὰ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πέραν τῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας

θ) Ἔπαινος εἰς τοὺς Ἀστυν. Δ)ντὴν Β' κ. Γεωργακόπουλον Παντ., Ἀστυν. Β' κ. Σταματόπουλον Ἀλκ., Ὑπαστ. Α' Κρῦον Βασ., Ἀρχ)κα Μουρκογιάννην Ἐμμαν., Ἀρχ)κα Κουβέλην Κων., Ὑπαρχ)κα Τριανταφυλλόπουλον Νικ. καὶ ἀστ)κας Σεργεντάνην Ἰωσ., Μπέλμπαν Κων., Τομαρᾶν Δημ., Γκίνην Σπυρ. Φωτόπουλον Γεώργ., Ἀνδριώτην Παν., Δῆμον Ἰωάνν., καὶ Κουτσολιάκον Παναγ., διότι ὁ πρῶτος ὡς Ἐπόπτης τῆς Ἀστυνομικῆς Ὁμάδος, ὁ δεύτερος ὡς Ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδος καὶ οἱ λοιποὶ ὡς σκοπευταὶ τῆς ἰδίας Ὁμάδος καταβαλόντες ἀξιεπαίνους προσπαθείας, ἐπέτυχον κατὰ τοὺς τελεσθέντας τὴν 16—31/10/54 Πανελληνίους Σκοπευτικοὺς Ἀγῶνας τὰς περισσοτέρας καὶ σημαντικωτέρας νίκας ὑπὲρ τῆς ὁμά-

δος των, προκαλέσαντες τὰ εὐμενῆ σχόλια τῶν παρακολουθησάντων τοὺς ἀγῶνας Στρατιωτικῶν καὶ ἰδιωτῶν ὑπὲρ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

***

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΙΜΟΔΟΤΑΙ

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» διερμηνεύοντα τὰ αἰσθήματα ὁλοκλήρου τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, τὸ ὁποῖον ἀνήκει καὶ αὐτό, εἰς τὰς ἐνόπλους 'Εθνικὰς Δυνάμεις, ἐκφράζουν τοὺς θαυμασμὸν καὶ τὰς εὐχαριστίας των πρὸς τὸν Σύνδεσμον τῶν 'Ελλήνων Αἱμοδοτῶν, διὰ τὰ ἀλτρουϊστικά των αἰσθήματα καὶ τὴν ἔξοχον πατριωτικὴν αὐτῶν πρᾶξιν, καθ' ἣν, εὐθὺς ὡς ἀνηγγέλθη τὸ τραγικὸ δυστύχημα τῆς 'Ελλην. Βασιλ. 'Αεροπορίας ὅπερ ἐστοίχισεν τὴν ζωὴν 19 τέκνων τῆς Πατρίδος, εἰς ἔκτακτον αὐτῶν συνέλευσιν ἀπεφάσισαν παμψηφεὶ τὴν προσφορὰν 2.000 γραμμαρίων ἐκ τοῦ αἵματός των πρὸς τὸ Γεν. Νοσ. 'Αεροπορίας διὰ τὰς ἀνάγκας του καὶ εἰς μνήμην τῶν τραγικῶς πεσόντων 'Αξ)κῶν καὶ ἀνδρῶν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός των.

***

ΒΑΣΣΟΣ ΒΡΑΧΝΟΣ

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται ἔτη πολλὰ εἰς τὸν τέως Ὑφυπουργὸν 'Εσωτερικῶν καὶ βουλευτὴν κ. Βάσσον Βραχνὸν ἐπὶ τῇ σημερινῇ ὀνομαστικῇ αὐτοῦ ἑορτῇ.

Αἰσθάνονται ἐπίσης τὴν ἀνάγκην, ὅπως ἐκφράσουν εἰς αὐτὸν τὰς εὐχαριστίας τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, διότι ὡς Ὑφυπουργὸς ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν (Δημοσίας 'Ασφαλείας) διεχειρίσθη τὰ ἐν τῇ ἁρμοδιότητί του ζητήματα τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, μὲ σύνεσιν, μὲ ἀκριβοδικαίαν κρίσιν, μὲ ὀρθολογισμόν, μὲ γνώμονα τὸ συμφέρον τῆς Πατρίδος καὶ μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον, εἰς τρόπον ὥστε, σήμερον οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ τὸν θεωροῦν ἕνα τῶν καλλιτέρων φίλων τῆς 'Αστυνομίας.

***

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΕΩΣ

'Ο 'Αρχηγὸς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κ. Θεόδωρος Λεονταρίτης ἀνεκοίνωσεν διὰ τηλεφωνικῆς Διαταγῆς του πρὸς τὰς 'Υπηρεσίας τῆς 'Αστυνομίας ὅτι, ὡς κατέστησεν αὐτῷ γνωστὸν ἡ Κυβέρνησις διὰ τοῦ 'Αντιπροέδρου αὐτῆς κ. Παν. Κανελλοπούλου καὶ τοῦ 'Υπουργοῦ τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Νικολίτσα, οὐδεμία σκέψις γίνεται διὰ τὴν συγχώνευσιν τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας καὶ κατὰ συνέπειαν οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι δέον ἀπερίσπαστοι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐκτελοῦντες τὰ ὑψηλὰ καθήκοντά των, ἔχοντες πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν στοργὴν τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Προϊσταμένων αὐτῶν.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

Τὴν 22αν Δεκεμβρίου π.ἔ., εἰς τὴν ραδιοφωνικὴν ἐκπομπὴν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, μετέσχον εὐγενῶς προσφερθεῖσαι αἱ ἀδελφαὶ Καλαβρού, συνοδεία τοῦ Γιάννη Δέδε μὲ τὴν κιθάρα του, ὁ Γιῶργος Λουκᾶς μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Νάκη Πετρίδη καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Μιλτιάδης Παπασταμόπουλος σὲ δημοτικὰ τραγούδια μὲ τὸ συγκρότημα Καρακοῦ. 'Απὸ τὸ «'Ημερολόγιον τοῦ 'Αστυφύλακος» μετεδόθη περιστατικὸν μὲ ἀστυφύλακα τῆς Τροχαίας Κινήσεως, ὑπὸ τὸν τίτλον «Μήπως κτυπήσατε

κύριε ;», γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Σπῦρο Πηλό. Τὴν ὅλην ἐπιμέλειαν εἶχεν ὁ Ἀλέκος Ἀγγελόπουλος μὲ ἐκφωνητὴν τὸν Μίμην Φραγκιουδάκην.

*

Κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ἐκπομπήν μας τῆς 29 Δεκεμβρίου π.ἔ., ὁ Ὑφυπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς ἀπηύθυνε τὸν ἀκόλουθον χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς ἀστυνομικούς :

«Μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Νέου Ἔτους ἀπευθύνομαι πρὸς ὅλους τοὺς ἀστυνο-» μικοὺς καὶ εὔχομαι ἀπὸ καρδίας νὰ διέλθητε τοῦτο μετὰ τῶν οἰκογενειῶν σας ἐν » εἰρήνῃ, χαρᾷ καὶ εὐτυχίᾳ, ἐκπληρουμένων τῶν εὐσεβῶν πόθων καὶ προσδοκιῶν » σας.

«Νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι αἱ εὐχαί μου αὐταί, εἶναι καὶ εὐχαὶ ὅλων τῶν πολιτῶν » τῶν ὁποίων ἔχετε κερδίσει τὴν ἀγάπην διὰ τῶν ὡραίων καὶ εὐγενῶν ἀγώνων σας » ὑπὲρ τῆς Τάξεως καὶ Ἀσφαλείας, τὸ δὲ ἐπίμοχθον καὶ σκληρὸν ἔργον σας συγκι-» νεῖ βαθύτατα τὴν κοινὴ γνώμη ἡ ὁποία σᾶς περιβάλλει καὶ δικαίως μὲ ἐμπιστο-» σύνη καὶ ἀγάπη.

«Γνωρίζω καλῶς πόσον λεπτὴ καὶ δύσκολος εἶναι ἡ ἀποστολὴ σας καὶ πό-» σους κόπους καὶ μόχθους ἀπαιτεῖ, ἀλλ' εἶμαι εὐτυχὴς διότι δύναμαι ὑπερηφάνως » νὰ ὁμιλήσω διὰ τὴν ψυχικήν σας ἀντοχήν, διὰ τὴν πίστιν σας, τὴν φιλοπατρίαν » σας καὶ ὅλας ἐκείνας τὰς θαυμασίας ἀρετὰς αἱ ὁποῖαι σᾶς διακρίνουν καὶ σᾶς τι-» μοῦν.

«Τὴν ἔννοιαν τοῦ καθήκοντος ὑψώσατε συνειδητῶς ὑπεράνω πάσης ἀντι-» στυχίας πρὸς τὰς ὑλικὰς ἀμοιβάς, διότι τὸ ὅραμα τῆς φάτνης τῶν ἀλόγων φωτί-» ζει τὴν συνείδησιν τῶν ἀνδρῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

«Ποιμένες ἀληθεῖς τῆς κοινωνικῆς εὐταξίας εἶσθε.

«Εἶσθε πράγματι ποιμένες ἀγραυλοῦντες καὶ φιλάσσοντες φυλακὰς νυκτὸς » ἐπὶ τὸ ποίμνιον τῶν πολιτῶν.

«Αἱ εὐχαί μου ἀλλὰ καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη μου σᾶς συνοδεύουν εἰς τὸν δρόμον » τὸν ἐπίπονον ποὺ ἀνοίγει μπροστά μας ὁ καινούργιος χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ » ἔχω τὴν ὑψηλὴν τιμὴν καὶ εὐτυχίαν νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς συμπαραστάτης σας».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος κ. Θεόδωρος Λεονταρίδης ἐχαιρέτισεν ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει τοὺς ἀστυνομικοὺς εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

«Κατ' ἀρχὴν ἐπιθυμῶ νὰ ὑποβάλω τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τοῦ Ἀστυνο-» μικοῦ Σώματος, πρὸς τὸν κ. Ὑφυπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε » τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ προσθέσῃ μίαν θαυμαστὴν ἐπισημότητα εἰς τὴν ἐκ-» πομπήν μας, ἀπευθύνων τὰς εὐχάς του πρὸς τοὺς ἄνδρας τῶν Σωμάτων Ἀσφα-» λείας, καὶ νὰ τὸν διαβεβαιώσω, ὅτι αὗται ἀποτελοῦν τὴν ὡραιοτέραν ἐνθάρρυν-» σιν εἰς τὸ σκληρὸν ἔργον των.

«Συμμετέχων μὲ συγκίνησιν εἰς τὸ ἑορταστικὸν πρόγραμμα τῆς Ἀστυνο-» μίας προσθέτω καὶ τὰς εἰδικάς μου θερμὰς εὐχὰς διὰ πᾶσαν πρόοδον καὶ ἱκανο-» ποίησιν τῶν ἐπιθυμιῶν σας.

«Εἴθε τὸ Νέον Ἔτος, νὰ εἶναι δι' ὅλους ὑμᾶς καὶ τὰς οἰκογενείας σας ἔτος » **Γαλήνης, Εὐτυχίας** καὶ **Πραγματώσεως** τῶν ὡραίων ἰδανικῶν σας.

«Ἐπὶ τριάκοντα πέντε ἔτη συνεχῶς εἶμαι μαζί σας καὶ μαζὶ ἠγωνίσθημεν διὰ νὰ » παρουσιάσωμεν εἰς τὴν Πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος μίαν Ἀστυνομίαν **ἀντα-**» **ξίαν** τῆς Ἱστορίας της καὶ **ἰσαξίαν** πρὸς τὰς καλλιτέρας τῶν ἄλλων Εὐρω-» παϊκῶν χωρῶν.

«Γνωρίζω καλῶς, πὼς οἱ ἀγῶνες καὶ αἱ θυσίαι τῆς Ἀστυνομίας κατὰ τὸ πρό-» σφατον παρελθόν, διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν κομμουνιστῶν, ἤτοι τῶν πλέον ἐπι-» κινδύνων ἐγκληματιῶν τοῦ αἰῶνος μας, ἐχαλύβδωσαν τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρ-

» δίας σας, ὥστε δικαίως οἱ πολῖται σᾶς ἀγαποῦν καὶ σᾶς θεωροῦν ἀξίους τῆς ἐμ-
» πιστοσύνης μὲ τὴν ὁποίαν σᾶς περιβάλλει ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίς.

«Μὲ ὑπερηφάνειαν λοιπόν, ἂς συνεχίσωμεν τὸ ἔργον μας, βέβαιοι ὅτι προσφέ-
» ρομεν εἰς τὴν κοινωνίαν μας βοήθειαν πολύτιμον καὶ ἀποτελεσματικήν.

«Καὶ ἐγὼ ὡς Ἀρχηγός σας, αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν, νὰ ἐκφράσω τὴν
» ἀπόλυτον ἱκανοποίησίν μου διὰ τὸ ἔργον σας, εἰς τὸ ὁποῖον ἠδυνήθητε ἐπὶ τρια-
» κονταπενταετίαν ν' ἀνταποκριθῆτε πλέον ἢ ἐπιτυχῶς, καὶ νὰ εὐχηθῶ, ὅπως ὁ
» ὕψιστος σᾶς προστατεύῃ καὶ σᾶς χαρίζῃ τὴν εὐλογίαν του».

Ἐπηκολούθησε πλουσιώτατον μουσικὸν πρόγραμμα ἀπὸ τοὺς εὐγενῶς προσ-φερθέντας ἐκλεκτοὺς καλλιτέχνας Νῖκον Γούναρην μὲ τὴν ὀρχήστρα Γκιζελῆ, τὴν γλυκειὰ Δανάη μὲ τὴν κιθάρα της, τὴν Λένα Γιάννα μὲ τὴν ὀρχήστρα Κανελίδη, τὴν Πόπη Σέρα καὶ τὸ Γιῶργο Πάρη μὲ τὴν ὀρχήστρα Κορινθίου καὶ τὸ Θανάση Καμπα-φλῆ σὲ δημοτικὰ τραγούδια μὲ τὸ συγκρότημά του ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ βιολὶ τοῦ Θεμιστοκλῆ, τὸ κλαρῖνο τοῦ Ἀνεστοπούλου καὶ τὸ λαοῦτο τοῦ Ρούβα. Ἐπίσης με-τεδόθη πανηγυρικὴ σκηνὴ μὲ τὸν τίτλο «Εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος» γραμ-μένη ἀπὸ τὸν Ἀλέκο Ἀγγελόπουλο. Τὸ πρόγραμμα παρουσίασε ὅπως πάντα ὁ Μί-μης Φραγκιουδάκης.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνο-μαστικῆς των ἑορτῆς εἰς τοὺς κ.κ. Ι. Κωστόπουλον, ἀντεισαγγελέα Ἐφετῶν καὶ Ι. Παπαζαχαρίου, ἀντιπρύτανιν Παντείου Α.Σ.Π.Ε. καὶ Καθηγητὰς τῆς Ἀστυν. Σχολῆς. Ἐπίσης εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. Ἰωάννην Τσάλην, Ἰωάννην Δασκα-λάκην, Ἰωάννην Πολυχρονόπουλον, Ἰωάννην Μάσβουλαν, Ἰωάννην Σαραντήτην, Ἰωάννην Κροντήρην, Ἰωάννην Πανέτσον, Ἰωάννην Καραχάλιον, ὡς καὶ εἰς ἅπαν-τας τοὺς λοιποὺς κ.κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

***

ΑΠΟΝΟΜΗ ΜΕΤΑΛΛΙΟΥ

Διὰ Β.Δ. ἀπενεμήθη τὸ μετάλλιον «Ἀστυνομικὸς Σταυρὸς» εἰς τὸν θανόντα Καθηγητὴν Εὐτύχιον Χὰρτ διὰ τὰς ἐξαιρέτους ὑπηρεσίας, ἂς, ἐκ τῶν ἐπιστημονι-κῶν του γνώσεων προσήνεγκεν ἐπὶ τοῦ ὅλου ἔργου καταρτίσεως τῶν προανακρι-τικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Τὴν 11-12-54 εἰς τὸ γήπεδον ἀθλοπαιδιῶν τοῦ Πανελληνίου Γ.Σ. ἐτελέσθη ὁ τρίτος ἀγὼν καλαθοσφαίρας Ἐνόπλων Δυνάμεων.

Κατ' αὐτὸν ἐτέθησαν ἀντιμέτωποι αἱ ὁμάδες Ἀστυνομίας—Β. Ναυτικοῦ. Κατόπιν ἀμφιρρόπου ἀγῶνος νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Ἀστυνομικὴ ὁμὰς μὲ σκὸρ 49-48, προκριθεῖσα νὰ ἀντιμετωπίσῃ εἰς τελικὸν ἀγῶνα τὴν νικήτρια τῶν προηγουμέ-νων συναντήσεων ὁμάδαν τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος ἥτις κατέβαλεν τὰς ὁμάδας Στρα-τοῦ καὶ Ε.Β. Ἀεροπορίας.

—Ὁ τελικὸς διεξήχθη τὴν 17-12-54 εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Πανελληνίου Γ.Σ., ἔληξε δὲ ὑπὲρ τῆς ὁμάδος τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος μὲ σκὸρ 61—45. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι εἰς τὴν ὁμάδα τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος μετέσχον (4) καλαθοσφαιρισταὶ οἵτι-νες ἀποτελοῦν μόνιμα μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνικῆς Ὁμάδος Καλαθοσφαίρας.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Ἀστυνομικῆς ὁμάδος ὑπῆρξεν ἱκανοποιητικὴ τὸ δὲ ἀπο-τέλεσμα ὀφείλεται εἰς τὴν διαφορὰν κλάσεως τῶν ἀποτελούντων τὴν ὁμάδα τοῦ Λι-μενικοῦ Σώματος παικτῶν.